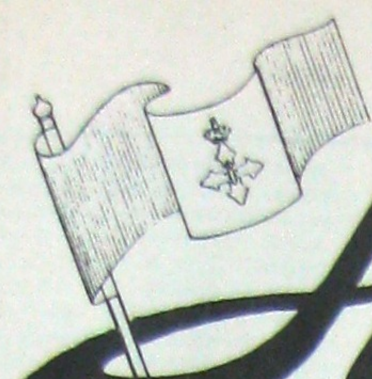

AUDACES FORTUNA JUVAT

Stindardul românilor

Nr. 2+3 , Decembrie 1985

Redaktion: Gmunderstrasse 28 - 8 000 München 70

LINIA ZIARULUI "STINDARDUL ROMÂNILOR"

După cum am anunțat în comunicatul dat publicității asupra apariției ziarului "STINDARDUL ROMÂNILOR", linia noului ziar va fi naționalistă românească, fără culoare politică și va susține "democrația" ca formă de guvernământ.

Obiectul principal al publicației noastre, este lupta împotriva comunismului mondial, fără a neglija însă comunismul din România.

Ziarul nu are pretenția de a deține "soluția cheie" pentru rezolvarea problemelor mondiale, ale țării noastre, sau ale exilului, ci își exprimă numai opinia sa, care confruntată fiind cu celelalte opinii, să ajute la elucidarea "unui adevăr" cât mai obiectiv cu putință.

Noi suntem de părere că din ciocnirea opiniilor contrare și contradictorii, nu are de câștigat decât "democrația", care în acest fel este justificată și consolidată.

Dacă uneori facem incursiuni în trecut, aceasta nu înseamnă că voim să readucem pe tapet, o cauză a neînțelegerilor exilului, ci numai pentru faptul că: trecutul explică prezentul și acesta la rândul lui, determină viitorul.

Noi însă nu putem uita faptul că sunt persoane, care au pretenția de a conduce exilul românesc, care în trecut, în loc de a osândi agresiunea, au glorificat defecțiunea, dezertarea și capitularea.

Lăsând la o parte "mărul discordiei", care este 23 August 1944, care după părerea noastră constitue cel mai negru punct din întreaga noastră istorie, noi considerăm că acest război pierdut, constitue totuși un mare adevăr câștigat. Astăzi chiar cei mai înverșunați adversari ai războiului nostru împotriva Uniunii Sovietice, nu pot să nu recunoască justețea cauzei pentru care am luptat.

Noi știm că în unele comentarii sau interpretări suntem subiectivi, dar în afară de autenticitate și onestitate, noi suntem de părere că noținea obiectivității este lipsită de conținut, orice interpretare istorică, sau comentariu politic, fiind în chip necesar subiectiv, adică personal.

Ziarul nostru va avea rezervat un spațiu pentru actualitatea politică mondială și europeană, și de comentarii în jurul evenimentelor de interes deosebit.

Deasemeni nu vor fi neglijate actualitatea din țară și nici aceea din exil.

Aceste spații rezervate, sunt de câte o pagină, sau mai multe, în fucție de materialul pe care îl avem și de importanța lui.

Ziarul va conține și articole în limbile: engleză, franceză și germană, în care se va arăta punctul de vedere românesc asupra diferitelor probleme la ordinea zilei. Nici acest spațiu nu va fi limitat, ci va fi determinat în funcție de importanța pe care o atribuim fiecărui articol în parte.

În felul acesta, ziarul poate conține 8-10 și chiar 20 de pagini.

Vom trece acum la opinia noastră asupra politicii mondiale, pentru ca în viitor, să se cunoască punctul de vedere, de pe care atacăm fiecare problemă.

Politica mondială occidentală, a fost, este, și va fi, oscilatorie și duplicitară, datorită împletirii intereselor economice cu cele politice, care-și afirmă cu rândul preponderența. Atitudinea statelor capitaliste față de comunism, nu reflectă decât aceste interese, care sunt supra-statale, sunt interesele masoneriei, interese ce influențează ambele tabere și care dictează hao-

(urmare pag. 5)

SUPRAVIEȚUI-VA BUCUREȘTIUL PÂNĂ ÎN ANUL 1984 ?

Uniunea Sovietică și imperiul ei nemăsurat s-au încăpățânat să supraviețuiască anului 1984 ignorînd celebra profeție a lui Andrei Amarlic.

O previziune mai inspirată ar fi trebuit să înscrie în centrul ei orașul București. Desigur ea nu putea să-i aparțină istoricului rus ci numai conducătorului României.

De o clarviziune satanică și hrănită de o ambiție maladivă Nicolae Ceaușescu și-a întemeiat profeția pe un pariu personal ; Bucureștiul nu va supraviețui până în anul 1984.

Totul pleda pentru eșecul unui asemenea pariu. Părea bine conceput ca un singur om, fie el și șeful unui partid comunist de guvernământ, să nu poată distruge în câțiva ani mai multe decât făcuseră invaziile și ocupațiile străine, incendiile și cutremurele din trecut. Mai mult decât atât, nenumărate obstacole se ridicau în calea unei posibile voinți demolatoare în cadrul legal menit să protejeze monumentele și ansamblurile de arhitectură religioase și civile, existența unor instituții însărcinate cu supravegherea patrimoniului național, criza economică generalizată, un buget împovărat de datorii externe, necesitatea de a asigura condiții optime de trai pentru sute de mii de locuitori.

Pentru a depăși aceste piedici, Nicolae Ceaușescu nu avea decât o singură șansă, să lovească asemenea unui seism imprevizibil fără nici-un plan, izbind tocmai acele zone la care nici-un cutremur nu avusese acces până atunci. Și astfel ceea ce părea în 1977 o simplă utopie a devenit în șapte ani mai târziu o realitate.

Un singur om a nimicit mai mult decît ar fi putut-o face un șir nesfârșit de cataclisme.

Obstacolele au cedat pe rând în fața voinței prezidențiale. Cel dintâi a fost cadrul legal destinat să protejeze patrimoniul cultural și istoric al țării. Inițiat în timpul lui Gheorghiu Dej, lărgit printr-o serie de hotărâri și decrete pe parcursul aproape a treizeci de ani, legislația patrimonială era îndreptată împotriva oricăror tendințe destructive.

Încă din 1955 prin hotărârile Consiliului de Miniștri 661 și 1160, statul lua sub protecția sa monumentele de cultură definite drept bunuri care au o deosebită importanță arheologică, istorică, arhitectonică și artistică, reprezentând dovezi materiale ale dezvoltării culturii pe teritoriul patriei noastre, sau alte desfășurări a unor evenimente de seamă din trecutul său. Articolul 11 din HCM 1955 specifica faptul că dărâmarea monumentelor de cultură nu se poate face decât cu aprobarea prealabilă a Consiliului de Miniștri, dată la propunerea organelor competente. Legea 64 din 1974, va aduce noi precizări garantând încă odată protejarea și conservarea valorilor istorice și artistice de interes național.

Obiective patrimoniale vor fi și în atenția decretelor 452 din 1973, 375, 442 din 1977 și 120 din 1981 care interzic orice interven-

(urmare pag. 5)

O ORGANIZAȚIE INUTILĂ : ONU

În urmă cu patruzeci de ani, a început la San Francisco acea conferință internațională ce trebuia să se încheie cu semnarea " Chartei Națiunilor Unite " act de naștere al O.N.U.-ului.

Să încercăm să desprindem ce a mai rămas din speranțele exprimate pe vremuri la căpătâiul tânărului vlăstar.

Primul obiectiv,ambițios, stabilirea unei păci drepte și menținerea ei în lume, nu a fost nici pe departe atins. La patruzeci de ani de la sfârșitul războiului nu avem încă încheiat un tratat de pace. Trăim intr-o a treia stare, nici pace, nici război, iar în loc de tratat, " Actul final de la Helsinki " o bâlbâială jalnică pe care fiecare o interpretează cum dorește.

A putut organizația internațională să prevină noi confruntări armate ?

În perioada de după capitularea Germaniei se înregistrează la un moment dat peste o sută și cincizeci de războaie și conflicte armate declarate sau nedeclarate. Prin intermediul " dreptului de veto " de care în special Uniunea Sovietică a făcut un larg uz și abuz, cei cinci membri permanenți ai Consiliului de Securitate au putut să-și apere protejații angajați în diverse conflicte, stânjenind atunci când bine au crezut, orice măsuri de stingere a acțiunii respective. Este oare necesar să reamintim celor cu memorie scurtă exemplul Libanului și totala impotență a forului internațional ?

A contribuit O.N.U.-ul la instaurarea democrației în lume ?

Acceptând în sânul său, fără obligații precise orice stat care a depus o cerere de primire, democrații alături de cele mai abjecte, opresive și chiar sângeroase dictaturi, sau dictaturi deghizate, O.N.U.-ul a făcut un deserviciu tuturor.

Acceptarea Chinei Roșii drept membru permanent în Consiliul de Securitate și eliminarea Chinei naționaliste, numite mai apoi Taivan, a însemnat o uriașe pierdere de prestigiu pentru organizația internațională și implicit o lovitură puternică aplicată minorității țărilor cu regimuri democratice.

Efortul constant spre asigurarea universalității și acceptarea fără discernământ de noi membri, ca și principiul : un stat-un vot, face ca, în mod paradoxal, Statele Unite de exemplu, să stea pe același picior de "egalitate" cu Insulele Capului Verde - Guinea Bissau.

Rezultatul este același ca și în practica votului universal, când grăjdarul analfabet este chemat ca prin votul său, să-și dea cu presupusul în problemele vitale ale existenței unei țări.

Acesta este un mod fals de a înțelege democrația și duce la rezultate incredibile aruncând puținele adevărate democrații vestice în opoziție în cadrul O.N.U.-ului. Da, în opoziție căci acceptarea ca membrii a diverselor insule și insulițe, dictaturi de obediență sovietică, au creiat prin tactica troțkistă a subminării, majorități ce votează automat pentru tezele "războiului de eliberare", "luptei anti-imperialiste", teze marxiste sau marxizante, care nu au nimic comun cu stabilirea unei păci creatoare în lume.

Prin aspectele mai sus arătate, organizația internațională s'a transformat intr-o mașină de propagandă a lagărului sovietic. Tezele acestei propagande sunt relua-

(urmare pag. 5)

ULTIMUL CAVALER AL APOCALIPSULUI

Andrei Ozana

Omul care a luat parte la cavalcada fantastică ce a atins linia de limită a Europei până'n începuturile Asiei, nu mai este printre noi. Cu el se topeşte în Nevăzut încă un martor al Secolului nostru, încă unul dintre cei care s'au identificat cu sfâşietoarea epopee a Neamului Românesc.

Ion V. Emilian şi-a istovit tinereţea în cea din urmă şarjă de cavalerie pe care-o cunoaşte istoria. Călare pe calul său, Dac, a întâlnit suferinţa, schingiuirea, groaza, urgia viscolelor şi a îngheţului. Şi-a purtat cele mai sfinte năzuinţi printre mâinile, picioarele, ţestele şi trupurile sfâşiate ale soldaţilor şi ofiţerilor de sub comanda sa, împrăştiate cu ţărâna răscolită de cartuşe şi obuze. A lăsat în urmă-i mormintele lor însemnate cu o cruce de lemn cioplită în grabă şi o cască deasupra, umbre anonime culcate dealungul întinselor stepe străbătute de armata noastră. Cu Dac împreună a trecut Prutul în avântul nădejdii recâştigării pământului românesc furat fără ruşine. Împreună au trecut Nistrul, Bugul, şi Niprul şi-au galopat prin pustiurile Crimeei până pe malurile Mării de Azov, pentru a fi cu bună credinţă până la sfârşit alături de camarazii de arme germani cu care pornise lupta împotriva bolşevismului.

Căsăpit cu sadism de mâna unui soldat din armata roşie, Dac a căzut pe câmpul de bătaie. Cu inima zdrobită, despărţit de tovarăşul său de toate clipele, Emilian, şi-a continuat drumul până la istovirea fizică şi morală. N'a ocolit moartea. Ea l-a ocolit fiindcă rostul lui pe lume nu se terminase.

După euforia biruinţei întru realipirea Basarabiei strămoşeşti, a urmat chinul nedreptei înfângeri, durerea de a o pierde pentru a treia oară.

În haosul destrămării politice din ţară, care a fost consecinţa pierderii războiului, în noaptea de pomină din ajunul blestematului 23 August 1944, printr'un microfon de la Băneasa din Waldlager-ul Nr.1 al nemţilor din Bucureşti, glasul lui s'a adresat Patriei pentru a-i dezvălui mârşăvia trădării şi a o încuraja, îndemnând-o, print'o ultimă şi desnădăjduită chemare, să strângă rândurile şi să nu se lase doborâtă sub oprobriul batjocorii, să nu-şi plece grumazul sub jugul sclaviei ;

" Popor român, îţi vorbeşte căpitanul Emilian. Ai fost trădat.

Români, vor să vă predea duşmanului vostru firesc, duşmanului tradiţiilor şi libertăţii voasre; comunismului. Nişte ofiţeri nedemni şi mârşavi au luat puterea cu forţa. Nu vă aşteptaţi la nimic bun şi sfânt din partea acelora care-şi calcă cuvântul dat, care n'au decât dispreţ pentru sângele vărsat pe câmpul de luptă din Răsărit de către slodaţii pe care i-au avut sub ordine. Purtarea lor nu constitue altceva decât propria lor mărturisire. Prin aceasta recunosc jertfirea zadarnică a părinţilor, a fraţilor, a soţilor şi a copiilor voştri.

Acum vă vor sacrifica pe voi Bolşevicilor. cu aceşti trădători cade la învoială „ camarila " unui rege fără apărare şi fără voinţă, cât şi elementele străine naţiunii noastre care v'au făcut deja atât de mult rău.

Români, descotorosiţi-vă de pericolul roşu până ce nu va fi prea târziu.

Datoria noastră este una singură; să continuăm lupta până la capăt pentru independenţa teritoriului nostru. Orice slăbiciune vă va face sclavii Moscovei şi a tiranilor roşii. A rămâne credincioşi înseamnă a rămâne liberi.

Trăiască România Mare ".

Vox clamantis in deserto.

Prăpădul care se deslănţuise i-a acoperit temerarul apel în care fremăta durerea sfâşietoare a sfărâmării tuturor sfintelor speranţe naţionale.

Umilinţei înfrângerii i se adăuga porunca de a întoarce armele împotriva acelora alături de cari se bătuse cot la cot până atunci şi ale căror sacrificii asemeni celor ale noastre fuseseră în van. A-şi călca jurământul depus şi a accepta compromisul devenit poruncă şi lege însemna pentru el mai rău decât moartea. A fi fost cu ei la bine îl angaja în a merge cu ei şi la rău. Camarad loial, om pentru care participarea la o luptă ce se înscria în tradiţiile noastre milenare era sfântă, n'a putut trăda şi înfige baioneta în spatele nemţilor aproape învinşi, pactizând cu duşmanul de până atunci şi de totdeauna. Odată cu schimbarea comandantului care-i ceruse cuvântul de onoare că nu va trece " dincolo ", descătuşat, Ion Emilian s'a alăturat – împreună cu cei ce mai rămăseseră din credincioşii lui călăraşi olteni – armatei germane în retragere şi-a apucat greaua cale a înstrăinării.

A suportat toate rigorile înfrângerii : foamea, spaima, cumplitele bombardamente care au distrus cele mai frumoase oraşe ale Germaniei. Apoi, promiscuitatea şi lipsurile lagărului..

După capitulare şi-a început calvarul surghiunului, purtând nestins în suflet dorul chinuitor de ţară unde nu-i mai era îngăduit să se întoarcă sub ameninţarea pedepsei cu moartea.

Moartea, care nu-l atinsese pe front în cele mai cumplite încrâncenări ale bătăliilor, l-a cruţat şi în cele câteva împrejurări în care comuniştii au vrut să-l distrugă lovindu-l din umbră. Nu încă. Mai avea de străbătut un drum de patru decenii închinat, clipă de clipă, Patriei îngenunchiate.

N'a renunţat niciodată la mândria de a fi român. Şi, din slabele mijloace de existenţă pe care le avea, a încropit începuturile unei publicaţii menite să-i adune în jurul său pe toţi cei care îi împărtăşau simţămintele.. La 23 August 1953, ca o sfidare aruncată celuilalt 23 August de jalnică aducere aminte, a întemeiat ' STINDARDUL " credinţei în dreptatea României şi în viitoarea ei reîntregire, slujindu-l cu abnegaţie şi destoinicie, fără a-şi cruţa sănătatea şi închinându-i toate ceasurile vieţii. Singur a dus povara sarcinei pe care şi-a asumat-o. Singur, vreme de treizeci şi doi de ani. A cerut articole, le-a adunat, le-a ales, le-a stilizat. A scris el însuşi pagini pline de inspiraţie şi combativitate. A stat ceasuri nesfârşite în tipografie, secondând munca zeţarilor, urmărind cu vigilenţă tipărirea, corectând spalturile şi apoi corectura definitivă. Şi a împlinit şi migăloasa treabă a expedierii a mii de exemplare. Singur. A răspândit ziarul până'n cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, găsindu-şi colaboratori şi adepţi din toate ţările de pe glob. A fost directorul şi redactorul-şef a gazetei cea mai frumos editată şi având cea mai înaltă ţinută etică şi estetică din tot exilul românesc de după cel de-al doilea război mondial..

A ajutat pe mulţi români la ananghie în greul începutului de cale nouă, a avut mulţi prieteni şi le-a rămas credincios. Şi-a atacat, cu curaj, pe faţă duşmanii şi ni i-a cruţat în paginile " STINDARDULUI ", demascând ori de câte ori s'a ivit prilejul impostura şi trădarea.

Decorat de 14 ori pe front şi, în deosebi, cu cea mai mare distincţie românească – deşi ofiţer de rezervă - " Mihai Viteazul ", cu Crucea de Fier germană, nu şi-a făcut niciodată un titlu de glorie din aceste onoruri.

Nu mă pot opri să nu citez câteva din rândurile pe care i le-a închinat Dl. Jean Marcilly, autorul versiunii franceze a splendidei cărţi pe care a scris-o Ion Emilian:: " Der phantastische Ritt ", apărută în 1974 în Germania :

" Într-o lume care se alimentează din carnagiul cailor, Ion V. Emilian nu-şi mai are locul. Şi l-a pierdut aşa cum şi-a pierdut şi Ţara. Patru cuvinte predomină vocabularul său : OM - CAL - PATRIE - LIBERTATE .

Fără cal, fără patrie, omul se zbate în căutarea unor alte zile, luminate de zorile libertăţii.

Oare pentru acest cavaler venit din străfundurile vremilor, va mai suna vreodată ceasul descălecării ?

În limbajul său, " a descăleca " e un cuvânt privilegiat , cel dintâi dintre cuvinte. El înseamnă a cobori de pe cal, dar în acelaşi timp defineşte şi accţiunea " de a întemeia ".

Fără îndoială că Ion V. Emilian, miraculat al Apocalipsului şi al tenebrelor ; este un descălecător, într'atât i se îngemanează sufletul cu Patria.

Pretutindeni pe unde rătăceşte Ion V. Emilian, freamătă duioşia şi neprihănirea României, înfierată cum niciodată n'au fost caii.

Socotesc că a-l fi cunoscut pe Ion V. Emilian şi a-i fi putut sta în preajmă, înseamnă o cinstire mai de seamă decât orice decoraţie.

Prietenia şi încrederea pe care mi le-a acordat se alătură, în adâncul sufletului celor ale altor mari dascăli ai trecutului şi alcătuiesc comoara cea mai de preţ pe care mi-a fost dat s'o agonisesc în viaţă.

De acolo, de unde se află acum, sunt sigur că nu va înceta să vegheze asupra destinului Ţării sale şi va fi mereu alături de cei ce se vor înrola în marea cruciadă împotriva comunismului până la izbânda Luminii asupra Întunericului.

Viaţa lui Ion V. Emilian să ne fie pildă, nouă tuturor celor smulşi din hotarele Ţării, că dezrădăcinarea nu trebue să fie zadarnică, ea să fie pusă tot în slujba eliberării poporului românesc. Să credem în însuşirile lui nepieritoare şi în veşnicia dăinuirii lui cu ţăria cu care a crezut şi el.

Este cel mai sincer şi curat omagiu pe care-l putem aduce memoriei sale.

SĂ NU MOARĂ STINDARDUL !

Dr. Ion Claudian

Răpus de o boală de bătrâneţe, Ion V. Emilian, Doctor în drept, luptător neobosit în slujba neamului său şi Cavaler al Ordinului " Mihai Viteazul ", s'a stins, zilele trecute, pe un pat de spital la Fuesternfeldbruck.

Omul nu-şi alege moartea. Aşa cum îl cunoşteam, el ar fi preferat să-şi dea sufletul prin războaie. Dar n'a fost să fie...

Din puţinul ce ştiu despre viaţa lui, ea îmi apare exemplară. Fiu de militar - asta are mare însemnătate – Emilian a trăit până la moarte o viaţă de luptător şi de ostaş. Vocaţia lui se iveşte încă din adolescenţa petrecută la " Şoimii Mânăstirii Dealului ", şi se lămureşte în vremea studenţii şi a maturităţii sub forma unui naţionalism combatant, dar nu se realizează decât când este chemat sub arme, în 1941, în războiul nostru cu duşmanii de peste Nistru.

Într-un fel, soarta a fost generoasă cu el: ceeace nu a putut realiza pe plan politic i-a fost dat să trăiască aevea. Un vis romantic: în fruntea unui escadron de Călăraşi din Romanaţi, să fugăreşti duşmanii noştri seculari , din Crimeea până în Stepa Calmucă.

Nu-i este dat oricui să trăiască un asemenea vis, şi am citit cu toţii, cu oarecare gelozie, cartea lui, " Les Cavaliers de L'Apocalypse ", care, asemenea romanelor lui Dumas-Pere, se termină prea repede.

Când, mai acum un an, un camarad mucalit aducea aminte fără răutate - că Emilian este un simplu ofiţer " de rezervă ", toată lumea a zâmbit. Emilian era infinit mai combatant decât majoritatea ofiţerilor " de carieră " pe care îi avem printre noi...

Dar, din păcate, războiul nostru nu s'a terminat la 23 August 1944, aşa cum vor câţiva " democraţi ", în clipa când " am scăpat din ghiarele fascismului ". Abia acum începe lupta cea mare, care va pune în cumpănă existenţa naţiei noastre.

Şi Emilian caută un colţ în lumea liberă, unde nimeni nu ne chiamă şi nimeni nu ne aşteaptă, ca să continue bătălia neamului care era bătălia lui.

" Stindardul " lui flutură aici, timp de aproape 35 de ani, peste un exil românesc veşnic învrăjbit, minat de sectarisme nevolnice şi din ce în ce mai secătuit de credinţă şi de speranţe.

Şi aici este punctul care ne interesează astăzi : ::

" Stindardul " lui I.V.Emilian nu trebue să moară.

Din scurta mea viaţă de ostaş, o scenă m'a izbit întotdeuna pe câmpul de luptă: când *servantul mitralierii cade, izbit de un glonţ, - minune - arma continuă să tragă* înainte. Un alt om îi i-a locul, luând cu el toate răspunderile şi toate riscurile. Cine este el ? De unde vine ? Nu ştiu. N'am ştiut nici-odată acest reflex sacru, care nu îngădue mitralierii să tacă, să moară. Va funcţiona şi azi pentru " Stindardul " ? Eu îl aştept cu încredere. Va apărea ...

Călăraşii lui Emilian

UN OM DEOSEBIT .

Horaţiu Comaniciu

Orice pierdere a unui român ce face cinste iubirii de adevăr, e încă o verigă ruptă din lanţul rezistenţei. Când însă dispare un om deosebit, regretul e şi mai puternic.

I.Emilian era dotat cu o puternică personalitate. Avea însuşiri multiple. Statură de cavaler neînfricat, cu o vastă cultură, a mânuit tot atât de bine sabia, ca şi condeiul. A parcurs mii de kilometri, a ajuns până în Caucaz şi Astrahan, într'o eroică cavalcadă. Nu lupta ca să cucerească teritorii străine, ci spre a dezrobi teritorii româneşti, călcate de comunişti. Nu visa imperialisme, ci doar dezrobirea patriei sale. Se bătea în acelaş timp şi pentru jumătate din Europa, călcată mai apoi. Se bătea şi pentru o lume liberă ameninţată.

Unii îi vor aduce acuză că era un naţionalist. Şi asta e un act de acuzare. Este încă. Dacă a lupta pentru dezrobirea neamului tău cotropit, dacă a fi devotat unei ţări umilite şi exploatate, este un act condamnabil, atunci cuvântul de justiţie şi umanitate nu mai are sens. Căci Emilian n'a atacat pe nimeni fără a fi fost atacat, n'a făcut cuiva vreo nedreptate, a fost mereu în legitimă apărare.

A fost un om curajos. Nu s'a sfiit să combată nedreptatea sau laşitatea cu riscul de-a fi lovit. Şi a fost lovit aspru. Un frate de-al lui a fost executat în ţară, iar mama lui şi ea, moartă în împrejurări suspecte. A fost mereu lovit de cei ce întrebuinţau forţa, dar nimic nu l'a putut descuraja.

(urmare pag. 3)

Când nu s'a mai putut bate pe frontul de răsărit, a reuşit să treacă în Occident şi a continuat lupta cu condeiul. A scos în evidenţă contribuţia românilor, în combaterea comunismului. A arătat valoarea soldatului român, ce a luptat uneori cu pieptul deschis în contra tancurilor, dar n'a dezertat.A arătat valoarea armatei noastre, dela soldat până la general, a ridicat moralul Exilului, prin cuvântul său pătrunzător şi sincer.

Am încercat deseori ca să-l asociez pe acest spirit eroic Consiliului Naţional. Era foarte aproape de noi, dar nu s'a înscris. Dar mergeam pe o cale comună. În ultimul timp drumul parcurs era nu numai paralel, dar identic, strâns legat. A venit la manifestarea noastră de 1 Decembrie, la Paris şi a luat cuvântul. A vorbit despre o accţiune însemnată a lui Iuliu Maniu, la Viena, când a reuşit să salveze oraşul de anarhie, de bolşevism, cu soldaţii ardeleni ce fuseseră în armata austriacă. A vorbit şi despre vitejia armatei române din Vechiul Regat, ce uneori în lupte la baionetă, a respins încercarea lui Bela Khun, de-a pune stăpânire pe Transilvania şi a răspândi comunismul în Europa orientală.

Apoi la .aniversarea unirii Basarabiei, făcută la Muenchen în luna Martie a.c. l'am avut din nou ca asociat. A vorbit calm dar profund, nu vijelios ca la Paris, dar foarte popular şi pitoresc. Era un talent multiplu.

Au trecut abia trei luni de când l'am văzut la Muenchen şi o boală nemiloasă l'a doborât. Ce n'au putut face tancurile ruseşti, a făcut Destinul, care nu iartă pe nimeni dintre noi.

S'a stins deci un om ce a luptat pentru eliberarea ţării sale, pentru respectul drepturilor omului, pentru eliminarea minciunii.

În numele meu şi al prietenilor mei îi aduc şi eu un sincer omagiu, o neştearsă amintire.

Meritul va fi al acelora ce pot continua " Stindardul ", publicaţia ce timp de decenii a apărat o ţară lovită azi de soartă, dar care se va ridica din nou, dacă exemplul dat de Emilian nu este uitat.

ION V. EMILIAN

N. Şeitan

S'a stins o flacără, pâlpâirea ce sta de veghe la căpătâiul eroului agonizant. S'a stins din viaţă avocatul, scriitorul luptător, căpitanul Ion V. Emilian, ofiţer de cavalerie în tot timpul campaniei, cu escadronul mereu la avangardă , ajungând până la 50-60 de Km de Marea Caspică. Figura-i devenise legendară pe front, ostaşii-l porecliseră " piele de drac ". Uneori îl credeau mort sau dispărut, dar apărea la timp în faţa escadronului , bandajânduşi rănile. De aceea era iubit de soldaţi, şi nu odată scăpat de moarte datorită lor. Iată-l în Crimeea, înconjurat de călăreţii bolşevici şi salvat de ai săi.

A publicat, în franceză şi germană, " Cavalerii Apocalipsului ", fragmente din epopeea românească în Răsărit, şi " Stindardul ", pe acelaş fond, în care imortalizează vitejia armatei române în campania anti-bolşevică şi denunţă pericolul comunist reprezentat de pacostea rusească. Toată acţiunea lui Emilian a însemnat un .avertisment dat Aliaţilor, care n'au înţeles menirea războiului din Est, de zăgăzuire a revărsării comuniste. Ocazia ce li se oferea Aliaţilor în 1944-45, n'o vor mai întâlni. Numai atunci putea fi silită Rusia să se oprească pe graniţile Poloniei, ţărilor baltice şi pe Nistru.

Emilian a fost, în refugiu, tot timpul obsedat de amintirea camarazilor de pe front, care şi-au dat viaţa pentru nefericita Patrie. Paginile " Stindardului " le dedicase abnegaţiei şi vitejiei ostaşului român, actului de trădare dela 23 August şi demascării diverşilor capitularzi de prin exil. Amintirea lui Emilian va fi durabilă.

Eroii nu mor, ei intră în legendă.

Acest articol a apărut .în " Vatra " Nr.172 din Mai-August 1985.

ION V. EMILIAN

Soarta nedreaptă a Neamului nostru, a lovit - din nou - rândurile, atât de firave, ale Exilului Românesc.

Ion V. Emilian, fruntaş autentic şi necontestat al rezistenţei româneşti, ne-a părăsit, tocmai acum, când exilul trece prin cea mai gravă criză morală a existenţei sale.

Fruntaş al Generaţiei din 1922, ca student, Avocat de talent în BAROUL DE ILFOV, fruntaş politic în ţară, ofiţer erou în războiul cu Rusia Sovietică, Ion V. Emilian a continuat lupta în Exil, pentru libertatea ţării noastre.

Scoţând - cu imense sacrificii materiale - ziarul Stindardul, de mai bine de 33 de ani, Ion V. Emilian a păstrat vie în paginile sale credinţa în dreptatea cauzei româneşti, în drepturile României la independenţă şi suveranitate absolută, şi la dreptul poporului român de a-şi alege singur şi liber destinul şi conducătorii lui.

M-au despărţit - întotdeuna - de el, noţiunile noastre diferite de democraţie şi de realizarea ei. Dar ne-a unit, întotdeuna dragostea de ţară, pe care Ion Emilian o iubea cu patimă, şi credinţa comună în ziua de mâine a României.

Nu puteai să nu te înclini şi să admiri puterea lui de credinţă românească, naţionalismul lui curat de răzeş moldovean, curajul lui neînfricat, arătat şi în război şi în Exil, cum şi cultura şi talentul lui, şi puterea lui de sacrificiu.

Prin personalitatea lui, prin Stindardul, Ion V. Emilian reprezenta şi se identificase cu o linie de credinţă şi de luptă românească, care trebue să continue.

Identitatea românească - a diasporei - trebue păstrată, cât mai mult, cu orice sacrificii şi orice preţ.

Stindardul era o fortăreaţă a acestei identităţi naţionale româneşti, şi ea trebue ajutată să înfrunte anii lungi şi grei ce aşteaptă, încă, nefericitul nostru popor.

Testamentul lui ION V. EMILIAN - ziarul Stindardul - trebue să continue să-i supravieţuiască.

Numai astfel îi vom cinsti memoria şi lupta vieţii sale.

Camaradul său de luptă - pe front şi în Exil - dl. Ion Pantazi a rămas port-drapelul Stindardului.

Exilul Românesc are datoria să-l ajute din toate puterile, ca această făclie de luptă şi speranţă românescă - ziarul Stindardul - să nu se stingă.

Stindardul trebue ajutat prin condee, prin cetirea şi răspândirea lui, dar mai ales printr'un ajutor material generos, care să-i asigure continuarea.

Numai aşa vom fi demni de exemplul şi sacrificiul lui Ion V. Emilian.

Nicolae Baciu
Fost Avocat în Baroul Ilfov

CAVALCADA FANTASTICĂ IN MEMORIAM

... Nu este mai mare plăcere pentru suflet ca aceea de a face cunoscut adevărul ... În ce mă priveşte am făcut tot ce omeneşte a fost posibil - pentru a apăra prestigiul ţării adevărate şi pentru a apăra onoarea ostaşului român, întruchiparea a neamului, însăşi.

Pentru ce am făcut eu aici, fratele meu a fost pus la zid şi împuşcat, iar Mama mi-a fost ucisă de o maşină a Securităţii.

În neneumărate rânduri am căutat moartea, dar ea m'a ocolit până acum. Biologic trebue să mă găsească în curând. Voi muri însă senin pentru ca am dat neamului tot ce am vrut şi tot ce puteam da

(Dintr-o scrisoare a lui I.V.Emilian)

Cartea "Cavalcada fantastică " sau " Der Phantastische Ritt " cum îi este titlul în limba lui Goete în care e scrisă, prezentînd cruciada antibolşevică a armatei române alături de cea germană în cel de al doilea război mondial, pentru salvarea ţării şi a Europei, este pe drept calificată de generalul Lanz, în introducerea sa, ca un autentic epos. Înţelegem prin aceasta caracterul epopeii de a-şi trage rădăcinile prezentului mult înapoi, pe calea sângelui, către originea faptelor, la străbuni.

I.Emilian ne relatează aventura călăraşilor români, izvorâtă din frăţia dintre român şi cal, una ce duce la tracii din Iliada lui Homer.

În istorie, scrie autorul, cavaleria era o instituţie încă din secolul al XIII-lea, în 1859 cu unirea Principatelor, Alexandru Ioan Cuza o modernizează.

Călăraşii recrutaţi mai toţi din aceiaşi regiune, erau neamuri sau vecini între ei, la armată veneau cu propriul cal şi uniforma, inclusiv cea de paradă cu vestita căciulă îmblănită de husar confecţionată de mâinile fetei iubite.

Din partea statului primeau şeaua şi arma.

Executau serviciul militar pe timp de cinci ani, după ce terminau instruirea, cu schimbul câteva luni în fiecare an. Grija şi lumina ochilor le era calul şi după cum se vede alcătuiau o trupă de elită, ţărani cu stare sau dintre cei care trebuiau să depună ceva eforturi ca să ajungă în poziţia respectivă preţuită ca un rang deosebit de ceilalţi săteni. Pe timpul concentrării, dintre ei, se alegea şi "ţine calul", soldatul îngrijitor al animalului.

Când porneşte la război nu lipseşte în raniţa lui, înfăşurat într-un ştergar frumos ţesut, mai tot ce-i aminteşte de casa sa ; câteva batiste cusute de soţie sau logodnică, o buclă de păr a unui copil, un pumn de ţărână din pământul sau, fire de busuioc uscate din grădina-i, o icoană mică şi de multe ori o medalie moştenită dela bunicul sau din războiul independenţei din 1877, fiindcă şi acesta a fost călăraşi cu schimbul ca el. Legătura o păstra soldatul ca pe o comoară sau mic altar, şi când o deschidea se uita în ea de parcă era preot oficiind o liturghie.

Nici ofiţerul de cavalerie nu putea fi din alt aluat şi pentru aceasta ne stă pildă chiar viaţa povestitorului. Mai mult decât tatăl, ofiţer de artilerie dar călăreţ ales - acesta l-a împiedecat să urmeze cariera militară îndreptându-l spe advocatură - şi decât chiar liceul militar dela Mânăstirea Dealului, rolul hotărâtor în destinul lui de călăraş l-a avut Unchiul Dumineca.

L-a cunoscut de mic copil, în casa de ţară a bunicilor din partea mamei, cerdacul căreia împrejmuit cu pelargonii, hiacinţi şi flori de tutun, împrăştia miresme din nuvelele lui Brătescu Voineşti. În lunca Vrancei, la poalele munţilor Coza, Lepşa şi Soina deci pe locurile unde alături de ursul brun carpatin mai trăiesc urieşii legendelor.

Unchiul Dumineca era răzeş bătrân, ţăran liber cu pământ cum certifica înscrisul pe o piele de capră de pe vremea lui Ştefan cel Mare.

De la Unchiul Dumineca aşa ca la ultimul Berevoi din povestirile lui V.Voiculescu, a învăţat, prin păduri, lunci şi pâraiele sălbatece ce curgeau în Putna, să pună capcane vulpilor şi să prindă păstrăvii cu mâna. Din medalia cu bour a fostului sergent de lăncieri află legenda zimbrului şi a Moldovei şi de Dragoş voevodul Maramureşului. Tradiţia pentru Unchiul Dumineca însemna o "legătură vie cu trecutul", el când vorbea de Ştefan al Moldovei parcă îl însoţea pe câmpul de bătaie, îl vedea şi-l auzea vorbind, cum îl descria în romanele sale Mihail Sadoveanu. Unchiul Dumineca îi arăta felul de a se ţine în şea, dela el moşteneşte dragostea pentru cal, moartea fiind tot un fel de descălecare. Prin traiul în pădure şi natură şi-a însuşit românul efectul tămăduitor al plantelor transmis de Unchiul Dumineca elevului după următorul plan ;

Fiertura de albăstrite cicatrizează în opt zile rana calului şi cu aceleaşi flori se pot spăla ochii animalului infectaţi de praf. Pelinul aflat peste tot, în comprese, tămădueşte umflăturile cele mai diverse. Fierte împreună cu urzicile şi păpădia, alungă diarea pe când o mână de grozamă şi pir poate să uşureze aprinderea de plămâni. Locul muşcăturilor de muscă sau viespe se recomandă alinat, local, cu patlagină.

Am insistat asupra figurii Unchiului Duminecă fiindcă îmi dă impresia unuia din cele mai strălucite portrete ale istoriei şi trecutului românesc.

Prin cele de mai sus socotim că am reuşit să arătăm de ce Cavalcada fantastică este un epos, eroii ei coboară din mitologia şi istoria românilor. Nu întâmplător cei ce au voit să desfiinţeze etosul naţiunii dacoromane, au dat tocmai în răzeş şi călăreţii lui.

În acelaşi contest se cuvine relatat episodul dintre Băcanu, fiu de ţăran din Romanaţi, cade omorât de duşman, calul, deşi conform aprecierii generale ar mai fi putut trage cel puţin patru ani, îşi pierde pofta de a mai trăi, îşi însoţeşte stăpânul în moarte.

Campania antirusă este descrisă dela prima zi a trecerii Prutului, 22 Iunie 1941, până în Cuban, poarta Asiei. Sunt date precise privind formaţiile militare şi tactica luptelor. În ce mă priveşte las această parte specialiştilor, eu mă ocup de faptele ce ţin de simţire, am pana muiată în cerneala sentimentului.

Basarabia, pământ strămoşesc, o găsim evocată prin bătălia pentru Hotin, cetatea sfântă a istoriei noastre, de care ne mai leagă numele căpitanului Epure, cel ce-a preferat moartea, părăsirii în 1940, fără luptă, a Basarabiei. Nistrul cu malurile sale împădurite şi deluroase corespunde tabloului impresionant a lui Nicolae Iorga.

Satul Moldovanskaia din Cuban plin de români basarabeni expulzaţi de bolşevici din casele lor, vorbeşte de la sine despre tragedia acestui popor ajuns sub jugul hidrei comuniste.

În Ucraina, alt popor ţinut în robie rusească, mai trăeşte vie amintirea patriotului Petliura, luptător în 1918 contra ruşilor,ajuns în exil este ucis în 1926, de comunişti, la Paris. În Tulschin autorul descoperă castelul Decembriştilor şi ne confruntă cu rămăşiţele morale ale foametei din 1932 când o mamă şi-a mâncat copii, scenă ce ne poartă în Infernul lui Dante, în turnul foamei din Pisa, unde şi-au găsit moartea Ugolino della Gherardesca şi nepoţii săi.

Pe Nipru, Zaporojenii, cazacii din Taras Bulba al lui Gogol, călăreţi, foştii noştri prieteni din trecut, cum îi considera Mihai Sadoveanu. Predomina statuia hatmanului Mazeppa, bine ştie Garbis, înmormântat în biserica Sfântul Gheorghe din Galaţi, după ce-a murit la Tighina, însoţitorul lui Carol al XII-lea în războiul contra ţarului rus. Pentru câteva momente auzim tropotul calului lui Mazeppa, ducându-şi cavalerul învins peste stepe ca în poemul lui Byron sau muzica lui Ceaikowschi.

Însfârşit Crimeea, unde armata română lângă cea germană înscrie una dintre cele mai strălucite victorii ale războiului şi-apoi în Cubanul locuit de mongoli, calmuci şi circhezi, toţi duşmani ai regimului bolşevic. Prin această frescă largă autorul a reuşit să ne demonstreze că Rusia este o temniţă fioroasă a popoarelor.

Toate se petrec desigur pe fundalul de foc şi pucioasă a războiului apocalipsă.. Lângă capul tăiat de o schijă a lui Guta, la trupul schingiuit şi răstignit al maiorului Corbeanu, se mai alătură ceilalţi căzuţi: Smarandache, căpitanul Petit, Pistol, Take. Şi peste toţi locotenentul Mihai Coliopol, tânărul care avea pasiunea calului şi-l citea pe Baudelaire ca pe o biblie. La moartea lui Băcanu îşi consolează prietenul recitindu-i din Les plaintes d'un Icar, mai potrivit zice al unui Pegas. Redau în tălmăcire proprie ultimile strofe ale poeziei : În van vroit-am, calme, să găsesc/ Hotarele din spaţiul ce larg/ Sub nu ştiu care val de foc ceresc/Îmi simt aripa, un zdrobit catarg/. Din dragoste pentru frumos ucis/ Nu-mi voi plini sublimul legământ/ Să dau un nume-adâncului abis/ Ce-mi va servi, în veacuri, de mormânt/.

Mihai Coliopol rănit în Crimeia la cap, moare în spital, după ce şi-a dat locul în transportul sanitar altuia, pe care-l considera mai grav rănit, iar el şi-a continuat pe jos drumul. În ultima clipă a rugat pe medicul curant să-i citească din Charogne de Baudelaire. A murit împăcat, zâmbind.

Interesant că autorul nostru la început străin de Baudelaire , prin iubirea şi moartea lui Mihai Caliopol, reuşrşte să dea una din cele mai profunde definiţii poeziei Baudelairiene ;"Aceste flori", flori pe care le citea mereu, în mijlocul gemetelor răniţilor şi muribunzilor, poartă desigur duhoarea morţii, dar şi parfumul frumuseţii, a vieţii veşnice...

Din focul atacurilor executate de ruşi cu trupuri umane alcolizate, din acele zile şi nopţi de iad, mai scoatem câteva ore de pace şi linişte ; mă refer la scurtul armistiţiu pentru ca ruşii săşi poată înmormânta morţii intraţi în descompunere, când duşmanii ajung să se privească faţă în faţă şi să se salute, demn decor de tragedie antică. Ne reamintim acuma de humănările puse la capul ostaşilor români morţi, ca s'o desluşim pe Antigona lui Sophokle cernită, transfigurată prin datinile religiei creştine.

Tot aici aşi mai aminti paginile dedicate Tatianei din Dschwar-Yourt şi Nyurei, sinucigaşa, de fapt femeii lui Lev Tolstoi, Naraşa

(urmare pag. 4)

CAVALCADA FANTASTICĂ IN MEMORIAM

(continuare din pag. 3)

Rostov şi Anna Karenina.

Retragerea regimentului decimat, iarna, în stepa calmucă, defilînd pe dinaintea sentinelelor ruse încremenite în faţa irealului anabasis, exprimă o disperare nemărginită, simţi în ea că totu-i pierdut, întrece dramatismul cadrelor pictorului Gros privind spiritul de jertfă al soldaţilor lui Napoleon. Trupul rănitului locotenent-colonel Cratero - admiratorul La Palomei de ieri - zdrobit în zăpadă de tancul sovietic, în privirile-i umplute de spaimă oglindeşte parcă soarta viitoare a ţării şi poporului român.

Semnificativă este şi dispariţia lui Garbis, unde şi cum niciodată nu vom afla. Originar dintr-o familie de armeni aşezaţi la Corabia, prin aventurile şi experienţele lui multiple, din civilie, aduce cu el ceva din năzdrăvăniile lui Till Buhoglindă subliniate în vorba de duh a lui Anton Pann, Nastratin Hogea balcanic, dominat de "vorba ceea" din ţărănismele lui Ion Creangă.

Comandantul său scapă cu viaţă fiindcă este un fel de "piele de drac" dar calul său Dac este omorât de o bombă. Nu este şi asta un simbol?

Când va intra pe poarta cazărmii din Caracal gândul îi suna ca un epitaf ; " şi scris ne va fi să trăim într-o epocă nouă, a minciunii şi imposturii ".

De-acum urmează prăbuşirea cunoscută cu arestarea mareşalului şi armistiţiul încheiat de rege şi o mână de generali dintre care se distinge Ioan Dămăceanu întinzând mâna dezertorului Bodnăraş. Pagini mişcătoare sunt adresate marelui soldat român, mareşalul Ion Antonescu.

Va trece la nemţi împreună cu toţi călăraşii lui, fiindcă împărtăşea părerea omului simplu Surcică ; " Eu gândesc aşa domnule căpitan, mai bine să pierzi cu un om cinstit decât să învingi cu un bandit. Iertaţi-mă domnule căpitan, dacă mă exprim aşa, dar altfel nu pot ".

Ion Emilian şi călăraşii săi s'au întors dela poarta Asiei şi nu au putut trăda. Cinste lor, că prin fapta împlinită au şters de ruşine obrazul patriei. Chiar dacă Germania este învinsă, el va duce mai departe, în numele morţilor lui, lupta contra comunismului.

Prin foarte multe, o scrie chiar la început, Ion Emilian a căzut în 1945, cu toată fiinţa lângă fraţii săi morţi în războiul cel sfînt.

Ne rememorăm din "Întoarcerea lui Ulisse", poezie de Radu Gyr, leitmotivul ;" Eu am murit sub zidurile Troii ".

Abisul fără nume din litaniile Pegasului ucis, se închide în sufletele noastre. Acolo, toţi cei înmormântaţi pe întinsele stepe ruseşti, cruci albe de lemn fiecare cu o cască pe ea, peste care a trecut bestial tăvălugul sovietic, pe vatra din noi nu vor pierii vre-odată, focul mereu aprins pentru jertfa lor nu se va stinge nicicând.

Trebuind să ne limităm la aceste scurte consideraţii aş mai adăuga, că din foarte multe puncte de vedere, compar cartea lui I.V.Emilian cu "În preajma revoluţiei" de C.Stere. Adică interesează în egală măsură pe istoric şi literat.

În ediţia franceză furat de muzicalitatea verbului galic, autorul cade în plasa naraţiunii culminând cu împuşcarea flamingilor pe Nipru, întâmplare ce m'a dus la Sonetul Flamingilor lui Rainer Maria Rilke. În versiunea germană, devine mai concis, mai sintetic, graiul lui Schopenhauer îi oferă munţii de marmoră în care poate să construiască templele şi catedralele istoriei.

Ion Emilian îşi încheie cartea cu vorbele eroului Caliopol, un fel de testament pentru urmaşii săi. Cu ele voi termina şi eu ; "Chiar dacă noi nu vom sfârşi victorioşi, această cruciadă împotriva comunismului nu va trebui să dispara. Au existat şi sfinţi care au pierdut cruciade. Noi nu sântem sfinţi..Alţii vor veni după noi..Mai devreme sau mai târziu vor învinge...dacă vor avea voinţa să se sacrifice...".

Astăzi când I.V.Emilian nu mai este printre noi, aceste cuvinte sună profetic, ca venite, de dincolo de morminte, pentru cei ce îi vor duce lupta mai departe. Ele se cer săpate în piatra inimii noastre, pisanie de ctitor la poarta bisericii neamului, lăcaş sacru al României libere de mâine.

Cartea " Călăreţii Apocalipsului " constitue de-acum un monument mai peren ca bronzul, mărturia spiritului nemuritor al autorului ei.

Ea ne mai povesteşte despre transfigurarea după moarte a lui Ion V.Emilian trecerea lui în veşnicia eroilor pe care i-a cinstit o viaţă întreagă.

Adunaţi în faţa crucii sale să-i dăm salutul de onoare al ultimei parade, ritual solemn cuvenit soldatului căzut în slujba Patriei.

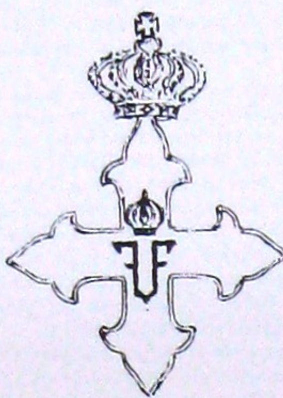
Un marş ca un imn, salve de tunuri, steaguri coborâte în bernă, lumină din lumină pe cel din urmă drum al lui I.V.Emilian.

Peste sicriul său, după datină, din palmele noastre, se aşează bulgări de ţărână ; Dormi în pace, erou al marei şi nobilei datorii.

La mormântul tău, Tara întreagă , ţi se închină recunoscătoare.

Ea, nu te va uita niciodată ...

Ovidiu Vuia

S'A STINS DIN VIAŢĂ UN AS AL AVIAŢIEI ROMÂNE AVIATORUL MAX MANOLESCU

Renumitul aviator MAX MANOLESCU, bine cunoscut de către toate generaţiile dintre cele două războaie mondiale, s'a stins din viaţă la Paris, Sâmbătă 31 August crt. şi a fost înmormântat la 4 Septembrie la cimitirul vechi din Neuilly.

Născut la Constanţa la 25 Septembrie 1902, el s'a prezentat în anul 1922 la examenul de admitere la şcoala de piloţi militari de la Tecuci. Din toamna anului 1922 până în primăvara anului 1923, elevii şcoalei au făcut instrucţie militară şi cursuri teoretice. După vacanţa de Paşte a anului 1923, ei au început instrucţia zborului.

Numai după 52 tururi executate în dublă comandă, adică dublat de instructor, Max Manolescu, depăşind cu foarte mult pe colegii săi, a început zborurile pe simplă comandă, adică singur la bord. În mod obişnuit trecerea de la dublă comandă, la simplă comandă se făcea după un minim de 100 de zboruri în dublă comandă.

La al treilea zbor în simplă comandă, având o pană de motor, este nevoit să aterizeze forţat pe un teren de instrucţie al unei unităţi de infanterie, în perfecte condiţii, ca şi un pilot cu experienţă.

Proba de pilot a dat-o înaintea colegilor săi, cu o lună mai devreme. Această probă a constat din două zboruri ; un zbor de recunoaştere până la Focşani şi un alt zbor, cu luare de înălţime până la 2000 m., cu aterizare la Galaţi. Ajuns cu bine la Galaţi, până ce a găsit pe ofiţerul care să-i iscălească ordinul de misiune, l'a apucat noaptea şi la întoarcere a aterizat perfect chiar lângă T-ul de benzină, care era aprins special pentru a-i indica direcţia vântului.

Maiorul Jienescu, şeful de pilotaj al şcoalei, l'a felicitat personal spunându-i "Bravo asule, ai executat un aterisaj ca un pilot cu multă experienţă".

Nu după mult timp Max Manolescu s'a dovedit a fi unul din cei mai talentaţi şi temerari piloţi din acea vreme.

* * *

După terminarea şcoalei de pilotaj, este repartizat Grupului de aviaţie de la Pipera, unde a stat până în toamna anului 1924, când a fost numit instructor de zbor la şcoala de la Tecuci.

În anul 1925 este brevetată prima promoţie de piloţi rezervişti, majoritatea provenind din absolvenţi ai Şcoalei Politehnice. În grupa de elevi pe care a instruit-o Max Manolescu se afla şi inginerul Milică Marinescu, care mai târziu ajunge proprietarul fabricei de avioane ICAR, unde Max este numit prim eseior.

În 1926 este mutat la noua şcoală de pilotaj înfiinţată la Buzău, unde funcţionează până în 1930, când este transferat, împreună cu Ivanovici, ca piloţi de linie la Aviaţia Civilă, atunci înfiinţată.

Între timp se înfiinţează ARPA - Asociaţia Română pentru Propaganda Aviaţiei - care a executat peste 65 de meetinguri şi au făcut să zboare peste 6700 de amatori în "botezul aerului". Aceste meetinguri înecpeau prin acrobaţii temerare aeriene, executate de o formaţie de trei avioane ICAR vopsite în roşu şi pilotate de Mişu Pantazi, Max Manolescu şi Petre Ivanovici. Prin evoluţiile lor la mică înălţime, executate cu artă şi îndrăsneală, această formaţie de avioane a fost denumită "Dracii Roşii" şi a realizat succese excepţionale atât la meetingurile din ţară, cât şi din străinătate

*

In Ianuarie 1934, Max Manolescu este singurul pilot român detaşat la compania Air-France şi este trimis la Paris pentru antrenament în zborul fără vizibilitatea, pe avioane de transport moderne.

Înainte de a începe cursele regulate de zbor la Air-France, în Aprilir 1935, el execută un raid de mare distanţă cu o formaţie de 3 avioane ICAR-Universal.

Piloţii ecestei formaţii condusă de căpitanul Comandor Gh.Jienescu au fost Mihai Pantazi şi Max Manolescu, care era cel mai tânăr dintre ei.

Formaţia a parcurs 22.000 de km. în 127 ore de zbor, parcurgând zilnic 1.000 - 1.200 km., pe itinerarul ; Bucureşti, Istambul, Cairo, Khartum, Salysburi, Capetown şi retur.

La Air-France Max Manolescu a lucrat ca pilot de linie până în anul 1939, când a început războiul. În acest timp, în anii 1936 şi 1937, era eseior la fabrica de avioane IAR de la Braşov. Prima serie de avioane de vânătoare IAR-80, utilizate la începutul războiului în contra Rusiei Sovietice au fost eseiate de dânsul.

După declanşarea războiului a revenit la LARES, ca pilot de linie.

În anul 1940, când România a declarat război Rusiei, cu avioanele Societăţii LARES *s'a format grupul Aero-Transport, iar Max* Manolescu a fost numit ca *pilot al avionului* Generalului Ion Antonescu. Ultima cursă a sa cu Mareşalul Antonescu a făcut-o la 22 Aug. 1944, la Comandamentul Armatei a 4-a la Bacău, unde s'a rupt frontul.

După 23 August 1944, este pilot de linie la Societatea Aeriană "Sovrom-Transport" şi face curse speciale în străinătate, la Paris, Zuerich etc.

Cu prima cursă în străinătate, după cursa când a fost arestat din cauza unei scrisori ce s'a găsit asupra lui, el urma să plece "în mod clandestin" în străinătate cu Ion Mihalache, vice-preşedintele partidului naţional-ţărănesc.

După ce a fost chestionat de Siguranţă şi a fost lăsat singur într-o cameră ca să-şi scrie declaraţia, el fuge cu un taxi la casa fostului său subaltern Căpitanul Aviator Zaharia.

Acesta îl anunţă imediat pe Comandorul Av.George Davidescu, care are o idee salvatoare ; merge la Legaţia Franţei ca să anunţe la Rdio-Paris că Max Manolescu, fost pilot la Air-France, a sosit cu un avion clandestin la Paris.

De la acest anunţ , Max Manolescu mai rămâne ascuns în Bucureşti încă trei luni, apoi pe filiera lui Silviu Crăciunaş, care era în organizaţia de rezistenţă "Sumanele Negre", după multe peripeţii, trecând clandestin prin Ungaria şi Austria, ajunge la Paris, împreună cu familia Romică Boilă şi ing. Octavian Vasilescu, la care stătuse ascuns.

După ce a ajuns la Paris, în anul 1948 îşi reia activitatea de zbor, în cadrul Companiei TRI-UTA, unde execută ca pilot de linie nenumărate zboruri între Paris şi Saigon, în special pentru evacuarea răniţilor francezi din războiul din Indochina.

Pentru această intensă activitate de zbor este decorat de guvernul francez cu mai multe decoraţii şi cu Legiunea de Onoare.

Târziu, după mai multe intervenţii din partea guvernului francez, în urma vizitei Generalului De Gaulle în R.S.R., reuşeşte să scoată din România comunistă pe soţia şi fiul său Tony cu familia sa.

După ieşirea la pensie în 1964, după un număr record de 32.000 de ore de zbor, Max Manolescu se stabileşte în jurul Parisului la Nogents Sur Marne, unde în după amiaza zilei de 31 August 1985, ne-a părăsit pentru totdeauna, departe de ţară, iubitul nostru camarad Max Manolescu, cel care a fost un mare As al Aviaţiei Române.

Mircea Petru
Fost Comandor Aviator
Ofiţer de Stat Major

Cuvântul Românesc
August 1985

APEL CĂTRE SUFLETUL CREŞTIN

Prof. Preot Gh. Calciu-Dumitreasa

Există - sau cel puţin ar trebui să existe- un drept minim de apărare pe care individul să-l exercite împotriva agresiunii desfăşurate asupra lui de către organele de securitate. De acest drept suntem total lipsiţi. Dacă unele categorii de bruscaţi se apără cu aceeşi monedă - violenţă pentru violenţă - în cazul acestui tip de agresiune opoziţia dură, chiar şi în cazul legitimei apărări devine fatală. Pentru intelectual însă singura creaţie este apărarea prin cuvânt. Dacă l-am parafraza pe Titulescu, ar trebui să spunem că dreptul, politica, literatura şi fireşte religia ţin de esenţa publicităţii fie ea orală sau scrisă. Există oare în ţara noastră posibilitatea unei asemenea publicităţi, fie şi numai pentru a te apăra împotriva agresiunii organizate ? Nu există !

Puterea securităţii este nelimitată. Ea îşi este sieşi lege şi nu se teme de nimic, nu se sfieşte de nici un abuz. Ea arestează şi trimite în judecată pe cine vrea, iar tribunalele militare îi execută dispoziţiile. De pe vremea lui Dej şi până în prezent nu se cunoaşte nici măcar un caz de arestat politic anchetat şi trimis în judecată de Securitate şi pe care justiţia să-l fi achitat, oricât de evidentă ar fi fost inocenţa inculpatului.

În timp ce eram sub anchetă, în 1979, cei doi anchetatori colonelul de Securitate Constantinescu şi colonelul-procuror Ştefănescu, timp de câteva zile - în care eu refuzasem să scot măcar un singur cuvânt - nu au făcut decât să mă insulte în cel mai trivial mod posibil pe mine şi familia mea, viii şi morţii. Era perioada în care Securitatea decisese - în prealabil - să fiu condamnat la moarte.

Ulterior am ajuns şi printre deţinuţii de drept comun, dar nici măcar printre cei de cea mai joasă speţă nu am auzit vulgarităţile debitate de cei doi stâlpi apărători *ai democraţiei socialiste. După 3 zile de anchetă în care nu am răspuns nimic, a intrat în birou comandantul securităţii* Vasile Gheorghe, care a ordonat să fiu bătut în anchetă continuu, non stop după expresia lor, în care am stat 48 de ore. Colonelul-procuror Ştefănescu a stat tot timpul în poziţie de drepţi repetând ca cel din urmă recrut : am înţeles tovarăşe comandant.

Din clipa aceea, acesta a fost pentru mine simbolul relaţiilor dintre securitate şi justiţie. Pe tot parcursul dureroasei mele detenţiuni, această imagine s'a confirmat ori de câte ori m'am aflat între justiţie şi securitate. Când, la Aiud, am fost supus unor acţiuni repetate de exterminare ordonate de directorul general al penitenciarelor, Panait, nici o lege nu m'a apărat. Când, din ordinul aceluiaşi, şi tot la Aiud, am fost băgat cu doi criminali cărora li se ordonase să mă bată în speranţa nemărturisită că mă vor ucide, nici o lege nu m'a apărat. M'a apărat Pronia divină care a operat în duhul celor doi deţinuţi oprindu-i dela o faptă fatală şi pentru mine şi pentru ei. Ei mi-au spus deschis : Părinte s'o facă ei că de aia au grade şi salarii ! Când într-un târziu după o grevă de 10 zile au venit doi procurori dela Bucureşti, aceştia au discutat chestiuni cu totul străine de ceea ce se întâmpla atunci cu mine. Am protestat împotriva crimei care se săvârşea sub ochii mei împotriva mea şi a altor deţinuţi din secţia specială în care mă aflam - torturi, înfometare, insulte. Rezultatul a fost că în noaptea şi ziua următoare bătăile şi urletele din secţie au fost şi mai crunte. Acelaşi lucru s'a întâmplat şi când am protestat pe lângă procurorul local. Când la Jilava-spital, şi subliniez cuvântul"spital" am fost bătut cu bastonul de cauciuc de către plutonierul Petre pentrucă mă rugam şi când m'am plâns soţiei mele (mult mai târziu cu ocazia unui vorbitor) soţia mi-a spus că aflase cu săptămâni mai înainte dela Europa Liberă de ceea ce mi se întâmplase.

Plutonierul Petre m'a asigurat atunci că a făcut-o din ordinul comandantului Jilavei colonelul Fecior şi al comandantului Vasile Gheorghe şi că dacă i se dă ordin mă calcă în picioare până voi da ortul popii. De altfel plutonierul Petre cu alţi gardieni, Sabău, Amariuţei, Ocnaşu,etc. au făcut parte din acel celebru "decor de aur" dela Jilava, specializat în torturarea deţinuţilor şi chiar omorârea lor până la decretul din 1977 când torturile şi bătăile

(urmare pag. 9)

LINIA ZIARULUI.

(continuare din pag. 1)

sul politic aparent, în realitate ordinea desăvârşită a intereselor masonice.

De la revoluţia franceză şi până astăzi, masoneria a condus cu autoritate politica mondială. Desigur, s'au produs şi accidente, având la origină nemulţumirea generală, şi astfel în jurul unor personalităţi, s'au creiat reacţiuni cu caracter naţionalist, care ulterior datorită firii acestor personalităţi, au degenerat în războaie imperialiste. Napoleon, Hitler şi Stalin, sunt exponenţii cei mai marcanţi ai acestei reacţiuni.

Dar chiar aceste mişcări au putut fi controlate cu timpul de către masonerie, care a ştiut să înlăture adversităţile, ba chiar să tragă profite din haosul creiat.

Alternarea războiului rece, cu destinderea, din ultimii 40 de ani, oglindesc perfect interesele masoneriei.

Să nu ne facem iluzia că politica dusă de puterile occidentale, ar urmări instaurarea unei dreptăţi sociale, sau naţionale, chiar dacă au fost enunţate anumite principii cum ar fi : "autodeterminarea, alegerile libere, drepturile omului", etc. Acestea nu sunt decât mijloace de propagandă, noţiuni cu totul lipsite de conţinut, pentru cei ce le-au enunţat. Au dovedit acest lucru la Ialta, l'au recomfirmat la Helsinki.

Dar tocmai aceste principii creiate pentru posibilităţile de manevră ale masoneriei, s'ar putea întoarece împotriva ei, ar putea creia accidentele de care am vorbit.

Mai sunt însă şi alte posibilităţi .

Astăzi masoneria nu mai are ca în trecut un centru unic, condus de "Înţelepţii Sionului". Astăzi "înţelepţii" s'au înmulţit şi interesele lor s'au diversificat, astăzi sunt mai multe centre masonice, cu interese parţial diferite, şi din micile lor divergenţe, interesele astăzi contrarii, pot într'o zi deveni contradictorii.

Un exemplu clar în sprijinul afirmaţiei noastre, îl constitue comunismul, fiul masoneriei, care în unele cazuri deşi nu-şi reneagă părinţii, are cutezanţa de ai înfrunta!

Masoneria îşi dojeneşte părinteşte fiul, îi mai taie din subvenţiile de buzunar, dar nu "dă cu el de pământ", căci este "copilul ei" !

"Copilul" a devenit major, şi chiar dacă nu reuşeşte să trăiască pe picioarele lui, forţa fizică de care dispune îi dă încrederea şi chiar tupeul, de a se ridica împotriva celor ce i-au dat viaţă şi l-au crescut!

Aceste lucruri ne îndrituesc la oarecari speranţe.

Trista realitate este că speranţele pentru libertatea ţării noastre, se reduc la posibilitatea unui accident, sau la încurcarea iţelor masoneriei în aşa fel încât "nodul gordian", să nu mai poată fi desfăcut, ci să trebuiască să fie tăiat.

Acest lucru face parte din sfera posibilităţilor, deoarece dacă războaiele locale sunt justificate de interese şi ţinute sub control, izbucnirea unui război mondial, intră în natura firii omeneşti, el constituind o rezolvare a litigiilor, dincolo de raţiune.

În tot acest joc politico-economic al masoneriei, popoarele mici nu joacă nici-un rol, ele constituind doar pretextul, justificarea unei acţiuni executate pentru cu totul alte considerente. Dintr'o astfel de situaţie, într'o zi, va veni şi libertatea poporului român. Către această libertate năzuim noi, către o libertate naţională, din care să rezulte şi "drepturile omului" atât de trâmbiţate astăzi şi de care suntem atât de departe.

Masoneria acceptă aceste drepturi, ea nu se uită la mărunţişuri, deoarece prin forma de guvernământ a democraţiei, ea îşi are interesele salvgardate, dar comunismul este incompatibil cu orice formă de libertate individuală. A cere respectarea "drepturilor omului" în comunism, este total absurd, căci la acordarea acestor drepturi, comunismul ar înceta de a mai exista..

Trecem acum la punctul nostru de vedere asupra divergenţelor exilului, divergenţele, nu cele determinate de funestul 23 August. Aceste divergenţe se reduc în esenţă la punctele de vedere contradictorii între opozanţi şi disidenţi.

Opozanţii contestă valabilitatea guvernelor din ţările de după "Cortina de Fier", deoarece acestea au fost instalate la putere prin forţă armată, de către Uniunea Sovietică. Opozanţii contestă ordinea stabilită la Ialta şi comfirmată la Hesinki, şi cer respectarea principiilor enunţate în "Charta Atlanticului", adică autodeterminarea şi alegeri libere sub control internaţional. Opozanţii contestă dreptul disidenţilor de a vorbi în numele poporului român, deoarece aceştia sunt foşti colaboraţionişti ai unor guverne ilegale şi ei nu cer înlăturarea acestor guverne, ci numai un comunism cu "faţă umană", în cadrul regimurilor actuale.

Disidenţii la rândul lor contestă drepturile opozanţilor de a vorbi în numele poporului român, considerându-i irealişti, înapoiaţi, sclerozaţi, anchilozaţi politiceşte, rămaşi la aspiraţiile anilor 50.

Acceptând hotărârile conferinţei de la Hesinki şi cerând respectarea "drepturilor omului", disidenţii recunosc implicit conferinţa de la Ialta şi legalitatea guvernelor comuniste de după "Cortina de Fier".

Noi am fi fericiţi ca până la liberarea totală a ţării noastre, situaţia internă să fie îmbunătăţită printr'o liberalizare, dar socotim această posibilitate ca incompatibilă cu regimul comunist, deci absurdă şi utopică.

Dacă ne-am închipui exilul românesc ca pe un stat de sine stătător, atunci desigur disidenţii ar deţine puterea, iar opozanţii s'ar afla în opoziţie. Afirm acest lucru, deoarece disidenţii dispun de un post de radio (Europa Liberă), au acces la presa occidentală, la sindicatele din Lumea Liberă, sunt primiţi de personalităţi apusene, într'un cuvânt, sunt recunoscuţi neoficial de către occidentul stângist. Dau ca exemplu pe domnul Paul Goma, care a fost invitat de către unele sindicate din Franţa, Statele Unite şi Italia, a dat interviuri şi a ţinut conferinţe de presă. Deasemeni pe domnul Vlad Georgescu, care a fost invitat ca singurul reprezentant român la o conferinţă ţinută în Statele Unite, cu reprezentanţi ai ţărilor de după "Cortina de Fier".

Această situaţie este explicabilă, deoarece în momentul de faţă, disidenţii reprezintă vederile occidentale, adică respectarea tratatului de la Ialta şi statutcvoul actual. De altfel tot aşa se explică şi numirea directorului la "Europa Liberă", precum şi componenţa acestui post de radio, formată în majoritate din comunişti.

Noi rămânem la punctul nostru de vedere, considerând că până la urmă occidentul se va trezi la realitate, chiar dacă pentru aceasta va trebui să mai treacă încă multă vreme.

Noi considerăm guvernarea Reagan ca un început al trezirii occidentului, iar mişcarea de dreapta din Franţa condusă de Jean Marie Le Pen, ca o comfirmare europeană, a tezei susţinută de noi.

Datorită acestor semne de redeşteptare a occidentului, noi ne întărim convingerea că justeţea cererilor noastre va triumfa, şi oricât va trebui să mai îndurăm, vom milita mai departe de pe poziţiile noastre "retrograde", de luptă împotriva comunismului, a marxismului şi în general a stângismului şi a ideilor "avansate".

În privinţa "cozilor de topor" trimise din ţară, va trebui să ne schimbăm tactica de luptă. Vom face acest lucru, deoarece aceştia au reuşit să se menţină pe poziţii, cu toate că li s'a arătat cu claritate trecutul ultra dubios de colaboraţionişti, informatori, securişti, procurori,etc.

Noi am ajuns la concluzia că este inutil de a arăta mai departe un adevăr pe care este imposibil ca autorităţile americane să nu-l cunoască. Ei ştiu perfect cine sunt colaboratorii lor, dar interesele le dictează să-i menţină în funcţii, deoarece aceştia le fac jocul lor, după cum l'au făcut şi continuă să-l facă şi pe al comuniştilor de la Bucureşti. Ei reprezintă concesia occidentului în vederea viitoarei destinderi care se pregăteşte.

Pe viitor, nu vom mai duce atacul la persoană, ci numai la manifestarea, la activitatea nedemocratică a persoanei respective. Noi avem convingerea că această scoatere în relief a gafelor comise de aceşti disidenţi, va fi cu mult mai eficace.

Articolele viitoare ce-şi vor avea locul în coloanele acestui ziar , vor respecta în general toate principiile enunţate în acest articol.

ION PANTAZI

O ORGANIZAŢIE INUTILĂ : ONU.

(continuare din pag. 1)

te de diversele megafoane ale Lumii a Treia şi strecurate sub diverse formule neutraliste omului de pe stradă, în scopul restructurării opiniei publice.

Să nu uităm că sediul O.N.U.-ului se găseşte în New-York. O mulţime de agenţi comerciali, culturali, secretari şi secretare, membri ai reprezentanţelor diverselor ţări ale lagărului socialist, (citeşte sovietic) împânzesc teritoriul Statelor Unite, stabilesc contacte cu cetăţenii acestei ţări, recrutează agenţi şi spioni pentru agenturile lor de spionaj deghizate în reprezentanţe diplomatice. Încă un fapt de o deosebită gravitate care a ştirbit enorm prestigiul aceleia ce a vrut să fie Organizaţia Naţiunilor Unite.

Programatul organ al O.N.U., Organizaţia de Comerţ Internaţional şi-a ales ca fond de garanţie şi rezervă, nu lira sterlină aşa cum iniţial se convenise, ci, sub presiunile cercurilor de afaceri din Statele Unite, dolarul. Din acest motiv, plănuitul organ nu a mai putut fi pus pe picioare, aşa cum se plănuise iniţial, ci a devenit mult mai modestul GATT.

Prin aceasta manevră, cercurile de afaceri ale U.S.A. au creat mari nemulţumiri şi au atras atenţia asupra faptului că o minoritate încearcă să-şi asigure poziţii de forţă în cadrul comunităţii internaţionale.

Pe de o parte intrigile politice ale Uniunii Sovietice, pe de altă parte încercările de hegemonie economică ale Statelor Unite, au făcut din plănuitul locaş de pace al O.N.U.-ului, un teren de confruntări din ce în ce mai dure, care nu promit nimic bun.

Se menţin anumite contacte între toate statele, este adevărat, unele organe ale O.N.U.-ului fac câte ceva pentru foametea din lume, pentru schimburile culturale, dar este oare suficient ?

Iar dacă tot ceea ce s'a trâmbiţat în urmă cu patruzeci de ani, Organizaţia Naţiunilor Unite s'a transformat doar într-un organ caritabil, nu este bine să se redea Crucii Roşii Internaţionale acest rol, desfiinţând O.N.U.-ul, care în fond s'a desfiinţat singur prin ineficienţă şi pălăvrăgeală ?

VLADIMIR SÂRBU

SUPRAVIEŢUI-VA BUCUREŞTIUL ?

(continuare din pag. 1)

ţie asupra monumentelor fără avizul instituţiilor însărcinate cu ocrotirea lor. Decret juridic menit să protejeze clădirile va fi emis de Primăria Capitalei la 31 August 1973.

Decizia din 1973 obliga ca proectantul să ţină seama de recomandările specialiştilor şi să ocrotească zonele istorice constituite.

Articolul 7 şi 8 prevăd ca nici-o construcţie nu poate fi demolată fără avizul Muzeului de Istorie al Municipiului Bucureşti.

Nici-una din aceste prevederi legale nu a fost respectată în elaborarea proectului noului centru civic, comandat de conducătorul României la scurtă vreme după cutremurul din 1977.

Încă din anul 1979, când Anca Petrescu, până atunci obscură arhitectă, scotea la lumină una din variantele de sistematizare, conservarea patrimoniului din zona afectată de restructurare era trecută cu vederea. Alba Postăvari şi Spirea Vechie urmau să fie demolate, cu o soartă asemănătoare fiind confruntate şi numeroasele exemplare preţioase de arhitectură civilă de pe Calea Rahovei, precum şi o treime din spitalul Brâncovenesc. Ameninţări serioase planau şi asupra bisericilor Izvor şi Sfântul Ilie Rahova. Unui singur monument i se oferea o şansă de supravieţuire, Schitul Maicilor. El va fi deplasat 223 metri lăsându-şi în urmă incinta din veacul al XVIII-lea demolată în 1982.

Dar cu translarea bisericii Schitul Maicilor se înregistrează şi ultimul compromis. De-acum încolo revizuirile proectului vor sfida sistematic legislaţia patrimonială. Avizul specialiştilor va fi ignorat sau în cel mai bun caz va fi cerut post-factum ca o simplă formalitate birocratică.

Garanţiile oferite de legea monumentelor istorice vor fi încălcate în picioare de arhitecţii proectanţi asmuţiţi de regim asupra patrimoniului naţional.

Dar şirul ilegalităţilor abia începe. Operaţiunile de dărîmare avînd iniţial girul unor decrete prezidenţiale de demolare, emise fără publicitate, vor degenera treptat spre acţiuni guvernate de improvizat. Decretele de demolare vor fi completate, lărgite, dublate de prezenţa, gesturile şi indicaţiile verbale ale lui Nicolae Ceauşescu. Fluturarea mâinii prezidenţiale în direcţia unor monumente istorice, unui ansamblu de arhitectură, sau a unui corp de clădiri, va cântări cât un decret.

În absenţa unui act scris sau chiar a unor minime precizări coherente, maeştrii demolatori se văd obligaţi să dezvolte o adevărată hermeneutică a gestului. Odată trasat, zvârlit la întâmplare, aşezat imprevizibil pe conturul oraşului, gestul prezidenţial se cere descifrat în amploarea, dar mai ales în direcţia sa.

Aşa s'a decis în Martie 1984, în urma istoricei vizite făcută de Nicolae Ceauşescu pe şantierul noului centru civic, soarta spitalului Brâncovenesc, hărăzit să cadă la o simplă fluturare de mână. Şi tot aşa în Decembrie 1984 s'a hotărât dărâmarea mânăstirii Văcăreşti, deasemenea şi ea de un întâmplător gest prezidenţial.

Asemenea lor, zeci de monumente, sute de străzi, mii de clădiri, vor fi distruse într-o sfidare aruncată nu vre-unei învechite legi burgheze, ci chiar legislaţiei comuniste. Dar obstacolul legal aşezat în calea unor posibili demolatori, a fost pur şi simplu pulverizat de Nicolae Ceauşescu, instituţiile menite să ocrotească patrimoniul au fost fie ignorate, fie târâte într-o anihilantă complicitate.

După desfinţarea în Decembrie 1974 a Direcţiei Patrimoniului Cultural Naţional, atribuţiile acestuia vor fi preluate de Comisia Centrală a Patrimoniului Cultural Naţional.

Prezidat de Tamara Dobrin, acest organism este mai mult o ficţiune, rolul său reducându-se în ultimii ani la consemnarea unor importante dispariţii din inventarul patrimonial.

Lipsită de prestigiul predecesorilor săi, direcţia monumentelor istorice sau chiar DPCN-ul capabil odinioară să salveze monumentele sau ansamblele urbane dela distrugere, fantomatica comisie condusă de o activistă fidelă Partidului Comunist, nu a putut constitui nici-un moment un obstacol serios în calea voinţei destructive.

Cruţarea zonei Lipscani, Piaţa Unirii destinată în 1963 să devină un modern centru comercial, păstrarea bisericii Creţulescu, chiar sub ferestrele Comitetului Central, integrarea bisericii Slobozia în proectul magistralei Nord-Sud, prezintă doar câteva din bătăliile câştigate de specialişti în favoarea puterii, sau poate o faţadă propagandistică a pseudoculturii socialiste în România.

Dar toate aparţin trecutului, actuala comisie nu a avut nici-odată vocaţia unor asemenea victorii, dimpotrivă ea pare un organism sortit să patroneze amputarea sistematică a oraşului. Dela distrugerea caselor de pe Calea Rahovei, Bateriilor, Izvor, Cazărmii, mărturii ale secolelor trecute, până la biserica Cotroceni, Mânăstirea Antim şi ansamblul dela Văcăreşti, nici-o împotrivire, nici-un strigăt de protest.

Comisia avizează prin simple note telefonice dărâmarea unor monumente istorice.

Cât despre recuperarea inventarului mobil, şi a elementelor de arhitectură, ultima secvenţă a actului demolării, ea va fi dirijată de întâmplare. Împrejurările în care dispar unul după altul monumentele, vor fi sau mistificate, sau trecute complet sub tăcere, aşa cum se întâmpla în 17 Aprilie 1984, când tovarăşa Tamara conştientă că într-un timp foarte scurt biserica dela Cotroceni nu va mai exista, nu va avea ceva mai bun de recomandat membrilor comisiei, decât să păstreze o totală discreţie.

Substituind cadrului legal, arbitrariul gestului, convertind instituţia patrimonială într-un complice al demolării, dispunînd după bunul plac de bugetul ţării şi de soarta a milioane de oameni, conducătorul ţării de-acum înainte şi primul demolator al ţării, nu va mai întâlni nici-un obstacol în calea delirantului său pariu -"Bucureştiul nu va supravieţui anului 1984".

Ceea ce nu aputut face nici cutremurul din anul 1802, care a azvârlit la pământ aproape jumătate din casele de lemn ale târgoveţilor, nici incendiul din Vinerea Mare a anului 1847, care a nimicit o bună parte din centrul oraşului, nici bombardamentele din 1944 când peste 6000 de case, mai ales din cartierele mărginaşe au fost distruse şi nici cutremurele din 1940 sau 1977, a realizat în decurs de câteva luni, ambiţia faraonică a cuplului prezidenţial.

Început încă din 1978 prin demolări sporadice, afectând mai ales cotele cele mai înalte ale Dealului Spirii, asaltul împotriva oraşului

(urmare pag. 6)

SUPRAVIEȚUI-VA BUCUREȘTIUL ?

(continuare din pag. 5)

va fi dezlănțuit cu o vigoare fără precedent la începutul anului 1984. În câteva luni, prin decrete, ordine verbale sau gesturi împrăștiate la întâmplare, conducătorul României va transforma centrul istoric al capitalei într-o ruină. Cronologia demolărilor va înscrie în memoria orașului București o filă în care abuzul, silnicia, puterea neânfrânată, stau alăturea de neputință, consternare, ură și chiar lașitate.

În 18 Martie 1984, echipele de militari din trupele de geniu, iau cu asalt biserica Alba Postăvari. Sub bătaia reflectoarelor, în miez de noapte, lăcașul care adăpostise peste un veac și jumătate o icoană miraculosaă a Maicii Domnului venerată de bucureșteni, monumentul legat după tradiție de începutul carierii lui Mihai Viteazul, se prăbușește sub loviturile nimicitoare ale buldozerelor.

După 7 ani și câteva zile dela perfida distrugere a bisericii Enei, scenariul demolării nu a suferit modificări.

La Alba Postăvari ca și la Enei un paroh înfrunta singur bunul plac al regimului lăsat de înalta ierarhie eclesiastică să apere singur biserica, în vreme ce un patriarh abulic, care nu s-a considerat nici-odată altceva decât un fidel funcționar al partidului comunist, își așeza încă odată cariera sub semnul distrugerii. Și aici ca și la biseria Enei, inventarul mobil a fost recuperat din dărâmături prin eforturile părintelui paroh, profesorul Nicolae Șerbănescu, pentru a fi însă aruncat prin iresponsabilitatea consilierului patriarhal Bria în subsolul inundat al parohiei Parcul Călărași.

În sfîrșit la 7 ani după ilegala dărâmare a bisericii Enei, din nou regimul comunist doboară la pământ un lăcaș de cult fără să se sinchisească de prevederile propriei legislații.

La 20 Martie 1984 începe dărâmarea așezămintelor Brâncovenești. Deopotrivă monument istoric, edificat în 1837 pe locul unei ctitorii mai vechi a ficei lui Constantin Vodă Brâncoveanu, Domnița Bălașa, laborator al științei medicale românești, spitalul nu va mai scăpa nici el de mânia demolatoare. Cu ocazia fatidicei vizite a lui Nicolae Ceaușescu din *Martie 1984 pe viitoarele ruine ale Bucureștiului, soarta așezământului Brâncovenesc ca și a altor sute de clădiri, a fost decisă printr-o fluturare de mână.*

La câteva zile după acest semn funest, peste o mie de medici, bolnavi, personal administrativ, au fost evacuați în grabă, materialul sanitar aruncat în camioane și apoi îngrămădit în depozitele dela spitalele Bucur, Panduri, Vitan, Borzești, doctor Stâncă. Cei rămași în localurile neatinse de gestul prezidențial, au fost martorii unui spectacol incredibil,locul spre care se îndreptaseră pașii suferinței și ai speranței, locul unde se salvaseră sute și mii de vieți omenești, unde bisturiul și îndemânarea medicilor săvârșiseră adevărate minuni, locul acela așezat în egală măsură sub semnul venetic al generozității ultimilor Brâncoveni și al pustiitorului blestem ctitoricesc pavăză peste generații, în fața oricărei tentații demolatoare, locul acela nu mai era acum într-un sfârșit de Martie decât un maldăr de moloz. Și ei cei rămași să privească neputincioși zidurile prăbușindu-se, cupele buldozelor mușcând din pereții de cărămidă, vor fi mai tîrziu în Decembrie 1984, după ce umbra mâinii prezidențiale acoperea ceea ce mai rămăsese din așezămintele Brâncovenești, vor fi și ei medici și bolnavi împreună, evacuați, risipiți.

În groaza iminentei demolări, sub presiunea evacuării, o mare parte din materialul sanitar va fi distrus. Astfel instalațiile secției de radiologie vor fi compromise iremediabil în cursul evacuării, peste jumătate din materialul și instrumentele de laborator, vor fi abandonate sau distruse, iar secția de balneologie, una din cele mai vechi și mai valoroase din spital, va fi îngropată sub maldăre de moloz.

În ultimile zile ale anului 1984, echipele de muncitori ale ICRAL-ului Vitan, conduse de directorul Floaie, puneau capăt agoniei spitalului. Așezămintele Brâncovenești primeau lovitura de grație, căzând în fața voinței demolatoare a regimului nostru actual.

27 Aprilie 1984 noaptea, regimentul 1 de Geniu, comandat de colonelul Buzatu, șeful echipei de demolare a bisericii Enei, izolează biserica Spirea Vechie.

Așezată pe culmea dealului Spirii, lăcașul domina prin silueta sa monumentală clădirile istorice din împrejurimi ; Arsenalul, cazarma evenimentelor dela 13 Septembrie 1848, fosta Mânăstire Mihai Vodă, Patriarhia.

Dar Casa Republicei, viitorul sediu al administrației totalitare, construcția faraonică, monstru arhitectural, sfidare adusă orașului și istoriei sale, nu putea îngădui o asemenea tutelă.

Mânăstirea Antim

Așezată pe o fundație cu mult anterioară anului 1765, pe locul Crucii celei mari, monument triumfal al lui Alexandru Vodă Mircea, cel mai important reper vizual al locuitorilor orașului medieval, construcție solidă, înconjurată de o dublă centură de beton, neafectată de cutremurele din 40 și 77, biserica Spira Vechie trebuia atacată cu mijloace adecvate. Geniștii minează fundațiile în noaptea de 27 Aprilie. Prima explozie zguduie biserica, dar zidurile se încăpățânează să reziste. Se recurge din nou la dinamită, peste 100 de kilograme de detonant vor fi folosite în această operație specială. Urmează a doua explozie în noaptea de 28 Aprilie. Zidurile cedează și buldozerele, care așteptau la lumina reflectoarelor, trec la asaltul final. Dimineața de 29 Aprilie, Duminica Floriilor, din biserica Spirea Vechie, n'a mai rămas decât altarul. Resturile ; catapeteasma, icoanele, mobilierul, vase, cărți, vestminte de Cult, au fost aruncate în camioane și transportate într-o baracă improvizată dela Popești Leordeni.

Sute de credincioși se perindă acum pe lângă ruinele bisericii zdrobite parcă de un cumplit bombardament. Împrejur terenul curățat pare o imensă platformă măturată de orice urme de viață. Biserica Spirea Vechie ultima insulă de istorie, ultimul martor, s'a prăbușit și ea în infinit. Pentru pelerinii care aduceau omagiu altarului supraviețuitor, Dumineca Floriilor le fulgera în priviri nu imaginea Mântuitorului intrînd în oraș cu vestea cea bună, ci pe cea a satanei, cucerind și cea mai înaltă cotă a orașului.

15 Iulie 1984, se lucrează din plin la dărâmarea incintei Mânăstirii Antim, ctitoria mitropolitului Antim Ivireanu. Așezământ spiritual și filantropic, tipografie și bolniță, mai tîrziu sediu al Sfîntului Sinod, reședința episcopului vicar și al Muzeului Patriarhiei, Mânăstirea Antim ocupa în conștiința orașului un loc privilegiat. Aici mitropolitul cărturar și martir și-a rostit memorabilele sale didahii și tot aici peste veacuri, doctorul Vasile Voiculescu, părintele Daniil, Sandu Tudor sau profesorul Mironescu au ținut aprins semnul credinței. Cu toate presiunile regimului comunist, Mânăstirea și-a păstrat intact până în ultimul moment prestigiul său de nucleu spiritual al Bucureștiului.

Se părea că Mânăstirea va supraviețui tăvălugului înoitor, proectul inițial nu-i afecta incinta, prevăzând doar încercuirea cu un front de blocuri ca în atâtea alte cazuri ; biserica Doamnei, Olari, Sfântul Ion Moș. Dar lărgirea magistralei socialismului cu opt metri adăugați acum celor 82 de metri plănuiți anterior, a pecetluit soarta așezământului trecut în lista monumentelor istorice stabilită de HCM-ul 1160 din 1955 la poziția 93.

Colțul de Nord-Est al incintei incluzând cohnia și chiliile cu colonada datind din 1717, era la sfârșitul lunii Iunie demolat. Ca și la spitalul Brîncovenesc demolatorii, dar mai ales cei care au inițiat și poruncit acest dezastru, se așează sub amenințătorul blestem ctitoricesc ;'' de va îndrăzni cineva să strice, sau să strămute ceva din acestea ce cu bunăvoința mea le-am așezat, unul din acela să fie afurisit de Tatăl de Fiul de Duhul Sfânt și să aibă pâră la înfricoșata zi a judecății pe toți sfinții '', Antim al Ungro-Vlahiei.

4 August 1984, Sâmbăta spre Dumineca..

A sosit rândul bisericii Izvor, monument istoric dela sfârșitul secolului al XVIII-lea, dând numele cartierului înconjurător, conservând integral fresca originală, biserica a fost dărîmată pentru a face loc unui spațiu verde.

Inventarul mobil cules printre resturile picturii, a fost transportat în pripă fără o minimă protecție la Mânăstirea Căldărușani.

Patriarhia, nu numai că nu s'a opus demolării, dar ca și la Spirea Vechie sau Alba Postăvari și-a dat chiar avizul, predând dreptul de proprietate ICRAL-ului Cotroceni, care aducându-și echipele de muncitori și buldozerele, a trecut la desființarea lăcașului cult.

Cu abandonarea bisericii Izvor, patriarhul demonstrează încă odată credincioșilor și preoților, că nu se poate aștepta la nici-un fel de sprijin sau protecție a sa în fața abuzurilor autorităților comuniste.

Se încheie demolarea bisericii. Ctitorită în 1682 de Șerban Vodă Cantacuzino, cu o frescă atribuită lui Pârvu Mutu, lăcașul va deveni după moartea voevodului una dintre cele mai importante necropole bucureștene.

Victima secularizării din 1863, mânăstirea este transformată în reședința de vară a lui Cuza, fiind preluată apoi de dinastia nă. Deși paraclis al Palatului, biserica va continua să rămână deschisă credincioșilor, deservind parohia Cotroceni până în anul 1948 când odată cu confiscarea reședinței regale, lăcașul va fi dezafectat.

După cutremurul din 1977, perechia prezidențială instalează la Cotroceni un nou șantier. Nemulțumiți de comfortul minimal pe care Palatul îi oferise, de-alungul a patru generații a suveranilor României, cuplul conducător va dispune dărâmarea clădirii din temelii și reconstruirea ei după un proect somptuos. Pe măsură ce palatul clanului Ceaușescu prindea contur, și-aici nu s'au economisit nici fonduri, nici forțe de muncă, nici material de construcții din import, biserica Cotroceni, izolată de public, afectată de seism, se degrada așteptându-și zadarnic restauratorii.

Dar dacă la Alba Postăvari a fost necesară o noapte, dacă la Spirea Vechie geniștii și-au încheiat operațiunile în 48 de ore, la Cotroceni unde nici vibrațiile unei explozii, nici norii de praf ridicați după prăbușirea zidurilor n'ar fi priit reședinței celei mai iubite perechi, demolatorii au lucrat 4 luni sub protecția gardurilor păzite de trupele ministerului de interne.

Consiliul Culturii, informat încă din Februarie 1984 printr-o notă trimisă de Mihai Ghere din partea gospodăriei de partid , de iminența demolării bisericii Cotroceni, nu va întreprinde nimic desigur pentru salvarea monumentului trecut la poziția 109 pe lista monumentelor istorice stabilită prin HCM-ul 1160 din 1955.

Detaliile demolării au fost stabilite de Tamara Dobrin într-o ședință a Comisiei Centrale a Patrimoniului, care a avut loc la 25 Aprile 1984.

Nimeni nu va îndrăzni să ridice problema mormintelor domnești, transferarea lor la biserica Doamnei ctitoria soției lui Șerban Vodă, sau la alt așezământ Cantacuzin, ar fi fost una din soluțiile de compromis, dar se pare că sub regimul comunist necropolele Cantacuzinești sunt urmărite de un destin tragic. În 1949 la Mărgineni, mormântul postelnicului Constantin Cantacuzino fondatorul ramurei muntene, a fost aruncat în aer odată cu biserica. În 1984 la Cotroceni, mormintele fiilor săi, Șerban Vodă, Iordache Constantin și Matei, străjuite de 300 de ani de una din cele mai frumoase biserici ale veacului al XVII-lea, au fost pur și simplu spulberate împreună cu rămășițele pământești ale principelui Mircea, fiul regelui Ferdinand și al reginei Maria.

După dărâmare, sau în termeni oficiali, după eliberarea amplasamentului, nici-o cruce, nici-o lespede, nici măcar un semn care să amintească de ceea ce a fost locul de veci al Voevodului român.

2 Decembrie 1984, Nicolae Ceaușescu își alege personal următoarea victimă, Mânăstirea Văcărești. Spre surprinderea tuturor, chiar și a mercenarilor săi, aceasta nu se afla în zona Dealului Spirii, ci are o poziție excentrică , în aparent ferită de orice amenințare. Descins în incinta închisorii dezafectate, Ceaușescu împrăștie gesturi dezordonate, vorbind fără noimă de un viitor tribunal care nu s-ar putea ridica nici măcar un metru în afara amplasamentului Mânăstirii, dar care nu a fost anunțat până acum de nici-un proect sau plan de sistematizare.

Luni 3 Decembrie urmează o consfătuire la DEGHEDAL în care se hotărăște că densitatea cea mai mare de gesturi prezidențiale s'a abătut asupra aripei de Nord a incintei. In consecință a doua zi sosesc echipele de demolare ale ICRAL-ului Berceni, conduse de directorul Badea. Într-o confuzie totală se deschid mai multe puncte de intervenție. Se scoate acoperișul de pe aripa de Sud, pentru a fi pus imediat la loc, nimeni nu-și asumă sarcina de a da muncitorilor vre-o indicație precisă, nimeni nu știe exact ce are de făcut. Totuși într-o rutină a demolării, latura de Nord a incintei este pe 12 Decembrie transformată într-un morman de cărămidă. Dar se va dovedi că specialiștii demolatori nu au interpretat corect gesturile prezidențiale și ca întotdeauna Nicolae Ceaușescu intervine personal pentru a limpezi situația.

La 17 Decembrie, cel mai iubit demolator al țării îl convoacă pe primarul capitalei pentru a-i explica, că mâna s.a orientat dela început și fără echivoc asupra bisericii.

In posesia prețioasei indicații, Pană este în măsură să ordone imediat subordonaților săi să doboare lăcașul.

Aceștia pe 19 Decembrie au început să dea jos crucile de pe turlă. 11 zile mai tîrziu, în urma unui telefon primit la căderea serii de directorul Badea din partea tovarășului Loniță dirctorul general dela DEGHEDAL, cele două turle de pe pridvor, au fost ancorate și trase la pământ de puternice cabluri de oțel.

Cu ocazia zilei Republicii, celui mai mare eliberator de amplasamente din istorie i s'a oferit astfel un frumos cadou tovărășesc. Turla de pe pronaos, ultima rămasă în picioare urmează să fie și ea prăvălită în primele zile ale anului 1985 peste monumentalele coloane ale pronaosului, învelite în pripă în scânduri smulse din gardurile fostei închisori.

Ctitorită de Nicolae Mavrocordat în 1723, așezată la marginea Bucureștiului, popas în

(urmare pag. 7)

drumul spre Constantinopol, Mânăstirea Văcăreşti era hărăzită potrivit hrisovului său de întemeiere ca " străinii să-i primească, pe goi să-i îmbrace, flămânzii să-i sature, bolnavii să-i caute, pre cei din temniţe să-i cerceteze cu milă ".

Sediul celebrei biblioteci a Mavrocordaţilor, inegalabil ansamblu de arhitectură.., singurul păstrat integral alăturea de cel dela Hurez, cu o biserică de proporţii cu două rânduri de chilii, casă domnească şi paraclis, Văcăreştii, reprezentau ultima aulică a artei noastre medievale, o desăvârşită sinteză a tradiţiei artistice româneşti, motiv pentru care legiuitorul a înscris-o la poziţia 94 în lista monumentelor - HCM-ul 1160 din 1955. Aşezământ monahic şi focar de cultură până la secularizarea din 1863, Mânăstirea Văcăreşti va fi transformată de guvernul Cuza-Kogălniceanu în închisoare.

Preluată de comunişti în 1944, Văcăreştii vor deveni una din cele mai temute insule ale gulagului românesc, adăpostind până la 200 de mii de deţinuţi pe an. Abia în 1974, penitenciarul va fi desfiinţat. Preluat de DMI şi DPCN, incinta va intra în reparaţii fiind restaurată aripa de Est cu paraclisul. Costul acestei operaţiuni, 5 milioane de lei. După desfiinţarea DPCN-ului. 5 Decembrie 1974, monumentul este transferat Muzeului de Artă al Republicii. Se părea acum că Văcăreştii vor căpăta din nou nobleţea unui destin cultural, căci noul lor administrator urma să organizeze aici un muzeu de artă medievală românească. Deşi se trecuse la concentrarea masivă a patrimoniului în special pe seama parohiilor, proectul a fost abandonat din motive obscure, dar poate nu străine de teamă că o colecţie atât de mare de artă eclesiastică s-ar putea transforma într-un nucleu de iradiere spirituală.

Între timp, o altă destinaţie era găsită monumentului, Patriarhia urma să instaleze în incintă, sediul unui centru ecumenic. Nici acest proect nu a fost înfăptuit, în 1981 Muzeul de Artă reintrînd în posesia ansamblului. De astă dată din lipsă de fonduri, nici-un alt proect de revitalizare a Văcăreştilor nu va mai fi îmbrăţişat, incinta degradîndu-se încet sub ochii celor câţiva paznici până când într-o dimineaţă de Decembrie, străbătând poate fără ştiinţă, acelaşi drum parcurs în ziua Sfintei Treimi a anului 1721 de Măria Sa Nicolae Mavrocordat cu alaiul de arhierei, boieri, neguţători şi oameni de toată rînduiala, un alt Nicolae, escortat numai de câinii, consoarta şi mercenarii săi, a sosit la poarta Mânăstirii.

În ceasul acela funest s'a hotărât pieirea aşezământului şi împreună cu el amputarea severă a memoriei oraşului Bucureşti.

18 Decembrie 1984, se dărâmă biserica Gherghiceni din Piaţa Socului, cartierul Pantelimon. Şi de data aceasta Patriarhia s'a conformat cu cel mai desgustător servilism ordinelor Partidului Comunist. După ce la 15 Decembrie Primăria Capitalei trimetea Episcopiei Bucureştiului o adresă prin care solicita avizul pentru dărâmarea bisericii Gherghiceni, Patriarhul Justin Moisescu se grăbea să convoace un consiliu restrâns şi fără a consulta preotul şi credincioşii parohiei, cel care a fost în 1959 călăul monahismului moldovenesc, va semna în 17 Decembrie o altă sentinţă irevocabilă pe o simplă adresă purtând semnătura unui obscur activist, tovarăşul Necşoiu, prim preşedinte al capitalei, a fost suficientă pentru a smulge din mâna Patriarhului permisiunea de a demola o biserică, imn spiritual al locuitorilor unui cartier, văduvit de alte aşezăminte religioase. Concesie cu atât mai gravă, cu cât nici-un proect de sistematizare nu impunea dărâmarea bisericii Gherghiceni, lăcaş de cult ridicat prin voinţa eroică si cu mâinile locuitorilor creştini din cartierul Pantelimon.

Dar anul 1984 nu a fost nefast numai pentru monumentele istorice şi lăcaşurile de cult, în afară de cele şase biserici şi două incinte monahice, regimul lui Nicolae Ceauşescu a culcat la pământ, un liceu, patru şcoli, două policlinici, trei cămine, două fabrici, un spital, un teatru, un muzeu, peste 80 de instituţii publice, o treime a capitalei istorice, peste 9200 de case, ceea ce reprezintă tot fondul imobiliar al Bucureştiului la 1831.

A fost complect distrus perimetru Splaiul Independenţii, bulevardul Coşbuc, Sabinelor, Calea 13 Decembrie, Izvor. O valoare istorică şi arhitectonică incontestabilă, a fost pur şi simplu ştearsă de pe harta Bucureştiului.

Calea Rahovei cu numeroasele sale case, datând de la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul celui următor. Printre cele mai importante se numără casa legată de ultimii ani ai lui Alexandru Odobescu, casa de negustori de la numărul 41, casa Argetoaiei datând de la sfârşitul secolului

Spitalul Brâncovenesc

al XVIII-lea, clădire în care a locuit o vreme Nicolae Bălcescu, casa de târgoveţi de la 26-28, întregul front de case cu arhitectură eclestiastică de la numerile 52-74, şi pretutindeni fundaţiile şi pivniţele reşedinţelor protipendadei bucureştene de la sfârşitul secolului al XVII-lea, începutul secolului al XVIII-lea.

Strada Uranus cu arsenalul armatei înfiinţat în 1860 şi cazarma Alexandria clădită în 1863 pe locul uneia mai vechi a lui Alexandru Ghica Vodă, un monument al eroilor pompieri, operă de Vladimir Hegel înscris la poziţia 135 din lista monumentelor de artă din HCM 160 din 1955, strada Cazărmii cu Curtea Arsă, fosta reşedinţă domnească în veacul al XVIII-lea, cu importanta sa reţea de pivniţe şi tuneluri - poziţia 1115 din HCM-ul 1955, strada Izvor cu fabrica de pâine Otto Gagel, preţios monument de arheologie industrială, Calea 13 Septembrie cu Muzeul Militar Central al cărui patrimoniu care se ridică la aproape jumătate de milion de obiecte, a fost evacuat în grabă în condiţii precare, în care era normal să se risipească, Strada Sfinţii Apostoli cu case şi prăvălii din a doua jumătate a secolului trecut, strada Antim cu clădirea primei şcoli elementare din Bucureşti, încadrată de numeroase exemplare de arhitectură de stil neo-românesc, strada Logofăt Nestor cu o casă boerească din secolul al XVIII-lea, strada Bateriilor cu tipografia lui Petre Durfu, celebru culegător şi editor de folclor, strada Ecoului cu casa de la numărul 21 important exemplu de arhitectură de la sfârşitul secolului al XIX-lea, strada Soldat Moroiu cu casa decorată cu basoreliefuri inspirate din epoca lui Mihai Viteazul, strada Minotaurului cu casele de la numărul 2 din a doua jumătate a secolului trecut, strada Meteorului şi Arionoaiei cu un ansamblu unitar de locuinţe din perioada interbelică, în fine străzile Răzureanu, Fonteriei, Sirenelor, Emigrantului, Poenaru Bordea, Schitul Maicilor şi atâtea altele unde erau presărate valoroase monumente de arhitectură civilă din secolul al XIX-lea şi XX-lea.

Împreună alcătuiau cel mai autentic şi pitoresc cartier al oraşului. Dar aceasta nu este decât începutul. Anul 1985 din primele sale zile va implica dezastrul. Atacul împotriva Mânăstirii Văcăreşti va continua. După distrugerea celor două turle de pe pridvor, echipe de muncitori asmuţite de un alt telefon al lui Ioniţă sau Necşoiu, o vor dărâma şi pe ultima rămasă, cea din pronaos. Deşi proectul de instalare a tribunalului este şi va rămâne probabil ca în atâtea alte cazuri o ficţiune, incinta mânăstirii va continua să suporte asaltul buldozerelor.

De pe acum biblioteca Academiei şi-a evacuat depozitele de cărţi de pe latura de Sud, indicând astfel următoarea victimă.

Soarta bisericii Mavrocordaţilor rămasă o navă fără catarge, ignorată de Patriarhie şi predată de directorul Cebuc al Muzeului de Artă în mâinile demolatorilor, atârnă acum de o banală notă telefonică sau poate de o altă fluturare de mână.

Decisă este şi dărâmarea ansamblului de la Mihai Vodă înregistrată în HCM-ul 1160 din 1955 în rândul monumentelor de arhitectură la poziţia 112.

Încă din luna Septembrie 1984, ministerul de interne dispunea evacuarea arhivelor din incinta de pe strada Uranus, pentru ca în Decembrie demolatorii să ocupe clădirile părăsite.

Cu dărâmarea bisericii Mihai Vodă, regimul comunist va bate un tragic record trei ctitorii domneşti pulverizate în mai puţin de un an de zilz numai în Bucureşti. Înălţată de Mihai Vodă Viteazul la sfârşitul secolului al XVI-lea pe o aşezare cu urme de locuire încă din veacul al IV-lea, reşedinţă domnească în secolul al XVIII-lea, Mânăstirea Mihai Vodă, va găzdui după secularizare, şcoala de medicină a doctorului Davila şi arhivele statului. Aici îşi va petrece cei mai rodnici ani de studii Bogdan Petriceicu Haşdeu, Dumitru Onciu, Constantin Moisil, Aurelian Sacerdoteanu. Biserica ocroteşte şi mormintele boerilor Băleni din veacul al XVII-lea, respectiv marele Ban Gheorghe, fiul său marele Vornic Ivaşcu al II-lea, membri ai unei ilustre familii înrudite cu Mihai Viteazul. Vor împărtăşi şi aceste locuri de veci soarta necropolei Cantemireştilor de la Mera unde religvele domneşti au dispărut fără urmă sau acele ale Cantacuzinilor de la Cotroceni peste care s'a aşezat un planşeu de beton, ori vor fi aruncate într-o ladă şi lăsate la îndemâna oricui ca oasele Cândeştilor de la Mânăstirea Bradu. Vor fi spulberate de explozie ca mormintele de la Mărgineni sau al doctorului Hristofi, ctitorul de la Spira Vechie, sau vor fi pur şi simplu profanate şi aruncate în praful drumului asemenea moaştelor mitropolitului Evlovie Ota întemeietorul aşezămintelor ortodoxşilor de stil vechi de pe stada televiziunii din cartierul Militari dărâmată de miliţie în 21 Mai 1983 în timp ce călugării în frunte cu stareţul lor Flavian erau schingiuiţi şi întemniţaţi.

De fapt toate bisericile din zona atacată în 1984 îşi numără ultimile zile de existenţă. Soluţia translării aplicată Schitului Maicilor în 1982 deşi popularizată excesiv şi considerată ca o mare performanţă tehnică, este departe de a garanta integritatea monumentului. Deplasată la o distanţă de 223 de metri, incinta sa originală va rămâne în urmă şi va cădea victima târnăcoapelor în ciuda prezenţii ei pe lista monumentelor de arhitectură HCM din 1965 la poziţia 113.

Biserica Schitului, iniţial salvată, nu a mai revenit în circuitul lăcaşelor de cult, ci printr-un cinic paradox a fost trecută pe o nouă listă, cea a candidatelor la demolare.

Biserica Olari deplasată de pe Calea Moşilor şi strecurată în spatele unor blocuri, a fost redată parohiei şi patrimoniului naţional. Cazul acesta rămâne însă singular, un ciudat acces de generozitate al partidului, el nu se va mai repeta în pofida zvonurilor diversioniste lansate în privinţa bisericii Mihai Vodă. În anul 1984 regimul comunist nu va mai îngădui nici-o translare, nici-un compromis, tratând fără milă şi aplicând soluţii extreme tuturor aşezămintelor religioase aflate în calea sa. Astfel cu-atât mai mici şi nejustificate sunt speranţele de supravieţuire a bisericilor rămase încă în picioare în zona fierbinte a demolărilor.

Ce se va întâmpla aşa dar cu biserica Domniţa Bălaşa, ctitoria ficei lui Constantin Brâncoveanu cu frumoasele grupuri statuoare decorate de Carol Storck şi Ion Georgescu, aflate pe lista monumentelor de artă plastică la poziţia 43-44-45. Ele îşi aşteaptă lovitura de graţie sub privirea indiferentă a Patriarhiei.

În pericol se află şi biserica Sfântul Spiridon Vechi, construcţie din veacul al XVIII-lea, datorată patriarhului Silvestru al Antiohiei, martor al primelor legături româno-arabe.

Condamnată este şi biserica Sfinţii Apostoli, ctitoria învăţatului Stolnic Constantin Cantacuzino Voevodul martir Ştefan. Clădirea aflată la poziţia 108 pe lista monumentelor de arhitectură stabilită în HCM-ul 1160 din 1955, păstrează în întregime fresca originală.

Micul lăcaş de pe strada Sapienţei ridicat pe locul unui paraclis de curte al Creţuleştilor prin efortul ceştinilor din cartier şi îndemnul preotului Şerban Constantin Sârbu îşi aşteaptă şi el inevitabila execuţie.

Ameninţate sunt şi Institutul Cantacuzino, facultăţile de medicină veterinară şi biologie, precum şi clădirea teatrului de operetă, toate aflate pe Splaiul Independenţei.

În 1985, când victoria socialismului se va prăvăli şi peste malul stâng al Dâmboviţei, se vor nărui pe rând Institutul medico-legal evacuat din Noembrie 1984, Calea Călăraşi şi zona Dudeşti Cauzaşi cu numeroase monumente de arhitectură civilă din secolul trecut, artere tipice pentru evoluţia urbanisticei bucureştene..

Tăvălugul înoitor va culca la pământ şi în acest cartier alte trei lăcaşuri de cult, biserica Olteni, datând de la sfârşitul secolului al XVII-lea, Sfânta Treime Dudeşti şi Sfântul Ştefan, monument din 1768 păstrând frumoasa frescă originală şi care au fost deja trecute de Nicolae Ceauşescu pe lista indezirabilelor.

Tentacolele centrului civic se vor întinde şi peste fostul post Haşdeu, distrugând clădirea Ligii Culturale, aşezământ intim legat de activitatea lui Nicolae Iorga, actual sediu al teatrului Bulandra şi biserica Sfinţilor Constantin şi Elena, monument istoric din veacul al XVIII-lea.

Dar dacă în 1984 distrugerile s'au concentrat aproape numai în zona Dealului Spirii, în 1985 vom asista la expansiunea punctelor de asalt. Cartiere care păreau să fie ferite până nu demult de orice fantezie sistematizatoare , vor intra în curând în competenţa exclsivă a demolatorilor.

Calea Victoriei va fi şi ea atacată pierzând întreg frontul stâng pe tronsonul Calea Griviţei– Piaţa Victoriei. Vor cădea astfel Muzeul Colecţiilor, clădirea Academiei Române, care a pierdut deja în 1984 casa Alexandru Belu, casa Vernescu, probabil Palatul Cantacuzino, guvernul comunist găsind în acest fel cea mai bună soluţie în litigiul cu executorii testamentari ai lui George Enescu, apoi casa Cezianu de unde Muzeul Municipal şi-a evacuat în vara lui 1984 depozitele şi fostul sediu al Asociaţii Ziariştilor.

Din zona rezidenţială Cotroceni, urmează să dispară circa 600 de clădiri, majoritatea vile somptuase, sau blocuri interbelice.

Se vor extinde şi operaţiunile de demolare pe Calea Floreasca, biserica Sfânta Sofie aflată pe lista de monumente de arhitectură stabilită de HCM-ul din 1966 şi de HCM-ul din 1955 la poziţia 31, fiind de-acum condamnată.

Piaţa Unirii va căpăta la rândul ei o nouă configuraţie prin eliminarea bisericii Sfântul Ion Piaţă şi Sfânta Vineri, una din bisericile cele mai venerate de bucureşteni, dar şi de pelerinii din întrega ţară, şi va face loc unei largi artere de circulaţie.

Va fi atacată şi strada Mântuleasa care în întregime este considerată drept cel mai autentic exemplu din vechia arhitectură bucureşteană.

Vor continua demolări şi pe Calea Moşilor, începute cu ani în urmă. Vor fi sacrificate numeroase construcţii din secolul trecut şi monumente ca hanul Solacolu, Biserica cu Sfinţi, ctitorie din veacul al XVIII-lea.

(urmare pag. 8)

Nici chiar un monument situat în cea mai îndepărtată periferie a oraşului nu va scăpa furiei destructive. Mânăstirea spital Sfântul Pantelimon, fundaţie domnească din anul 1750, înălţată pe o insulă şi izolată printr-o oglindă de apă de tumultul oraşului, nu a scăpat atenţiei lui Nicolae Ceauşescu. Monumentul era după mărturia contemporanilor împresurat cu zid înalt, cu o frumoasă şi minunată biserică, cu măreţe case domneşti cu două caturi, cu spiţerie şi spiţeri, cu medic numit pentru îngrijirea bolnavilor, neântrecut ca frumuseţe şi înfăţişare artistică.

Deasupra mormintelor profanate ale Voevozilor Grigore şi Alexandru Ghica, peste ruinele bisericii, se va ridica prin grija partidului comunist un modern complex turistic.

Pagubele produse de continuarea ofensivei demolatoare sunt practic incalculabile. Pe lângă distrugerea de monumente istorice de o valoare inestimabilă, anul 1985 va instala haosul în viaţa spirituală a capitalei. Parohii destrămate, facultăţi evacuate, instituţiii de cercetare lăsate în stradă, biblioteci de specialitate risipite. Dar în ciuda pagubelelor, a suferinţelor, a pierderilor ireparabile, regimul lui Nicolae Ceauşescu va continua să mobilizezez uriaşe forţe de muncă, să epuizez resurse de energie, să cheltuiască sume fabuloase, să ignore legislaţia, să treacă peste voinţa a sute şi sute de mii de oameni, pentru a-şi desăvârşi pariul său personal; distrugerea oraşului Bucureşti.

După estimări oficiale, cutremurul de la 4 Martie 1977 a costat România peste două miliarde de dolari. Bucureştiul a fost confruntat cu o situaţie dramatică. Mii de familii rămăseseră fără adăpost, prada provizoratului sau chiar destrămării, clădiri sfărâmate sau zguduite, străzi mutilate complectau peisajul dezolant al unui oraş de neuitat. În faţa lipsurilor, mizeriei şi suferinţelor îndurate de un oraş întreg, conducătorul României a oferit o soluţie radicală; construirea unui nou centru civic.

Cu astfel de probleme nu se mai confruntaseră până atunci decât ţări din Lumea a III-a, ale căror structuri administrative de dată recentă, justificau nevoia unui spaţiu de utilitate publică şi de reprezentare adecuată. Dar nici-una dintre naţiunile implicate nu a procedat la sacrificarea unui oraş existent. O astfel de formulă a părut absurdă până şi în Nigeria unde urbanismul este în cel mai bun caz rudimentar. Au fost experimentate două feluri de soluţii; înălţarea unei noi capitale pe teritoriu virgin ca în cazul Braziliei, Islam Abad Abuia, sau construirea la marginea celei existente a unui centru administrativ modern; New Deli, Noul Alger. Dar nici-una din aceste rezolvări, ori cât de nepotrivite pentru o ţară europeană de vechie civilizaţie statală nu a fost imitată de conducătorul României. El a optat pentru o soluţie care pentru prima oară în lumea vechie, aplică principiile asiatice ale lui Kim Ir Sem, dărâmarea centrului istoric al capitalei şi înlocuirea sa cu un nou centru administrativ.

Un asemenea proect se izbeşte în cazul României, atât prin inutilitate, cât şi prin cost exorbitant. Nici-unul dintre actualele sedii ale administraţiei de stat nu justifica o asemenea operaţie. Construcţii solide ridicate în prima jumătate a secolului din materiale de bună calitate şi după planuri generoase, ele sunt la ora actuală în stare perfectă. Nici clădirea Comitetului Central, nici a ministerului de Externe, sau a celorlalte departamente, nici Primăria, nu dau nici cel mai mic semn de degradare, totuşi Nicolae Ceauşescu a decis să le abandoneze, înlocuindu-le cu o gigantică construcţie. Concentrarea administraţiei de stat într-un sediu unic părea să fie mai degrabă coşmarul unui despot oriental obişnuit să-şi vadă zilnic supuşii la picioare, decât proectul de sistematizare ale unei capitale europene. Dar pe măsură ce arhitecţii desveleau în faţa ochilor prezidenţiali incapabili să citească abstracţia unui proect, machetele lor artizanale din poliester espandat, incredibilul inutilităţii tindea să îmbrace vestmântul absurdului.

Pe cea mai înaltă cotă a Bucureştiului urma să se înalţe Casa Republicii, Consiliul de Stat, Consiliul de Miniştri, pentru a conferi demnitate şi măreţie capitalei ţării, patriei noastre socialiste.

Proectul ceda nu numai bunului simţ, dar mai ales buzunarului şi aşa secătuit al ţării. Împovărat de datorii externe, sărăcit de investiţiile faraonice ; canalul, combinatele siderurgice sau platformele petrochimice, constant lipsite de materii prime, bugetul României este supus acum la o nouăpresiune; finanţarea proectului de construcţie a noului centru civic.

Pagubele produse de cutremurul din 1977 în mare parte diminuate prin ajutoarele trimise din ţările occidentale, par acum neînsemnate în faţa operaţiunii de demolare a unei cincimi din oraş.

Majoritatea caselor, construcţii solide din a doua jumătate a veacului trecut şi prima parte a veacului nostru, ridicate de prospera burghezie bucureşteană fără economii de material, cu grije pentru detalii prevăzute cu toate facilităţile, trecute din generaţie în generaţie, supravieţuind bombardamentelor, cutremurilor şi incendiilor, păreau menite să sfideze trecerea timpului.

Dar odata cu lansarea grandiosului proect, clădirile vor fi sortite în ciuda valorii şi trăiniciei lor, nimicirii.

Se estimează că acest fond imobiliar fără a socoti dispariţia monumentelor istorice care sunt de nepreţuit, a adus ţării o pagubă de peste 50 de miliarde de lei, sau la acelaşi curs la care au fost socotite pagubele cutremurului din 1977, la 8 miliarde de dolari, adică aproape echivalentul datoriilor externe ale României.

Recuperarea resturilor din edificiile demolate au fost parţiale, iar în fazele de atac, eliminate complect. Dacă iniţial se conta pe recuperarea a 2% din materialul demolat, după fatidica vizită a lui Nicolae Ceauşescu din Martie 1984, s'a renunţat până şi la acest precar proect. Ghiarele buldozerelor au tras la pământ case din care propietarii abia îşi salvaseră strictul necesar, căci demolările sunt anunţate cu 24, rare ori cu 48 de ore înainte.

Zeci de mii de metri pătraţi de parchet, de faianţă, plafoane pictate, scări interioare, şeminee monumentale sau sobe de porţelan, ancadramente şi profilaturi, uşi şi ferestre de epocă, mii de decoraţiuni interioare, instalaţii sanitare şi de încălzire, multe importate, au dispărut sub dărâmături.

Jaful, comerţul improvizat înfloresc acum la lumina zilei pe ruinile cartierului. Căruţe de ţigani se srecoară printre mormanele de moloz, scormonind, furând, negociind uneori chiar sub privirea consternată a propietarilor abandonaţi în stradă. În panica evacuării, locuitorii cartierelor demolate vor lăsa în urma lor imobilizate în apartamente asediate de buldozăre, mobilier, îmbrăcăminte, agoniseala unei vieţi întregi.

Bătrânii asvârliţi din locuinţele lor moştenite din generaţie în generaţie, strămutaţi în cvartale îngrămădite, unele din ele în curs de construcţie, îngrămădiţi în apartamente comune, pradă înfometării, frigului şi întunericului, vor fi sortiţi unei agonii anonime. Mulţi dintre ei nu vor îndura silnicia şi nu vor supravieţui deposedării abuzive, alţii împinşi de disperare îşi pierd minţile sau îşi curmă zilele. Numai pe strada Cazărmii s'au înregistrat cinci sinucideri, pe Bateriilor alte cinci, iar pe bulevardul Coşbuc, fiica pictorului Vermond confruntată cu demolarea casei memoriale a părintelui său, îşi punea capăt zilelor. Total peste o sută de sinucideri contează această strămutare de populaţie făcută fără precedent în istoria modernă a Bucureştiului.

Dar nimic nu poate opri răfuiala lui Nicolae Ceauşescu cu capitala României, istoria şi locuitorii ei. Fiecare vizită prezidenţială, fiecare gest, fiecare ordin înseamnă un nou asalt. Zi şi noapte escavatoarele, echipele de muncitori, vor nărui casă după casă, stradă după stradă, cartier după cartier. La lumina reflectoarelor, camioanele grele vor lucra la eliberarea terenurilor. Mijloacele de transport mobilizate la această gigantică accţiune de distrugere, vor costa numai pe anul 1984 în jur de cinci milioane de lei. Dacă numai cheltuelile de demolare şi valoarea obiectivelor distruse însumează pe perioada Martie-Decembrie 55 miliarde de lei şi asta numai la o evaluare preliminară, cât oare vor costa demolările anului viitor 1985 şi câte alte zeci de miliarde vor fi cheltuite pentru ridicarea viitorului centru civic. Bugetul pe exerciţiul 1985, nu spune nimic despre aceste cifre. Să fie suma atât de exorbitantă încât până şi funcţionarii regimului s'au jenat să o publice, ori plafonul cheltuelilor mici nu a fost încă fixat. Cât va costa Casa Republicei şi Bulevardul Victoriei Socialismului considerate de Ceauşescu drept măreţe şi luminoase ctitorii ale acestei epoci de adânci transformări înoitoare. Din ce buget vor fi finanţate lucrările de la adăpostul atomic început pe baza unor planuri cumpărate în occident şi care va fi menit să adăpostească peste 150 de persoane numărul aproximativ al membrilor clanului Ceauşescu în toate ramificaţiile sale, la o adâncime de 85 de metri sub Dealul Spirii.Cine va suporta cheltuelile de transformare a Stadionului Republicei în bază de helicoptere şi garaje a corpului de pază, sau folosirea Vamei Poştei ca centru de recepţie a betonului destinat noului centru civic .

Regimul comunist nu va raspunde prea curând la aceste întrebări, la dispoziţia lui Nicolae Ceauşescu bugetul ţării va fi folosit în continuare cu nesăbuinţă pentru a hrăni proectele aberante, inutile , distrugătoare şi abjecte.

În loc de încheere. Documentul acesta nu reprezintă cronica unui dezastru, ci o parte a lui, autorii nu sunt istoricii unei tragedii ci chiar personjele ei. Nu am avut de partea noastră nici avantajul perspectivei, nici distanţa interpretării de timp sau spaţiu. Nu ne-au îngăduit împrejurările, asaltul evenimentelor surpând orice previziune, calcul sau evaluare raţională.

Acolo unde observaţia rece a făcut loc ironiei, unde patosul a curmat firul argumentaţiei, unde notaţia calmă a cedat revoltei, istoricii de mâine vor putea găsi tot atâtea slăbiciuni textului nostru.

Pentru cei care au trăit însă anul 1984 într-un oraş asediat de proprii săi guvernanţi, pentru cei care au fost alungaţi din căminele lor, ca şi pentru cei care-şi aşteaptă la această oră strămutarea, e foarte frig afară, bilanţul nu va fi nici pe departe complect, iar apelul nostru doar o palidă şi tardivă consolare.

Dar ce frescă ar putea cuprinde suferinţele unui oraş în care 6 biserici au fost distruse, 9200 clădiri demolate, 150.000 de locuitori asvârliţi din casele lor

Şi totuşi Bucureştiul nu a pierit, el este populat în continuare de două milioane de oameni şi atunci nu au fost temerile noastre exagerate şi totul prea sumbru.

Locuitorii Bucureştiului comunist de mâine îşi vor putea face iluzia că vieţuiesc într-un oraş vechi de cinci secole, va fi însă o iluzie greu de întreţinut în absenţa mărturiilor istorice, când oraşul nu va mai avea Mânăstirile; Văcăreşti, Antim, Mihai Vodă, Pantelimon, când din rândul lăcaşelor de cult vor fi eliminate bisericile ;Alba Postăvari, Cotroceni, Spira Vechie, Izvor, Gherghiceni, Domniţa Bălaşa, Sfântul Ilie Rahova, Schitul Maicilor, Sfinţii Apostoli, Sfântul Spiridon Vechi, Sfânta Sofia, Sfânta Vineri, Sfântul Ion Piaţă, biserica Olteni, Sfânta Treime Dudeşti, Sfinţii Constantin şi Elena, biserica Sapienţii şi poate încă altele, când cele mai vechi cartiere, vor fi distruse sau mutilate, când paşii călătorilor nu vor mai răsuna pe străzi ca; Uranus, Izvor, Antim, Ecoului, Calea Rahovei, Bateriilor, Calea Moşilor, Cazărmii, Logofăt Nestor, Mântuleasa, Calea Călăraşi şi atâtea altele, când aceste fragmente de memorie şi atmosfera vor deveni coridoare ale neantului, când oraşul va fi deposedat de obârşiile, tradiţiile şi eroii săi, invadat de o ideologie venetică, îngenunchiaţi şi umiliţi, atunci cârmuitorii ţării vor putea preda generaţiilor viitoare o aşezare golită de istorie, o aglomerare umană de identitate, peste care orice regim politicse poate instaura născocind trecutul, capturând prezentul. Locuitorii oraşului vor căuta atunci printre edificii amnezice,oarbe, *impersonale, reperul unei domnii, încheierea unui episod, pulsaţia unui trecut. Zadarnic vor răscoli în aşezare încercând să re*cupereze palate domneşti, aşezăminte voivodale, curţi boiereşti, altare sfiinţite, case de târgoveţi, semne ale unei identităţi necesare. Oraşul învins nu le va mai putea oferi decât imaginea obsesivă a distrugerii, năruirii şi niminiciei.

Această imagine am încercat s'o închiegăm în documentul nostru, un bilanţ al anului 1984, un avertisment pentru 1985.

Iar dacă textul nostru pare mai mult un strigăt de protest decât o analiză cumpănită, este pentru că tabloul dezastrului, geamătul clădirilor, surpatul nesilinţei, sunt încă atât de vii în memoria noastră.

Fie ca timpul să nu aştearnă uitarea şi indiferenţa peste anul de restrişte 1984, fie ca suferinţele şi silniciile îndurate de locuitorii acestui oraş să nască un rond al solidarităţii şi revoltei justiţiare.

Ianuarie 1985. Către directorul postului de radio " Europa Liberă ", în informarea opiniei publice din România , vă încredinţăm acest text pentru difuzare.

Nădăjduim că în emisiunile dumneavoastră veţi sprijini campania de salvare a oraşului Bucureşti, prin intermediul dumneavoastră apelăm deasemenea la organizaţiile românilor din exil, pentru a denunţa prin organele lor de presă sau prin oricare alte mişloace politice , politica distructivă a regimului de la Bucureşti.

A sosit timpul ca agenţiile de presă occidentale să-şi trimită corespondenţu la Bucureşti pentru a înregistra distrugerea unei capitale europene.

Cerem deschiderea unei anchete internaţionale patronată de organismele însărcinate cu protecţia patrimoniului, care să stabilească responsabilitatea conducătorului României, prin eliminarea din tezaurul ţării, dar şi al Europei a unor monumente de o inestimabilă valoare.

Apelăm la românii din străinătate, ca şi la cei din ţară să trimită scrisori şi memorii pe adresa Consiliului de Stat, Patriarhiei, Consiliului Culturii în care să ceară stoparea asaltului împotriva oraşului Bucureşti.

Orice zi pierdută poate însemna prăbuşirea unei alte biserici, desfiinţarea unor instituţii, demolarea unor locuinţe în perfectă stare şi alungarea propietarilor din căminele lor.

Documentul pe care vi-l încredinţăm spre publicare a fost redactat în perioada

(urmare pag. 9)

Demolatorul Ţării dă " sfaturi preţioase "!

SUPRAVIEŢUI-VA BUCUREŞTIUL ?

(continuare din pag. 8)

Martie-Decembrie 1984. Dacă între data culegerii informaţiilor şi difuzarea lor pe calea undelor, vor interveni evenimente de ultimă oră, dacă monumentele trecute de noi a fi în primejdie, vor fi deja demolate, temerile noastre îşi vor primi încăodată o nedorită comfirmare.

Cu speranţa că veti menţine în continuare în conştiinţa opiniei publice din ţara noastră dorinţa de a rezista cu demnitate agresiunilor regimumui comunist, vă adresăm mulţumirile noastre pentru sprijinul acordat.

*
* *

Acest strigăt sfâşietor al durerii româneşti ne-a sosit la redacţie în ultimul moment printr-o bandă de magnetofon.

Suntem încunoştiinţaţi însă că această bandă se află de multă vreme la postul de radio " Europa Liberă ", unde de altfel a fost şi trimeasă.

Banda reprezintă actul final a 40 de ani de cârmuire comunistă.

După ce ne-au ucis intelectualitatea, tineretul şi ţărănimea, după ce ne-au mutilat limba şi ne-au falsificat istoria , după ce au ruinat ţara şi au adus-o la ultima expresie de înfometare, acum au purces la lichidarea ultimilor dovezi istorice ale existenţei poporului român.

Începutul l-au făcut cu dărâmarea statuilor; regelui Carol I, făcută de Mestrovici, a regelui Ferdinand, a lui I.C. Brătianu şi a lui Tache Ionescu,. A urmat dărâmarea Academiei Mihăilene de la Iaşi, în locul căreia a fost construit un cinematograf.

Astăzi se dărâmă Bucureştiul. Ce va urma ?

Iaşul, Craiova şi mânăstirile de pe întreg teritoriul ţării ?

Este clar faptul că românii nu trebue să mai aibe nici-o urmă a istoriei lor, ca dovadă a secolelor de dăinuire neclintită *la gurile Dunării*.

Redăm un citat din discursul ţinut la 2 Iunie 1943 de către generalul Constantin Pantazi, pe atunci ministru de război;

" Ştim cu toţii că planurile imperialismului sovietic, presupuneau distrugerea naţionalismului românesc, insulă izolată la marginea oceanului slav, eram condamnaţi să dispărem, pentru a nu-i stânjeni expansiunea lui tiranică. De 130 de ani, valurile acestei invaziuni bat din ce în ce mai puternic în trupul patriei noastre, conştiinţa românească însă de la Ion Brătianu la mareşalul Antonescu, au opus în faţa forţei brutale, ideia nepieritoare a dreptăţii şi voinţa de viaţă a unui popor care a supravieţuit celor mai vitrege împrejurări. Am dăinuit aici la gurile Dunării ca o expresie a unor mari şi permanente necesităţi europene, şi ca o mare vitalitate naţională, care nu se stinge niciodată. Această conştiinţă naţională, ne-a impus să luăm armele şi să apărăm ceea ce ne este mai scump decât viaţa; dreptatea şi fiinţa statului nostru naţional ". Închei citatul.

Pentru salvgardarea fiinţei noastre naţionale, s'au sacrificat generaţii pe front şi în închisori, a murit mareşalul Ion Antonescu.

În faţa acestei grele moşteniri , în faţa sacrificiului făcut de cei ce ne-au trimis mesajul din ţară conştienţi de pericolul la care se expun, ce a făcut postul de radio **" Europa Liberă "** , căreia i-a fost **adresat acest mesaj**.

Domnul Vlad Georgescu crede că redând două, trei emisiuni de câteva minute, cu rezumate ciuntite, şi-a îndeplinit misiunea.

La cutremurul din 4 Martie 1977, răposatul Noel Bernard, a înţeles să întrerupă toate emisiunile, pentru a reda dezastrul din ţară, îndeplinind astfel adevărata misiune a postului de radio.

Cum poate justifica domnul Vlad Georgescu nerspectarea dorinţei celor din ţară, de a fi redată banda integral?

Mesajul menţionează clar; " Prin intermediul dumneavoastră, apelăm la organizaţiile românilor din exil, pentru a denuţa prin organele lor de presă, politica distructivă a regimului de la Bucureşti ".

Pentru care motiv domnul Vlad Georgescu nu a îndeplinit nici acest disperat apel românesc ?

Ne dând curs înfricoşatului ţipăt de disperare a acelor ce şi-au sacrificat libertatea şi poate chiar viaţa trimiţând acest mesaj, domnul Vlad Georgescu s'a făcut complicele foştilor lui stăpâni, pe care-i serveşte în continuare în misiunea externă pe care o are.

Suntem obligaţi a atrage din nou atenţia Congresului american asupra celui ce a fost pus la conducerea postului de radio " Europa Liberă ", arătându-i complecta iresponsabilitate, incompetenţa , complicitatea şi trădarea cauzei româneşti, de care dă dovadă domnul Vlad Georgescu.

Deoarece suntem singurii care redăm acest mesaj integral, facem apel la presa întregului exil să-l preia îndeplinind astfel dorinţa celor din ţară.

Deasemeni facem apel la toate organizaţiile politice româneşti existente în exil, de

a prelua mesajul, de a-l traduce integral în limbile de mare circulaţie şi de a-l trimite tuturor guvernelor occidentale, în speranţa că acestea vor lua măsurile ce se impun.

STINDARDUL ROMÂNILOR

APEL CĂTRE SUFLETUL CREŞTIN

(continuare din pag. 4)

şi-au pierdut caracterul de masă luând un aspect mult mai individual. Care este dar diferenţa dintre plutonierul Petre dela Jilava şi unul din agenţii securităţii însărcinat cu urmărirea şi terorizarea mea care a afirmat în zilele Crăciunului 1984 că dacă i s-ar îngădui, nu dacă i s-ar ordona, mi-ar trage 50 de gloanţe în cap, sau alţi doi agenţi de securitate care m'au brutalizat pe mine şi pe soţia mea în primele zile ale anului 1985 în faţa a numeroşi cetăţeni pentrucă am vrut să felicităm o rudă dela un telefon public.

De luni de zile în holul blocului în care locuiesc stau zi şi noapte trei miliţieni ; alţi trei la un capăt al străzii, iar la celălat capăt alţi trei. Ei legitimează orice persoană care intă în hol, îi însoţesc până la apartamentul la care merg, iar dacă vin la noi, îi trec într-un registru şi le interzic să urce cu excepţia rudelor sau a unor cunoscuţi foarte apropiaţi. Trei maşini ale securităţii cu câte doi sau trei agenţi stau zi şi noapte în jurul imobilului nostru iar dacă ieşim în oraş, fie şi la pâine sau lapte, cel puţin 6 agenţi vin după noi umăr la umăr să nu schimbăm vreun cuvânt cu cineva. Persoanele neavizate care ne salută, sunt legitimate, ameninţate şi li se interzice orice relaţie cu noi. Cel puţin 30 - 40 de agenţi şi miliţieni, între care şi câţiva colonei, sunt permanent pe urmele noastre, ne sustrag corespondenţa, chiar şi pe cea trimisă de fraţi, ne înregistrează convorbirile telefonice şi ni le întrerup oricând au chef. Noi protestăm iar ei aud, tac sau ne ameninţă şi râd ironic. Orice abuz la ei e o virtute. Ţinând cont de numărul imens de agenţi care ne urmăresc, de camerile de luat vederi îndreptate spre apartamentul nostru, de posturile de audiţie plasate în diverse blocuri şi apartamente din jur, de postul de centralizare din Policlinica de cartier, de maşinile care consumă zi şi noapte combustibil ca să încălzească agenţii din ele, înseamnă că lunar se cheltuiesc minimum 100 - 150 de mii de lei în mod absolut inutil, căci un singur miliţian în hol ar putea face acelaşi lucru.

Acum când se psalmodiază pe toate tonurile sloganul economiei de combustibil, când se taie lumina şi se opreşte căldura, când "oamenii muncii " stau ore întregi în staţii îngheţând până reuşesc să prindă un loc într'un autobuz supraaglomerat şi care trece prin staţie tot aşa de rar ca şi Cometa Hallei pe lângă pământ, care este raţiunea şi scopul acestei enorme cheltueli de bani şi energie umană, fără inteligenţă. Nu este firească revolta oamenilor care vin pe jos, osteniţi, îngheţaţi dela muncă şi când văd agenţii securităţii, graşi, bine hrăniţi şi îmbrăcaţi, bărbaţi şi femei, arzând inutil benzina şi încasând salarii de 3-4 ori mai mari decât ale lor, numai pentru a teroriza doi oameni care nu au făcut şi nici nu ar putea face nimic ? Doi oameni izolaţi, imobilizaţi, trăind în teroare şi sărăcie ?

Spuneam cândva, în timpul detenţiunii, că Dumnezeu m'a destinat martirajului - ca încercare sau ca pildă vie şi că strădania mea ar trebui să fie îndreptată spre transformarea acestui destin în vocaţie. Şi m'am străduit. Am cerut regimului comunist din ţară ca şi lumii întregi ca măcar soţia mea şi fiul meu să fie salvaţi, să li se dea paşaport, spre a trăi în afara teroarei, a lipsurilor şi a acestei cumplite măcinări a nervilor la care securitatea ne supune pe toţi. Şi acum sunt gata la acest sacrificiu, deşi aş dori să pot pleca şi eu cu ei măcar până îmi voi vedea fiul ajuns într'o condiţie cât de cât convenabilă. Nu este oare mai mult decât evident că plecarea nostră din ţară ar soluţiona - pe de o parte această enormă şi nebunească cheltuială pe care securitatea o face şi că s'ar pune capăt unui scandal care îndurerează sufletele multor oameni din lume şi chiar relaţiile de stat. De ce nu se judecă normal lucrurile ? Dacă vieţuirea noastră în această ţară este o imposibilitate, de ce nu ni se îngăduie plecarea ?

Dacă plecarea noastră din ţară este oimposibilitate, dece nu suntem lăsaţi în pace să trăim în lipsurile în care ne zbatem, dar eliberaţi de teroarea securităţii. Dacă nici să plecăm nu sântem lăsaţi, nici să trăim nu sântem lăsaţi, nu este evident ce se urmăreşte ? Mai trebue s'o spunem noi ? Prea multe exemple tragice o spun. Suntem doi oameni care am păşit pragul bătrâneţii, suferinţele ne-au marcat trupul , dar prin harul lui Dumnezeu sufletul îmi este teafăr şi credinţa intactă, mult sporită. Cred în biruinţa binelui creştin şi în întoarcerea celor păcătoşi ; îmi iubesc Biserica şi neamul, şi sunt convins că perioadele de întuneric istoric nu pot distruge decât parţial geniul românesc şi opera lui creată prin vitregiile vremurilor, căci Pronia divină este peste noi şi în planul lui Dumnezeu finalitatea chiar şi a răului, este binele.

Pe ziua de 6 Octombrie 1984 ierarhii au mai socotit în marea lor bunătate că după cei 5 ani şi jumătate de detenţiune inumană este cazul să-mi adauge o nouă suferinţă şi m'au caterisit. Ştiu - şi nu este un secret pentru nimeni că au făcut-o din ordin, şi una sunt cei ce au ordonat-o. De altfel privind seria tristă a evenimentelor legate de Biserică şi de biserici din 1977 încoace această caterisire pare un lucru mult mai puţin grav pe lângă distrugerea unor valori culturale bisericeşti de neînlocuit şi pe lângă atentatele spirituale la sufletul religios al cetăţeanului şi al preotului.

Când, la cererea unei delegaţii de muzeografi şi istorici de artă de a salva prin conservare icoanele seculare din bisericile dărâmate de un spirit edilitar fără simţul valorilor culturale vechi, episcopul Roman Ialomiţeanu răspunde : Nu ne interesează icoanele ieşite din cult. Ne este aceasta expresia unui iconoclazm grosolan mascat ? Când aceeaşi delegaţie afirmă public şi întristată că dela consilierul .... şi până la episcopul Roman se izbeşte de aceeaşi nepăsare faţă de credinţa şi grija culturală, ce se mai poate gândi ?

Iată câţiva preoţi "nomina odiosa" acum întruniţi în consistoriu şi m'au caterisit. Pentru câteva sute de lei în plus n'au ezitat să o facă - poate chiar în ciuda dorinţei şi a spiritului lor de dreptate- negândindu-se nici la sufletul lor, nici la familiile lor pe care le-au acoperit astfel de ruşine ; cu atât mai puţin s'au gândit la preoţia lor şi la preceptele creştine ale Predicii de pe Munte . Judecători nedrepţi, care de Dumnezeu nu vă temeţi şi deasemenea nu vă ruşinaţi cum veţi răspunde la judecată, atunci când nu vorbele ci însăşi faptele voastre vă vor judeca ? Căci aţi judecat pe cel obidit şi nu aţi consolat pe cel căzut ca rănit .

Şi totuşi forul sinodal, care trebue să infirme sau să întărească această injustă sentinţă tace de atunci şi până acum, caterisirea, ceva procedural nu este încă executoriu, a devenit operantă prin decizia practică a Securităţii. Chiar din ziua de 6 Oct. câţiva membri de partid din cartier au fost chemaţi şi li s'a pus în vedere să colaboreze cu Securitatea, calitatea lor de membri P.C.R. obligându-i la delaţiune. În marea şi elevatoarea acţiune a orânduirii socialiste la care erau chemaţi, era să anunţe Securitatea dacă preotul Calciu iese pe stradă îmbrăcat în reverend. Sublimă misiune care asigură participarea maselor la victoria definitivă a socialismului multilateral dezvoltat.

Mi-am amintit atunci că prima grijă a Mitropolitului Banatului, când a caterisit pe cei patru preoţi a fost să înainteze Securităţii toate actele Consistoriului sub înalte semnături, pentru a asigura colaborarea de jos în sus. Nu e aşa că în România cultul este absolut liber ? Doar o afirmă şi Constituţia . Oare dosarul meu judiciar nu este plin cu informaţii date de ierarhi sub înaltă semnătură, pentru a da credibilitate celor doi consilieri ? După cum se vede, comuniştii nu-i cruţă pe aceşti slujitori ai bisericii, căci informaţiile date de ei rămân la dosare oficiale şi istoria va constata. Căci trăim o vreme de Apocalips. Satana dă târcoale turmei sfinte spre a pierde pe mulţi. Dacă însăşi păstorii se lasă prinşi, cine va păzi oile ? Şi totuşi împotriva persecuţiilor violente sau insidioase, a calomniei, a intimidărilor şi a propagandei, credinţa creştină-ortodoxă, catolică, greco-catolică, şi protestantă continuă să crească şi să reziste prin credincioşii simpli şi prin flacăra nestinsă a vieţii spirituale a unor monahi şi preoţi înbunătăţiţi.

Un credincios poate salva cetatea şi o rugăciune alungă mânia dreaptă a lui Dumnezeu căci ea schimbă în mod paradoxal, chiar neschimbabila hotărâre divină. Moartea ne stă în faţă în fiecare zi - şi nu ca o metaforă, ci real - aşa cum îi stă Sfântului Apostol Pavel. Tot mai însingurat şi mai exilat în atrocea lui suferinţă, omul îşi înalţă mâinile şi glasul spre Dumnezeu, cerând ajutor. Orânduirile se schimbă, puteri agresive se înalţă sau cad, jocurile politice se fac pe viaţa oamenilor. Capitalismul şi socialismul îşi extrag puterea din sudoarea şi uneori, chiar din sângele muncitorilor. Trăim pe o suprafaţă instabilă şi fantomatică şi mereu căutăm un liman ferm, vorbele şi-au pierdut forţa consolatoare, faptele sunt contradictorii.

Oare în toate aceste rătăciri şi deznădejdi nu vom găsi un teritoriu al salvării, un pământ al făgăduinţei neclătinat de alunecări, nemistificat de teorii şi unde să ne aflăm pacea ?

Toţi cei ce credeam şi nădăjduiam, că acest pământ al mântuirii este biserica ; ea are temelie pe însăşi Christos şi toţi suntem mădulare ale acestui trup mistic care are drept pe Isus. Şi sunt mădulare mai de cinste şi mai de cinste. Căci dacă toate mădularele ar fi ochi, unde ar mai fi auzul ? Dar iată că mădularele mai de necinste, cu mai multă cinste le îmbrăcăm. Şi că sunt unul din aceste ultime mădulare, căci Dumnezeu m'a îmbrăcat cu o strălucire pe care El mi-a dat-o pe măsura Lui, şi nu pe măsura micimei mele.

Căci propăvăduim înţelepciunea lui Dumnezeu în taină, pe cea ascunsă pe care Dumnezeu, mai înainte de veci, a rânduit-o spre mărirea noastră şi pe care stăpânitorii acestui veac n'au cunoscut-o, căci, dacă ar fi cunoscút-o, n'ar fi răstignit pe Domnul Slavei ! (I Cor.II, 7-8). Şi nu L-ar răstigni în continuare, mereu.

Bucureşti, Ianuarie 1985

Această scrisoare a fost scrisă de mână de Preotul GHEORGHE CALCIU-DUMITREASA şi trimisă ligii Internaţionale a Drepturilor Omului din New York.

SABOTAREA TRATATIVELOR DE ARMISTIŢIU ALE ROMÂNIEI

După secole de jertfe, de lupte, de speranţe şi sacrificii eroice, poporul român şi-a găsit - în sfârşit - la sfârşitul primului război mondial, PATRIA TUTUROR ROMÂNILOR, CĂMINUL NAŢIONAL AL ÎNCERCATULUI NOSTRU POPOR. ROMÂNIA MARE A INTRAT ÎN ISTORIA NEAMULUI, ÎN ISTORIA UNIVERSALĂ.

Conştiinţa şi eroismul poporului român - al luptătorului român - a stat la temelia acestei uriaşe realizări.

Printre fruntaşii români care au crezut şi au luptat pentru înfăptuirea României Mari a fost, alături de Ionel Brătianu, Ion Duca mâna lui dreaptă şi unul din principalii fruntaşi ai partidului liberal. Ion Duca, om politic de mare valoare a participat - prin partidul liberal - la toate marile realizări şi reforme dinaintea, din timpul şi de după primul război mondial.

Era un patriot, un om de înaltă cultură şi de o cinste materială şi sufletească ireproşabilă.

Citind, însă, "Cronica unui Român în Veacul al XX-lea" - apărută în foarte meritoria Editură a D-lui Ion Dumitru dela Muenchen - mi-am dat seama, cu imens regret şi o infinită tristeţe, că Ion Duca a avut totuşi un păcat, un mare păcat, faţă de neamul românesc : şi acesta este fiul său Georges Duca.

Acest fiu, răsfăţat încă dela naştere şi beneficiind de toate avantajele relaţiilor de familie şi de patid, a intrat în diplomaţie. Şi, în August 1943, îl găsim la Stockholm, după ce fusese la Helsinki, - unde a sabotat intenţionat, sistematic şi cu perseverenţă încercările Guvernului Antonescu de a ieşi din război şi de a face o pace onorabilă şi dreaptă pentru România, ceea

(urmare pag. 10)

SABOTAREA TRATATIVELOR DE ARMISTIŢIU

(continuare din pag. 9)

ce aflăm din propriile lui mărturisiri.

Georges Duca - fiul marelui Ion Duca, făuritor al României Mari - sabotează propriul lui Guvern, după cum el singur menţionează în lucrarea mai sus citată.

Dar, pentru a putea înţelege bine acţiunea D-lui Georges Duca şi implicaţiile ei în Crucificarea României, să facem - pe scurt - o incursiune în istoria de la acea dată.

"GERMANIA A PIERDUT RĂZBOIUL, a declarat Mareşalul Antonescu, - după întrevederea sa cu Hitler din Noembrie 1942-. Trebue acum să ne concentrăm şi noi. Această declaraţie, făcută în trenul ce-l aducea din Germania spre Bucureşti, ne este autentificată atât de N. Penescu, cât şi de interesanta carte a D-lui Larry Watts: "În serviciul Mareşalului", la pagina 137 (carte apărută tot în Editura D-lui Ion Dumitru dela Muenchen). Bine înţeles, această convingere i-a insuflat Mareşalului Antonescu o întreagă nouă politică, în vederea salvării intereselor româneşti. Se impunea ieşirea din Axă a României şi începerea negocierilor cu Aliaţii pentru ieşirea ei din război. De reţinut că Mareşalul Antonescu încă de la începutul anului 1943, - în mod loaial, curajos şi demn - a făcut cunoscute Guvernului German intenţiile sale de a intra în negocieri cu Aliaţii pentru România şi chiar şi pentru Germania, printr'un memoriu întocmit de Mihai Antonescu şi înaintat lui Ribbentrop. În cadrul acestei noi politici - aşa cum am arătat, în extenso, în cartea mea "L'Europe de l'Est trahie et vendue" (Editeur la Pensee Universelle", Paris) - au început negocierile de armistiţiu dela Madrid, între guvernul român şi ambasadorul Statelor Unite, Hayes, în primăvara lui 1943.

Totodată Mareşalul Antonescu a încercat, încă dela 15 Ianuarie 1943, să-l convingă pe Mussolini să iasă din război împreună cu toţi sateliţii Axei spre a-i forţa în felul acesta, mâna lui Hitler pentru o pace de compromis.

La Lisabona, ministrul României în Portugalia, Dl. Victor Cădere, lua contact cu ambasadorul Marei Britanii. Prin Vatican, prin reprezentanţii săi dela Istambul, Stokholm şi Helsinki, guvernul Mareşalului Antonescu se zbătea din răsputeri să ajungă la o soluţie favorabilă, astfel încât ieşirea din război să se facă cu garanţiile respective pentru suveranitatea şi independenţa României.

De reţinut că opoziţia română, adică Iuliu Maniu - şeful partidului Naţional Ţărănesc - şi Dinu Brătianu - şeful partidului Liberal - erau de perfect acord cu aceste tratative fiind regulat ţinuţi la curent şi consultaţi. Ceva mai mult, Mareşalul Antonescu a oferit chiar să abandoneze puterea dacă Aliaţii preferă să negocieze cu opoziţia română şi dacă aceştia pot obţine condiţii mai bune pentru ţară. Se lucra deci mână în mână cu guvernul şi opoziţia.

NEGOCIERILE DELA STOCKHOLM . În vederea intensificării acestei acţiuni diplomatice, aceea de a scoate România dintr'un război pierdut de Germania, Guvernul Antonescu face în 1943 o serie de schimbări diplomatice în capitalele susceptibile de a oferi - cu succes - posibilităţi de contacte şi de negocieri. Astfel, este numit Cretzeanu la Ankara, în Turcia, Dl. Georges Caranfil la Helsinki şi Dl. Fred Nanu la Stockholm ca miniştrii plenipotenţiari.

Curând după sosirea sa la Stocholm (unde Dl.Georges Duca era SUBALTERNUL ministrului), Dl. Fred Nanu e contactat de ruşi, prin intermediul bulgarului Goranoff. Încet, încet, se amorsează contacte, discuţii şi negocieri cu Dna. Kollontay. După Nicolae Penescu, fostul secretar general al Partidului Naţional Ţărănesc, iniţiativa ruşilor de a-l contacta pe ministrul Nanu, era urmarea întrevederilor lui Beneş cu Molotov şi Stalin din 14 şi 16 Decembrie 1943. De ce acest reviriment de poziţie la ruşi ? Fiindcă Iuliu Maniu i-a scris lui Beneş, vechiul lui prieten, să intervină pe lângă ruşi în favoarea României, subliniind că ea este dispusă să iasă din război. Eduard Beneş a insistat pe lângă ruşi asupra integrităţii morale şi materiale a lui Iuliu Maniu, democrat convins. Coincidenta datelor face această ipoteză posibilă şi chiar probabilă. La numai zece zile după vizita lui Beneş la Kremlin, ruşii îl contactau pe ministrul Nanu. Reţineţi bine : pe ministrul Fred Nanu - reprezentantul legal al Guvernului Antonescu - şi nu pe Dl. Georges Duca, care pretinde astăzi că reprezenta atunci "pe Rege şi opoziţia." De ce-l contactează ruşii pe reprezentantul oficial al României la Stockholm ? Fiindcă nu doreau să trateze cu nimeni altul decât cu Mareşalul Antonescu. Cu siguranţă, Maniu i-a scris lui Beneş că Mareşalul era dispus să iasă din război, în condiţii demne care să-i asigure României independenţa, suveranitatea şi drepturile. Şi, bine înţeles, Beneş i-a transmis acest lucru lui Stalin. Această ipoteză este cu atât mai plauzibilă cu cât Mareşalul Antonescu l-a convocat, într'o noapte, în vila sa dela Snagov pe Iuliu Maniu pentru a-l pune la curent cu propunerile Dnei. Kollontay dela Stockholm şi să discute cu el toate clauzele armistiţiului.

ARMISTIŢIU, NU CAPITULARE NECONDIŢIONATĂ. Discuţiile dela Stockholm, dintre Dna. Kollontay, ambasadoarea lui Stalin şi ministrul României la Stockholm, al Guvernului Antonescu, începute în Decembrie 1943, se prelungesc până în Aprilia 1944, când se concretizează prin formularea de către ruşi a condiţiilor de armistiţiu, care sunt înmânate, personal şi ultra secret, direct ministrului Nanu la 13 Aprilie 1944.

Aceste condiţii erau mult mai bune decât CAPITULAREA NECONDIŢIONATĂ cerută României la Cairo şi Guvernul Antonescu a decis să le mai amelioreze încă şi, mai ales, să fie sigur că şi englezii şi americanii le vor garanta. În consecinţă, ministrul Nanu face contra propuneri, în vederea ameliorărilor amintite, şi, după discuţii şi clarificări, Dna Kollontay îi înmânează acestuia, la 3 Iunie 1944, ultimile condiţii de armistiţiu, aprobate şi propuse de Molotov, României. Subliniez că acele condiţii de armistiţiu, OFERITE de Stalin Mareşalului Antonescu erau cu mult mai bune decât cele ce le oferiseră cei trei aliaţi la Cairo, cu mult mai avantajoase ţării noastre. Astfel :

1) Ruşii acceptau ca România să dea un ultimatum de 15 zile Germaniei pentru a părăsi teritoriul ţării, înainte de a-i declara război. În cazul în care trupele germane se retrăgeau, România putea rămâne neutră.

2) Arbitrajul dela Viena era nul şi neavenit. TRANSILVANIA REVENEA LA PATRIA MAMĂ în totalitate.

3) Ruşii se mulţumeau numai cu o linie de comunicaţie, de trecere, în nordul ţării, iar Guvernul român putea să-şi exercite funcţiunile, într'o parte a ţării, NEOCUPATĂ de armatele sovietice, etc..

Aceste condiţii au fost transmise de Dl. Fred Nanu la Bucureşti, comunicate şefilor opoziţiei române, Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu, şi - împreună cu aceştia - guvernul se străduia ca ele să fie GARANTATE ŞI DE AMERICANI ŞI DE ANGLEZI, cum vom vedea mai departe, în negocierile dela Cairo.

O INIŢIATIVĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ ŞI INTELIGENTĂ. În ordine cronologică, vreau să vorbesc de o iniţiativă diplomatică, din păcate puţin cunoscută, a Dlui Georges Caranfil, fostul ministru român la Helsinki, luată în 1943. Numit în capitala Finlandei, tocmai în vederea tatonării unei păci separate cu Aliaţii, Dl.Georges Caranfil, unul dintre cei mai distinşi economişti pe care i-a avut România, a luat contact - cu discreţie şi tact - cu englezii la Stockholm şi le-a propus un plan plin de imaginaţie (şi de riscuri pentru autorul lui) pentru a evita bombardarea României şi a-i asigura o poziţie mai bună, în cazul pierderii războiului. Redau esenţialul acestui plan, cu regretul de a nu-l fi cunoscut mai dinainte şi a-l fi putut discuta, pe îndelete, în cartea mea :

România fiind singura ţară din Europa care avea un surplus de export, în materie de petrol şi cereale, Aliaţii vor începe bombardarea ei pentru a priva Germania de aceste produse. De reţinut şi faptul că România încetinise livrările de petrol, cereale şi alte produse pentru Germania, din cauza unui surplus de mărci Germane (complet devalorizate) şi voia să-şi asigure o rezervă de devize forte.

Planul Dlui Georges Caranfil prevedea vânzarea acestor excedente româneşti Crucii Roşii Internaţionale (finanţată în speţă de Anglia) pentru a fi distribuite în Europa înfometată. Ideea era îndrăzneaţă, inteligentă şi putea, dacă era acceptată de englezi, să evite tragicele bombardamente asupra României, efectuate nu numai pentru demoralizare ci şi pentru a împiedeca armata germană să-şi apropie aceste surpluse. Fapt extrem de imporatnt, Guvernul român A ACCEPTAT PLANUL DLUI GEORGES CARANFIL, ceea ce spune mult asupra independenţei faţă de Germania şi a grijei de a avea importante atuuri în partida ce avea să se joace la masa Conferinţei de Pace. Tratativele dintre Dl. Ministru Georges Caranfil şi englezi s'au dus prin Dl.Roger Hinks.

NEGOCIERILE DELA CAIRO. La 24 Dec.1943, Iuliu Maniu cerea, printr-o scrisoare Mareşalului Antonescu ieşirea României din război şi încheierea unui armistiţiu.

Mareşalul Antonescu s'a declarat gata să se dea la o parte şi să lase opoziţiei Guvernul, dacă acesta putea obţine condiţii care să asigure independenţa şi suveranitatea ţării.

Discuţiile au continuat şi s'a ajuns la un acord, în sensul de a trimite o delegaţie la Londra ca să trateze cu Aliaţii. A fost desemnat Prinţul Barbu Ştirbei, care a plecat cu un paşaport diplomatic dat de Mareşalul Antonescu, după ce avusese o întrevedere cu ecesta. O indiscreţie - desigur voită şi criminală - a făcut ca Agenţia Reuter să anunţe venirea Prinţului Ştirbei în Turcia în vederea tratativelor de armistiţiu. În felul acesta a aflat toată lumea, - inclusiv Hitler şi în cazul nostru, Dl.Georges Duca - de intenţiile Mareşalului Antonescu. La 17 Martie 1944, delegatul României (al opoziţiei dar şi al guvernului) se prezenta celor trei la Cairo (lordul Moyne, pentru Anglia ; Mac Veagh, pentru Statele Unite şi Novikov, pentru Rusia).

Dela prima şedinţă lucrurile sunt clare : Aliaţii vor să negocieze cu Mareşalul Antonescu, iar Prinţul Ştirbei vorbea în numele Mareşalului - care-l primise înainte de plecare, îi dăduse paşaportul şi-i cunoştea sentimentele pro armistiţiu - dar şi în numele opoziţiei. Englezii refuzaseră să-l primească pe Prinţul Ştirbei la Londra " ca să nu-i supere pe Ruşi ". La Cairo, Aliaţii cer nici mai mult nici mai puţin decât CAPITUALREA NECONDIŢIONATĂ, concretizată prin propunerile din 12 Aprilie 1944, înmânate Prinţului Ştirbei, pentru A FI TRANSMISE ATÂT GUVERNULUI ANTONESCU CÂT ŞI OPOZIŢIEI.

Dealtfel, Novikov - la fel ca Dna Kollontay la Stockholm - a insistat că ruşii vor să trateze şi să încheie armistiţiul cu MAREŞALUL ANTONESCU. Cum nici Mareşalul Antonescu şi nici Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu nu concepeau o capitulare necondiţionată (mai ales în faţa ruşilor) s'au prelungit negocierile, încercându-se ameliorarea dictatului Aliaţilor.

S'a încercat, în special, de către al doilea delegat român - Vişoianu -obţinerea, aici la Cairo, cel puţin a acordării " aceloraşi condiţii de armistiţiu ca acelea oferite de Dna Kollontay, Dlui Fred Nanu ", în mod unilateral la Stockholm. Cu alte cuvinte se cereau la Cairo consimţământul şi garanţia anglo-americanilor la propunerile dela Stockholm, înainte de a fi acceptate şi semnate de către Mareşalul Antonescu. Clauzele dela Cairo erau mult mai severe, iar problema Transilvaniei trebuia rediscutată " la Conferinţa Păcii ". Era firesc deci, ca şi guvernul şi opoziţia - lucrând mână în mână în toate aceste tratative de ieşire din război - să prefere condiţiile Dnei Kollontay. În acest context trebuiesc înţelese negocierile dela Cairo şi Stockholm şi prelungirea lor.

PUTREGAIUL DELA MINISTERUL DE EXTERNE. Pentru a înţelege drama dela 23 August 1944 trebuie să insist - cu scârbă şi ruşine - asupra a două focare de infecţie care au jucat un rol atât de nefast în crucificarea României. Primul e cel dela Palat, unde Mareşalul Antonescu îşi făcuse duşmani de moarte personali, fapt ce s'a şi materializat, în ultima analiză, prin arestarea sa la 23 August 1944.

La început a fost înlocuirea locotenent-colonelului Mircea Tomescu -adjutantul Regelui Mihai - şi trimiterea lui pe front. Motivul ? Cu ocazia rebeliunii legionare din Ianuarie 1941, el - simpatizant legionar - l'ar fi sfătuit pe Rege să vină dela Sinaia în Capitală, unde - evident - ar fi trebuit să se amestece în rezolvarea rebeliunii, putând fi luat ostatic de legionari. Al doilea, a fost trimiterea pe front a maiorului Jacues Vergotii. Al treilea era Mocioni-Stârcea, Mareşal al Palatului - trimis şi el pe front de către Mareşal ca să "asaneze" atmosfera dela Palat. (Se ştie că Baronul Stârcea a jucat un rol determinant în decizia regală de arestare a Mareşalului Antonescu, la 23 August 1944).

Dar ceea ce a fost cu mult mai grav - şi cu consecinţe incalculabile - a fost rolul jucat de o clică de funcţionarii ai Externelor, sub conducerea lui Niculescu-Buzeşti, director al Cifrului, ginerele Prinţului Ştirbei şi cumnatul lui Alex.Cretzeanu, ministrul dela Ankara. Ros de ambiţie şi de cancer, a încercat să-şi joace cartea personală. Bine introdus la Palat, a devenit intimul Regelui şi , împreună cu Stârcea şi câţiva colegi dela Externe, a început să urzească marele complot care a dus la tragedia dela 23 August 1944. Cu toată prezenţa la acest Minister şi în cadrele diplomaţiei româneşti a unor distinşi şi competenţi funcţionari, Mihai Antonescu - inexperimentat - a lăsat problema capitală a " cifrului" pe mâna acestui ambiţios de 30 de ani, jucând astfel soarta României.

Cine făcea parte din clica dela Externe şi la Palat ? Ne-o spune chiar Dl.Georges Duca şi în felul acesta revenim la Stockholm şi la acţiunea sa. Pentru fiul marelui bărbat de stat român Ion Duca, aceştia sunt " băieţii ". Iată ce ne spune D-sa la pag.73 a " Cronicii " : " Triumviratul Buzeşti-Pogoneanu-Stârcea ţine toate sforile în mână, hotărând nu numai asupra tuturor negocierilor cu Aliaţii, dar jucând chiar un rol însemnat în politica internă. Regele este sub influenţa lor, iar opoziţia ascultă de sfaturile pe care le dau ei.". Şi, plin de " îngrijorare " pentru soarta ţării, intrată pe asemenea mâini, Dl.Georges Duca continuă : " Cu toate că recunosc capacitatea lor, mă îngrijorează totuşi să ştiu că probleme atât de precumpănitoare sunt pe mâini PE CÎT DE AMBIŢIOASE PE ATÂT DE NEEXPERIMENTATE." Aceştia sunt " băieţii " dela Bucureşti ai Dlui Georges Duca, subalternul ministrului Fred Nanu dela Stockholm.

Dar dl. Duca, în loc să ţină seama de "ambiţiile şi experienţa băieţilor " şi să urmeze calea normală şi demnă a unui diplomat român ce trebuie să ia iniţiative după directivele superiorului său - în speţă Dl.Fred Nanu - se pune în slujba lui Niculescu-Buzeşti, ia iniţiative secrete personale şi le raportează numai lui Buzeşti. El pretinde că ar fi negociat în spatele propriului său ministru dela Stockholm " în numele Regelui si al opoziţiei ", dar afirmaţia este complet nedovedită şi labilă. Dl.Georges Duca a "negociat" în NUMELE LUI NICULESCU- BUZEŞTI şi atât. În numele opoziţiei nu, fiindcă opoziţia lucra mână în mână cu Mareşalul Antonescu pentru ieşirea din război, se consultau şi erau cu regularitate informaţi, chiar dacă, din motive tactice, îşi împărţiseră rolurile. Singura dată când Dl.Duca menţionează " opoziţia " lui, este la pag.58 din vol.III, unde arată că Iuliu Maniu, prin Dl.Titus Mihăilescu, a precizat că : " România este gata să negocieze cu Aliaţii, IAR CU RUŞII NUMAI ÎN CAZUL ÎN CARE AR PRIMI GARANŢII SERIOASE ŞI CONCRETE DIN PARTEA ANGLO-AMERICANILOR."

Mai clar, mai precis şi mai categoric nici nu se putea.

Şi ce face consilierul de Legaţie Georges Duca, cunoscând instrucţiunile lui Maniu şi auzind că şeful său ierarhic, ministrul Fred Nanu, a fost contactat de către ruşi să negocieze ? Ne-o spune chiar el la pag.69 : " 24 Dec.1943. În două rânduri Legaţiunea că din Stockholm a fost pe punctul de a intra în contact cu Nanu, deaceea am chemat numai decât pe Allen (serviciul secret american N.A) la mine spre a-l trimite la ministrul Britanic, CU RUGĂMINTEA DE A SPUNE DOAMNEI KOLLONTAY CĂ ACESTE INIŢIATIVE SUNT CU ATÂT MAI NEAVENITE CU CÂT EU ERAM SINGURUL ÎNDREPTĂŢIT A VORBI ÎN NUMELE OPOZIŢIEI ŞI CĂ NANU NU AVEA ÎNCREDEREA FACTORILOR COMPETENŢI." Această iniţiativă nu poate fi calificată dcât de aberanţă şi cred că un Consiliu de Război nu ar fi ezitat o secundă să-l trimită pe autorul ei în faţa plutonului de execuţie. Dar dorea oare Dna Kollontay să discute cu " opoziţia " română, chiar cu impostorul Buzeşti, reprezentat de Dl.Duca ? Nicidecum. Guvernul Sovietic, prin Semenoff, este categoric : " Noi - ruşii - preferăm să negociem cu actualul guvern al României şi suntem gata să-l ajutăm să libereze ţara de germani." Limbajul era acelaşi cu cel al ambasadorului rus Novikov dela Cairo, care a fost - ca şi ceilalţi doi aliaţi - tot atât de categoric : EI PREFERĂ SĂ NEGOCIEZE CU MAREŞALUL ANTONESCU. Ori, Dl. Georges Duca cunoştea toate acestea şi ştia că şi " opoziţia " (Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu) dorea şi lucra întru acelaşi scop : ca armistiţiul să se facă de către Mareşal şi să fie garantat de toţi cei trei aliaţi .

Ne-o spune Dl. Georges Duca singur : "Consilierul rus Semenov a înmânat lui Nanu o notă în care spune: "momentul este prielnic unei luări de contact temeinic" şi cere ca nota să fie transmisă Guvernului Antonescu cu care "nous preferons avoir a faire"."

Dl.Duca adaugă la aceiaşi pagină 78 : "Ieri Dna Kollontay l-a chemat pe Nanu, repetându-i cele menţionate". Şi, culmea ridicolului, Dl.Duca se plânge (în aceeaşi pagină) că ruşii nu-i dau nici o importan-

(urmare pag. 11)

SABOTAREA TRATATIVELOR DE ARMISTIŢIU

(continuare din pag. 10)

ţă, nici atenţie şi că lui nu i se dau copii după documentele date lui Nanu, la Stockholm şi Prinţului Ştirbei la Cairo : "Mă miră că ruşii au dat nota lui Nanu şi lui Ştirbei la Cairo, iar nu şi mie, MODESTA mea persoană reprezentând pe Rege şi opoziţia ".

CUŢITUL ÎN SPATE. Cum negocierile - şi dela Stockholm şi dela Cairo - se duceau fără "băeţi". prin ministrul Nanu şi Prinţul Ştirbei, "băeţilor le e frică ca nu cumva armistiţiul să fie încheiat de către Mareşalul Antonescu şi ei "băeţii" să piardă ocazia de a pune mâna pe putere. Niculescu-Buzeşti, - prin cifrul special pe care-l avea cu Dl.Duca - îl relansează să facă ceva, fiindcă Nanu era gata să reuşească. Şi atunci ne spune Dl.Duca, "după mai multă chibzuinţă m'am hotărât să mă duc, ieri seară (25 Mai 1944) fără alt înconjur, la locuinţa consilierului rus Semenov, pe care nu l-am găsit acasă. I-am lăsat cartea mea de vizită şi l-am rugat să-mi telefoneze ; ceeace rusul a şi făcut." S'a reîntors a doua zi, s'a legitimat, i-a tălmăcit situaţia lui aici, apoi l-a pus la curent cu motivul vizitei sale, "cerând să o vadă pe Dna Kollontay."

La 27 Mai 1944 - în plină negociere dintre Guvernul Român (sprijinit de opoziţie) şi Aliaţi, atât la Stockholm cât şi la Cairo - Dl.Duca, consilierul de Legaţie al Ministrului României la Stockholm , ce negocia în acel moment cu ruşii, se duce la Grand Hotel, camera 118, unde o vede pe Dna Kollontay şi-i spune (reprezentantei Rusiei cu care România era în război) următoarele :"M'a mai întrebat Doamna Kollontay dacă socot că Sovietele ar putea să colaboreze cu actualul guvern, la care i-am răspuns că fără a fi la curent cu amănuntele politicei noastre de stat, îi pot totuşi spune că NU CRED ÎNTR'O COLABORARE CU MAREŞALUL. Cu actuala formaţie guvernamentală însă, opoziţia nu va putea lucra în viitor." (pag.85)

La relansarea lui Niculescu-Buzeşti, Dl. Duca se duce, din nou, în secret la Dna Kollontay, la 2 Iulie 1944, şi - după întrevedere - scrie, cu amărăciune, în " Cronica " Dsale la pag.90 : " REIESE DECI LIMPEDE CĂ RUŞII DORESC A COLABORA MAI DE GRABĂ CU GUVERNUL DECÂT CU OPOZIŢIA UNITĂ." Dar , în întrevedere, Dl.Duca - şi aici găsim aceeaşi otravă a lui Niculescu-Buzeşti, telegrafiată şi la Cairo - unde a spus : " În plus mesajul insistă asupra iluziunii de a se putea ajunge la o înţelegere cu Antonescu. "Deci, la noi puterea, la " băieţi ", la Buzeşti, Pogoneanu, Stârcea şi Georges Duca, prin şi cu ajutorul tancurilor sovietice. Nu cumva Mareşalul Antonescu să facă el armistiţiul ! Pentru a fi şi mai precis, voi adăuga că la data de 11 August, " băiatul' are îndrăzneala să-i reproşeze Dnei Kollontay că nu-i dă lui atenţia şi importanţa cuvenită : " Apoi am adăugat că în faţa atitudinei lor de a nu mă convoca ori de câte ori aveau un răspuns (pe care ea i-l dădea lui Nanu, N.A.) - fie el chiar negativ - MĂ ÎNTREB DACĂ MĂ MAI BUCURAM DE ÎNCREDEREA EI." (pag.97). În concluzie, toate întrevederile Dlui Duca cu ruşii au fost făcute la INIŢIATIVA LUI, şi nu la cea a ruşilor. Aceştia nu l-au chemat niciodată, dar bine înţeles că erau doritori şi de informaţii şi de declaraţii de dragoste şi, mai ales, să vadă că ar putea găsi o fisură între opoziţie şi guvern, ca să o exploateze. Câtă inconştienţă - şi mă întreb dacă termenul nu e prea slab - în faţa acestei acţiuni personale de trişare !

" Mandatul " Dlui Duca din partea " opoziţiei unite şi a Regelui " ? Puteam să ne înşelăm asupra lui până astăzi, să credem aşa (am crezut-o şi eu), dată fiind lipsa de documente corespunzătoare. Dar Dl.Duca ne clarifică singur, vorbind de Niculescu-Buzeşti (un simplu director în Ministerul de Externe, subliniez eu din nou) : " Mă amuză faptul că din August 1943, CÂND DÂNSUL - BUZEŞTI - M'A ÎNSĂRCINAT - în treacăt fiind la Stockholm - SĂ REPREZINT PE REGE ŞI OPOZIŢIA UNITĂ, PESTE CAPUL GUVERNULUI ŞI AL LUI NANU, STABILIND, ÎN ACELAŞI TIMP UN CIFRU SECRET ÎNTRE NOI ", etc. Se putea oare mai clar ? " Băieţii " se reprezentau între ei : Georges Duca îl reperezenta pe Buzeşti şi Buzeşti pe Pogoneanu şi Stârcea...... Şi nici nu putea fi altfel. Fiindcă opoziţia română era alături de guvern în căutarea unei soluţii de a ieşi din Axă şi din război. Ei lucrau mână în mână şi la Stockholm şi la Cairo, susţinînd cu tărie suveranitatea şi independenţa României.

" Noi nu-i puteam da afară pe nemţi pe o uşă ca să-i lăsăm pe ruşi să intre pe cealaltă ", telegrafia Maniu la Cairo. Şi tot el îi telegrafia lui Viorel Tillea, la Londra, la 24 Ian.1944 : "Cu toate că opinia publică românească este alături de anglo-americani poporul român este gata să-şi apere ţara contra ruşilor. Dacă trupele ruseşti invadează România, poporul este gata să lupte până la moarte." (FO 371/43992, Arhivele secrete engleze). Menţionez deasemenea că Iuliu Maniu i-a adresat lui Winston Churchill o scrisoare, prin Ambasada Marei Britanii la Stockholm - aşa cum ne arată şi Dl. Georges Duca în articolul sus citat - SCRISOARE DATĂ DLUI BĂLĂCEANU ŞI NU DLUI DUCA (scrisoarea a fost refuzată de Ambasadă).

x

x x

Nu înţeleg ce l-a putut determina pe Dl. Georges Duca - la vârsta lui înaintată şi după 41 de ani dela cotropirea patriei sale de către hoardele sovietice - să-şi etaleze, fără jenă şi fără rezervă, sabotarea negocierilor de armistiţiu ale ţării.

Complotiştii - autori inconştienţi sau conştienţi ai crucificării României - au plătit aproape toţi : Buzeşti în exil, Pogoneanu în puşcării, Ionel Stârcea şi Generalul Aldea la fel. Singurul răsfăţat de destin şi de americani rămăsese - alături de Cretzeanu şi Vişoianu - Dl.Georges Duca. De ce scoate el oare acum capul ca şarpele la drumul mare ?! De ce nu lasă praful Istoriei să se aştearnă peste acţiunea lui, puţin cunoscută până azi ?! Şi de ce se laudă cu ea ?! Vanitate ? Inconştienţă ? Sau convingerea că o asemenea acţiune trebuia întreprinsă şi a servit ţara ? Nu s'a înţeles şi tot nu se înţelege, nici acum după 41 de ani, că singura formulă de încercare de salvare a ţării (nu zic de reuşită ci numai de încercare) ar fi fost un front unit şi solid între Mareşal, opoziţie şi Rege ? Că orice acţiune divergentă nu putea folosi decât ruşilor şi nu ducea decât la capitularea necondiţionată în faţa lor ? Desigur, " opoziţia " - adică Maniu şi Brătianu - negocia cu Aliaţii şi se serveau de cifru şi curieri ; dar obiectivul acestor NEGOCIERI era să-l ajute pe Mareşalul Antonescu să poată obţine un armistiţiu, asigurând suveranitatea şi independenţa ţării, garantat de TOŢI TREI ALIAŢII.

Astăzi, constatăm cu tristeţe că amândoi şefii opoziţiei s'au înşelat profund în alegerea oamenilor utilizaţi. Abuzând de încrederea acordată, ne ţinând seama de necesitatea unei totale discreţiuni şi de starea de confuzie de la această dată. " băieţii " au încercat să se folosească de Rege şi de opoziţie - unii pentru reglementarea " conturilor personale " cu Mareşalul Antonescu şi alţii ca să-şi asigure puterea şi platforme politice pentru ziua de mâine.

x

Iată de ce, faţă de patriotismul, înţelepciunea şi martirul " opoziţiei " - adică ale lui Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu - este o insultă şi o infamie să li se atribuie acţiunea Dlui Georges Duca, aşa cum a fost dusă şi e prezntată la Stockholm.

Memoria lor, venerată de ţara îndoliată şi îngenunchiată, nu trebuie pătată, asociindu-i la sabotarea negocierilor de armistiţiu.

Împreună să-l plângem şi pe marele patriot român, făuritor al României Mari, Ion Duca ce-şi vede acum numele legat - prin fiul său - " Iuda dela Stockholm " de o acţiune atât de inconştientă şi dăunătoare intereselor naţionale.

NICOLAE BACIU
Fost avocat în Baroul de Ilfov

Cu ocazia " SFINTELOR SĂRBĂTORI ALE CRĂCIUNULUI ŞI ANULUI NOU " ziarul " Stindardul românilor "urează celor din ţară : o iarnă uşoară , mai multă căldură în locuinţe , o mai bună aprovizionare cu alimente şi o întărire a spiritului de rezistenţă împotriva opresiunii , iar românilor din exil : sănătate , mulţumire , mai multă înţelegere pentru solidaritate , mai mult ataşament şi participare pentru Cauza românească !

CE ESTE STÂNGA ?

De două sute de ani, o boală grea bântuie în lume şi ia cele mai neaşteptate şi aberante forme. Boala creerului omenesc : " gândirea de stânga ". Născută dintr'un sentiment negativ dar uman în fond - sentimentul invidiei - " gândirea de stânga " este alimentată de teoreticieni perverşi cu toate virusurile şi microbii urii. Rezultatul este apariţia luptei de clasă - în formele ei perfide -, în numele căreia, de atunci şi până astăzi se comit cele mai înspăimântătoare ticăloşii.

Prima deslănţuire : Revoluţia franceză care ucide regi, baroni, prelaţi, adică tocmai pe cei care creeaseră de-alungul secolelor civilizaţia umană. Preluată apoi de tot felul de intelectualoizi frustraţi, gândirea de stânga ia cele mai variate forme, mai dure sau mai moderate, care culminează cu apariţia marxismului : pregătirea revoluţiei mondiale începe.

Dintr-un hăţiş de minciuni, eşafodate în mod savant, împopoţonate cu pretenţii de filozofie, se degajă o singură evidenţă : o clică de răufăcători aţâţă gloatele flămânde, alimentându-le cu ură şi fanatism, şi le mână către palatele cu coloane de aur. Ce poate fi mai aberant decât a considera proletariatul - şi încă pe cel din secolul trecut - ca o clasă conducătoare a unei societăţi perfecte ? Ce reprezenta acel proletariat ? Nişte gloate analfabete, măcinate de mizerie, alcoolism, tuberculoză, sifilis, provenind în general de la ţară, dar care odată intraţi în uzină îşi pierd tradiţiile, credinţa, devin - la propriu şi la figurat - nişte dezrădăcinaţi. Cum pot reprezenta aceste gloate forţa conducătoare a unui stat modern ? Carne de tun ? De acord. Pentru a sta în calea husarilor imperiali şi a răsturna regimul. Dar atât! Conducătorii?O clică de revoluţionari profesionişti, caracterizaţi prin micime sufletească, laşitate şi lipsă de scrupule, preiau puterea, o preiau pentru ei şi împotriva tuturor celorlalţi, împotriva poporului, mai ales !

Dar o putere bazată pe minciuni nu se poate menţine prin ea însăşi şi atunci recurge la teroare, iar teroarea degenerează în genocid. În Rusia bolşevică, 60 de milioane de vieţi sunt exterminate de-a lungul a câteva decenii. Mai sunt şi astăzi teoreticieni care pretind că marxismul ar fi fost cu totul altceva dacă nu ar fi existat Stalin. FALS. Marxismul este o anomalie şi pentru a exista a trebuit să-l fabrice pe Stalin ; fără Stalin marxismul ar fi dispărut. Urmează expansiunea : " Ţară după ţară şi popor după popor " cad sub tăişul de ghilotină al Cortinei de Fier. Nu intrăm în amănunte ; amănuntele noi le-am plătit cu sânge.

Ce face în tot acest timp Occidentul ? Se balansează (Doi pe-un balansoar...). Se balansează între un liberalism dezarmant şi egoist şi un socialism, mai bine spus un stângism, utopic şi incoherent. Şi cu toate că societatea Occidentală se conduce după metodele realiste, care duc la dezvoltare economică şi progres ştiinţific, stânga are o putere extraordinară. Stânga Occidentală este foarte variată ; există o mulţime de stângisme : personalităţi şi grupuri de stânga în sânul partidelor de tip liberal, tiermondişti, ecologişti, pacifişti, unele secte, diferite tipuri de social-democraţi şi socialişti, ca să nu mai vorbim de comunişti, troţkişti sau de grupurile teroriste stipendiate de K.G.B. Unii mai dulci şi mai simpatici ca ceilalţi, toţi s-ar sfâşia între ei şi toţi, deşi locuesc în castele, nu se preocupă decât de " binele maselor largi populare "...

Ce face şi ce a făcut această panoplie multicoloră în timp ce barbaria roşie se consolida în Est ? A dat şi continuă să dea apă la moară acestei barbarii, cu toate că de cele mai multe ori se preface a o combate ; nu ştiu ce atârnă mai greu în balanţă. Luările de poziţie ale unui anumit Preşedinte în favoarea instalării rachetelor Pershing în Europa sau sforţările supraomeneşti ale aceluiaşi de a transforma Noua Caledonie în port-avion sovietic implantat în centrul Pacificului ?

Când întâlnesc pe ici pe colo cât-un personaj care afirmă a fi de stânga, dar în acelaşi timp se bate cu pumnii în piept cum că-i anticomunist, mă apucă râsul. Comunismul nu poate fi combătut de pe poziţii de stânga, căci stânga de ori ce nuanţă ar fi ea este aliata naturală a comunismului. Se face mai mult tapaj în jurul celor câţiva excitaţi ucişi accidental de forţele poliţiei din Santiago de Chile sau Pretoria decât în jurul genocidului practicat în Indochina şi Afganistan.

In primul rând, stânga, oriunde a preluat puterea pe cale democratică, a creeat haos economic şi degenerescenţă socială datorită incompetenţei, incoherenţei şi inconştienţei sale, cadou nesperat pentru Kremlin. În al doilea rând, trebue ţinut seama că stânga occidentală, datorită laxismului ce o caracterizează, este peste tot serios infiltrată de K.G.B. În al treilea rând, în ciuda frazelor răsunătoare lansate în apărarea vreunei personalităţi în Gulag, stânga la putere lasă poartă deschisă pătrunderii terorismului, încurajează mişcările destabilizatoare ale sindicatelor marxiste sau agitaţia demobilizantă a pacifiştilor.

O societate guvernată de stânga se dezagregă, se demoralizează, efortul de apărare devine imposibil şi iată eternul pregătit pentru instaurarea totalitarismului roşu. Să ne aducem aminte de situaţia din Statele Unite în timpul preşedinţilor Ford şi Carter, contrabalansată - din fericire - de revoluţia conservatoare, formidabil reviriment ce se produce odată cu venirea la cârma statului a Administraţiei Reagan. Aproape concomitent, în urma alegerii Papei Ioan Paul al II-lea, se creează prima breşă în sistemul comunist - era Solidarnsc - adevărat cutremur, greu resimţit de Kremlin.

Deşteptarea e lentă dar sigură. Naţiunile încep să vadă din ce în ce mai desluşit ce este stînga şi către ce prăpastie le împinge ea de zeci de ani. Organizaţii şi partide politice de dreapta îşi croiesc drum din ce în ce mai larg. Voci care până mai deunăzi clamau în deşert devin din ce în ce mai percutante : Naţiunile au nevoe de Tribuni.

Drumul este lung dar soluţii există şi încă dintre cele mai simple : pentru măturarea definitivă a stângii în lumea liberă ajunge interzicerea prin lege a luptei de clasă şi scoaterea în afara legii a tuturor partidelor şi organizaţiilor care arborează lupta de clasă, întocmai cum fusese interzisă discriminarea rasială şi discriminarea religioasă (mai nou, discriminarea sexistă).

Pentru surparea definitivă a bolşevismului - inexpugnabilă citadelă clădită pe nisip - ajunge tăierea tuturor punţilor între Occident şi imperiul Răului ; lipsit de tehnologie modernă şi de hrană, acesta s'ar prăbuşi de la sine.

Pentru a clădi o lume cu adevărat liberă, ajunge ca valorile fundamentale să fie reaşezate la loc de cinste în conştiinţa celor patru miliarde de oameni. E timpul ca oamenii de pe întreaga planetă să-şi reconstituie în cuget noţiunea de Familie în locul noţiunii de cuplu (ce poate fi homosexual sau eterosexual !...).

E timpul ca oamenii de pe întreaga planetă să-şi reclădească în minte noţiunea de NEAM în locul noţiunii de societate, ce poate fi rasială şi multiculturală.

E timpul ca oamenii de pe întreaga planetă să-şi reaşeze în suflet dragostea de Patrie, eliminând noţiunea de teritoriu (ţintă a invaziilor de orice fel).

Traversarea deşertului se apropie de sfârşit.

Zorile deşteptării se arată ! NOUA DREAPTĂ *este în marş !*

V.BOUTMY DE KATZMAN

ROMÂNI ,

Un ziar românesc în exil nu poate supravieţui numai depunându-se mult suflet şi multă muncă , îi mai trebuesc şi fonduri !

Ajutaţi " Stindardul românilor " prin abonamente de susţinere, iar cei mai strâmtoraţi, prin simple abonamente .

Contribuţiile pot fi trimise la : BAYERISCHE VEREINBANK BANKLEITZAHL : 700 202 70 CONTO Nr. 33811152 pe numele: ION PANTAZI - " STINDARDUL ROMÂNILOR ".

Prin mandat poştal pe adresa : GMUNDERSTR.28 - 8000 MUENCHEN 70 .

Prin CEC în scrisoare pe aceeaşi adresă .

ROMÂNII DIN FRANŢA, sunt rugaţi de a-şi trimite contribuţiile pe adresa : V. BOUTMY DE KATZMAN - 12 bis , Pl. HENRI BERGSON-75008 PARIS.

CU DUMNEZEU ÎNAINTE ! " STINDARDUL ROMÂNILOR ".

Redactor-Şef : Ion Pantazi .

ROMÂNI UCIŞI ÎN AFGANISTAN

N. Lupan

Acest articol reprezintă o imprimare pe bandă de magnetofon făcută la rugămintea mea de un corespondent francez de limbă rusă într-un lagăr de prizonieri sovietici din Afganistan. Aşadar, trimisul nostru stă de vorbă cu locotenentul Cazbec Ahtemirovici Hudalov, de naţionalitate osetină, născut la 22 Martie 1959.

Sosit la baza aeriană sovietică din Bagram la 12 Septembrie 1982, Cazbec Hudalov cade în mâinile patrioţilor afgani la 26 Septembrie 1984 şi de atunci se află într-un lagăr de ofiţeri sovietici făcuţi prizonieri ... Răspunzând la întrebările puse, Hudalov povesteşte cu lux de amănunte că a cunoscut în Afganistan pe mulţi moldoveni, contingente întregi, iar printre ei şi un băiat dela ţară Alexei Ciubotă care i-a fost şofer şi ordonanţă timp îndelungat.

Cazbec este în plină forţă fizică, poartă barbă ca toţi afganii şi participă la rugăciunile lor zilnice în aer liber. Ascultându-i tragica poveste, îţi dai seama, fără de nici o rezervă, că acest tânăr amărât este o victimă a expansionismului sovietic rusesc ca şi sutele de mii de tineri nevinovaţi trimişi dela '79 încoace la un război cotropitor, război detestat, cum istoriseşte fostul ofiţer sovietic, de toată suflarea soldăţească din Afganistan, indiferent de naţionalitate şi convingere religioasă. Război detestat, deci, şi de basarabenii pe care Cazbec Hudalov i-a întâlnit cu zecile în cele mai diferite unităţi din jurul Cabulului. Numai la bazele dela Gazma şi Bagram, spune el, se aflau respectiv 180 de tineri moldoveni !!... Şi toţi în vârstă de 18-20 de ani!.. Printre aceştia era şi bietul Alexei Ciubotă.

O dovadă incontestabilă, cred eu, că Hudalov l-a cunoscut pe Lioşa Ciubotă este şi expresia noastră neaoşă de " prichindel " cu care i se adresa fostul ofiţer timp de doi ani : " Prichindel, idi siuda ", " Prichindel, idi "Prichindel prinesi ", " Prichindel otnesi ", adică, " Prichindel, vino-ncoace ", " Prichindel, du-te încolo ", " Prichindel, adă ", " Prichindel, du ", etc.

Prin urmare, Cazbec Hudalov afirmă că Alexei ciubotă îşi iubea nespus de mult neamul, adăugând că la " Moldoveni " există o sărbătoare a primăverii când lumea poartă ceva împletit la piept (e vorba de Mărţişorul nostru) şi că soră-sa îi trimisese un astfel de Mărţişor pe care Alexei îl purta cu drag pe vestonul de soldat sovietic... în Afganistan !

Cazbec Hudalov constată că, spre deosebire de cei din alte republici, moldovenii ajung acolo, în mare majoritate, cu meseria de şofer sau mecanic, ceea ce îi pune oarecum la adăpost prin neparticipare la masacrele nocturne organizate prin cătunele zis colaboraţioniste în care, de fapt, nu e de găsit nici un combatant, ci doar bătrâni, femei şi copii sub zece ani. Masacre sălbatice prin mitraliere oarbă în interiorul caselor, prin incendiere, prin împroşcare cu napalm a vitelor şi păsărilor, prin legarea de mâini şi de picioare a femeilor, copiilor, bătrânilor şi aruncarea lor sub şenilele tancurilor... Sângele, cum o arată desenele aduse dela prizonieri, ţâşneşte în toate părţile !...

Hudalov vorbeşte cu vădită ruşine despre starea permanentă de ebrietate a ofiţerilor şi de droguri pe care soldaţii şi le procură pe ascuns prin tot felul de schimburi în natură : încălţăminte, îmbrăcăminte, cartuşe, pistoale Calaşnicov, mitraliere şi chiar aruncătoare de mine. Bine înţeles, că cei prinşi sunt daţi pe mâna curţii marţiale şi nimeni nu-i mai vede niciodată !...

E greu să nu cazi de acord cu considerentele scriitorului chişinăuian Alexei Marinat : " Deseori vedem la televizor ... uragane, incendii, inundaţii, cutremure de pământ... Rămân copii fără părinţi, părinţi fără copii. Războiul e cu mult mai groaznic : oamenii rămân fără viitor ! ".

Întradevăr, ce viitor pot avea prizonierii sovietici din Afganistan ?.. Pentru ce mureau cu sutele acei ostaşi sovietici pe care la începutul ostilităţilor afganii nu-i luau prizonieri, ci îi executau pe loc ?! " Uneori îmi zic", continuă Alexei Marinat în Literatura şi Arta din 20 Iunie a.c., " acei care zămislesc războiul - sau n'au copii, sau nu se gândesc la soarta acestora. Dacă n'au copii, vor fi având poate nepoţi, vor fi având inimă ?" N-aşi putea spune dacă Mihail Gorbaciov, care continuă măcelul început de Leonid Brejnev în Afganistan, are copii, nepoţi, inimă. După cum nu pot afirma pe cine vizează Marinat : pe sovietici sau pe americani ?

Un lucru e cert : acela că potrivit spuselor prizonierilor din lagărele afgane, ostaşii sovietici, înainte de a ajunge pe linia de foc, sunt informaţi, mai bine zis dezinformaţi, că americanii au invadat Afganistanul şi că ei sunt trimişi acolo să salveze o ţară prietenă !.. Ca, odată ajunşi la faţa locului, să înţeleagă că acei zişi americani nu sunt alţii decât partizanii afgani..

Cu părere de rău, nu pot vorbi la timpul prezent de compatriotul nostru Alexei Ciubotă dat fiind faptul că vara trecută a murit secerat de gloanţe afgane în timp ce intra într'un arâc, canal adică, ca să-şi răcorească trupul sleit din acea zi caniculară în care temperatura aerului, la umbră, ajungea la 45 de grade Celsius !

"Lumea trebue să ştie", zice Cazbec Hudalov, că în Afganistan mor cu zile, fără nici un rost, tineri dornici de viaţă, tineri, de care, de cele mai multe ori, părinţii nu ştiu unde, cum şi dece s'au pierdut.

După cum nu ştie nimic de fiul său Cazbec, mai mult ca sigur, nici Ahtenir Gheoghievici Hudalov, apăsat zi şi noapte de povara aşteptărilor în casa cu numărul 17 depe Avtobusnâi Pereuloc din oraşul Osetin Ordjonichidze.

Se gândeşte la toate acestea ofiţerul sovietic prizonier şi se întreabă : "De ce? Pentru ce ?".. Întradevăr, de ce, în numele a ce a fost trimis compatriotul nostru Alexei Ciubotă să moară în Afganistan ?!

REEDUCAREA MORŢILOR.

(după metoda " Etniei " din Viena) O josnică manifestare a serviciilor de propagandă comunistă din Austria.

Cu vreo doi ani în urmă - cu ocazia aniversării a 300 de ani dela dezrobirea Vienei de sub asediul turcesc la care a luat parte şi un Cantacuzino, oferind în acest fel, postum, un binecuvântat prilej de "manifestare", s'a înfiinţat la Viena, sub înalta ocrotire a ambasadei reseriste şi deci a servitorilor înaltului împărat Ceauşescu, o secţie de propagandă " culturală ". numită pompos : " asociaţie culturală internaţională a etniei române "! Spre o şi mai perfectă camuflare a adevăratelor ţeluri, "etnia" este soră bună cu"parohia". Doar că cea din urmă se poate ascunde mai uşor în zidurile bisericii menţinută cu grije, în timp ce multe altele din ţară sunt dărâmate...

Conform directivelor, "etnia" şi-a început activitatea ! Întâi o informaţie : la vreo 35 km. de viena se află un cimitir al ostaşilor de diferite naţionalităţi care au murit în ultimile zile ale războiului, în lagărul din acelaşi loc. În gropi comune sunt printre alţii, şi 68 de români. (după multe alergături şi cercetări am putut obţine o listă cu numele lor dar - spre ruşinea unor ziare româneşti din exil cărora a fost trimisă - au continuat să rămână anonimi .)Acum legătura : spre deosebire de alte cimitire cu morminte de români unde Înalt-Prea-Securitatea-Sa, în sutană, Branişte dela Capela de Propagandă din Viena îşi desfăşoară activitatea prin osanale lui Ceauşescu, cântate în stil de "veşnica pomenire", aici nu a venit niciodată cu "adepţii" lui, declarând morţii, pur şi simplu, "fascişti"!

De mulţi ani de zile, singuri, ne-am ocupat de îngrijirea acestui loc sfânt făcând între altele, împreună cu câţiva refugiaţi din lagărul Traiskirchen, o cruce mare, din metal comform vechilor tradiţii creştine !

Şi-acum manifestarea "culturală" a "etniei române", la groapa românilor : mergând de ziua eroilor, să aranjem mormântul, am descoperit că, crucea a dispărut !

Din Eroii care au luptat ani de zile până la supremul sacrificiu contra comunismului, au devenit (peste noapte şi la decizia "etniei") eroi comunişti care au luptat contra fascismului !

Mormântul a fost acoperit cu o placă de beton ! După tradiţia comunistă. În locul florilor sădite la căpătâiul morţilor, e presărat pietriş (peste beton spre a camufla impresia). Ca un suprem omagiu, poate şi un fel de decoraţie şi pentru ca cei morţi să ştie cui îi datorează marea cinste - dar în orice caz ca un blestem pentru cei ce au luptat pentru salvarea Naţiei şi a Credinţei ! - pe panglica tricoloră dela coroană(de pe care numai aici, a dispărut emblema socialismului)- a fost aplicată o "carte de vizită" a "etniei" cu întregul ei titlu, în două limbi, împreună cu adresa exactă şi numărul de tefon!

N.B.: sacrificiul refugiaţilor de a face fraţilor lor o cruce, a fost zadarnic! Crucea zace prin gunoaie. Ca religia în ţară!

Şi încă o remarcă : în stil curat comunist, schimbările la mormânt, "adaptările" şi "reeducarea" morţilor au fost efectuate după îndrumările "Celui mai Mare", pe ascuns, contra regulamentului statului austriac şi fără aprobarea forurilor competente! Branişte et Co. au acţionat după indicaţii şi nărav ! După Biblia lui Ceauşescu şi carnetul de partid !

Să le fie ţărâna uşoară, la toţi ......

DORINA GABOR

RĂSPUNS RECENZIILOR CĂRŢII " ÎN SERVICIUL MAREŞALULUI"

Referitor la articolul "Larry Watts se adresează cititorilor săi " publicat în ziarul Lupta Nr.43 din 7 Sept. 1985, în care invită pe cei interesaţi la un dialog care să ducă la precizări, îmi permit să răspund recenziilor făcute până acum asupra acestei cărţi.

1. Prima recenzie care a apărut a fost a D-lui Ion Raţiu, publicată în ziarul său " Presa Liberă Română " din August 1984, înainte chiar de difuzarea cărţii, deci probabil procurată direct de la editura Ion Dumitru, care a publicat această carte.

Conform principiului că prezentarea unui personaj istoric nu poate fi obiectivă fără o critică dreaptă, Dl. Raţiu prezintă şi părţile bune şi părţile negative ale Mareşalului Antonescu. El scrie ; " Autorul acestei lucrări a voit ca să-şi facă o imagine clară despre cine a fost Ion Antonescu ? Şi autorul Larry Watts, cu o înşiruire de interviuri luate unui ofiţer din cabinetul militar al Generalului, în mare parte a reuşit .. Ion Antonescu, omul se profilează distinct din aceste interviuri ".

Dar Dl. Raţiu se întreabă dacă această imagine este o imagine adevărată a Omului aşa cum a fost el ? Pentru motivul că ofiţerul intervievat era un mare admirator, total devotat memoriei Mareşalului.

Toţi cei care l'au cunoscut şi care au conlucrat cu Generalul Ion Antonescu, nu pot să scrie decât tot aşa cum îl descrie " ofiţerul nostru ". Reamintesc aici o altă carte scrisă despre Mareşalul Antonescu şi anume ; " Memorial Antonescu, Le III-e Homme de l'Axe " scrisă de Dl. Gh. Barbu şi publicată în colecţia " Documents Politicues " Paris 1950. Dl. Gh. Barbu a fost şef de cabinet - (nu cel militar) - atât pentru Mareşalul Antonescu cât şi pentru ministrul de externe Ică Antonescu.

Apoi Dl. Raţiu arată o serie de fapte istorice care sunt redate inexact ; Este adevărat că nu Roosvelt, ci Winston Churchill a făcut " târgul " cu Stalin, cedând acestuia 90% din România (pag.102). Şi că Churchill n'a fost niciodată lord. Mai arată că unele fapte au fost date pripit, printre care ; " Numai intervenţia armată a României contra Rusiei i-a asigurat existenţa ". Noi care am fost în acel timp în ţară, credem că acesta este adevărul, pentrucă altfel România ar fi fost transformată în protectorat german, pentru ca Germania să aibă spatele asigurat în războiul contra Rusiei Sovietice.

Şi în concluzie Dl. Raţiu scrie ; " Cartea este interesantă. Conţine un mare material inedit. Redă atmosfera şi amănuntele Rebeliunii Legionare şi lichidarea Gărzii de Fier (el a lovit ca un părinte cu scopul de a îndrepta). Ori tocmai aceste adevăruri au supărat pe o parte din legionarii din exil, care utilizează fraze de injurii şi expresii vulgare, pe care le voi arăta mai jos şi care urmăresc ponegrirea memoriei Mareşalului Antonescu ".

2. Recenzia D-lui Vlad Stolojan " În serviciul Mareşalului " publicată tot în Lupta Nr.35 din 7 Aprilie a.c.

La întrebarea din această recenzie ; " Cine este ofiţerul şi de ce a rămas anonim ? Pentru cine ? Securitatea era oarecum la curent ...".

Răspund ; Să acceptăm ipoteza că Securitatea era oarecum la curent, dar eu îl întreb pe autorul acestei recenzii ; Cum ar fi putut rămâne acest ofiţer altfel decât anonim în situaţia în care se găseşte acum ţara noastră şi având în vedere afirmaţiile reale pe care le face acest ofiţer în interviurile sale, contra " Marei noastre Prietene " de la răsărit, adică a U.R.S.S.-ului ?

Faptul că acest căpitan a rămas în permanenţă în Cabinetul Militar al Conducătorului, fără să fi fost pe front, spre a face stagiul, este pentru autorul recenziei o altă ciudăţenie !

Ţin să precizez că Ofiţerii de Stat Major din Cabinetul Militar al Conducătorului, ca şi cei din oricare Comandament de Mare Unitate, când se găseau într'un comandament pe front, timpul petrecut acolo era socotit ca stagiu pe front. Ori ştim că Generalul Antonescu şi Cabinetul său Militar, care a fost creat în scopul operaţiunilor militare de pe front au luat parte activă cu trenul " Patria " în prima parte a campaniei, când Generalul Antonescu a fost comandantul suprem al Armatei de Sud, formată din trupe române şi germane. Precizez că atât Colonelul Radu Davidescu, şeful Cabinetului Militar, cât şi Căpitanul Anghel, şeful unei promoţii de Ofiţeri de Artilerie, cât şi Căpitanul aviator Nicolae Grigore, ca să numesc numai pe cei a căror situaţie o cunosc mai bine, au rămas tot timpul în Cabinetul Militar, de la înfiinţare şi până la arestarea Mareşalului, fără să fi fost pe front.

Acolo unde Dl. V.Stolojan face o greşală de neiertat este când afirmă ; "... îndreptăţita preamărire a Mareşalului pare a fi fost folosită în parte de interlocutorul lui Larry Watts pentru a ponegri, calomnia şi deprecia personalităţi şi organizaţii care se află încă în viaţă şi care pot constitui factori activi în lupta de eliberare a ţării de comunişti ... şi pare destinată să creeze ZÎZANIE în rândul Românilor Liberi ".

Îmi permit să întreb pe orice român de bună credinţă din exil, oare ce "zâzanie" mai mare se poate crea în sânul emigraţiei noastre, decât cea care există acum ?!

Afirmaţia D-lui Stolojan " că această carte pare un abil amestec de adevăr şi inexactităţi ..." şi că " nefericitul ofiţer pensionar a fost obligat de Securitate să adaoge unele informaţii " îl obligă pe Dl. Stolojan să precizeze în coloanele ziarului Lupta, care sunt acele inexactităţi şi care, după opinia dumnealui, ar fi acele informaţii pe care Securitatea l'ar fi obligat pe nefericitul ofiţer pensionar să le introducă în interviurile sale ; pentrucă numai atunci această recenzie capătă un caracter de autenticitate şi nu de insinuare ...

In articolul său " Larry Watts se adresează cititorilor săi " publicat în Lupta din 7 Sept. 1985, Dl. V.Stolojan, în adausurile de la sfârşitul acelui articol se mulţumeşte numai să scrie : " De când am publicat recenzia cărţii lui Larry Watts în Lupta, mulţi cititori cunoscători ai perioadei istorice respective mi-au afirmat că faptele relatate în carte, în afară de unele detalii, sunt riguros exacte ".

Eu nu consider că acest răspuns este suficient faţă de o insultă atât de gravă făcută de Dl. Stolojan prietenului său Larry Watts şi la adresa acestui ofiţer pensionar, o persoană de o integritate şi corectitudine exemplară.

3. O altă recenzie este a D-lui R.T., publicată în ziarul B.I.R.E. din 16 Aprilie 1985 : " Un student american manipulat fără ştirea lui de Securitate. Pe marginea cărţii " În Serviciul Mareşalului " ".

La afirmaţia din recenzia D-lui R.T. : " că autorul a fost manipulat de Securitate fără ştirea lui, orice gazetar de profesie o poate justifica ", răspund : Eu nu sunt gazetar de profesie, dar sunt un fost ofiţer de profesie, Ofiţer de Stat Major, care am lucrat în Biroul 3 Operaţii şi în Biroul 2 Informaţii şi Contra Informaţii - şi îmi permit să'l întreb pe autorul acestei recenzii : Cum autorul acestei cărţi a fost manipulat de Securitate ? Oare cum putea fi manipulat astfel, decât prin intermediul ofiţerului care timp de doi ani i-a dat aceste mărturii, dintre care 90% sunt lucruri adevărate şi cunoscute (aşa după cum afirmă însuşi autorul acestei recenzii) ; în timp ce de patruzeci de ani, de când Mareşalul Antonescu a fost ucis, memoria sa a fost tratată de regimul comunist cu tot felul de nedreptăţi şi blamări ?

Sunt de acord cu afirmaţia D-lui R.T. că aceste mărturii nu puteau fi culese fără ştirea Securităţii ; dar de ce Securitatea a permis tocmai acum să se publice adevărul adevărat, altul decât cel oficial de până acum, despre personalitatea şi opera de guvernământ a Mareşalului Ion Antonescu ?

De ce Securitatea a permis acum să se scrie astfel de afirmaţii reale în contra "Marei Prietene de la Răsărit ", precum declaraţia făcută de Mareşalul Antonescu la Consiliul de Miniştri care a avut loc la Snagov, în vara anului 1944 ? Citez :

" Germania poate fi învinsă. Armata ei poate fi distrusă, dar nu şi poporul german. Noi, ori ce vom face, nu avem voie să lovim în acest popor. Problemele care au declanşat acest război nu vor fi rezolvate prin pacea ce se va încheia. Alt război va veni, care să aşeze

(urmare pag. 13)

omenirea pe bazele ei adevărate ; dacă diplomaţia nu va fi în stare să soluţioneze acele probleme prin tratative. În noua ordine europeană şi mondială care se va instala, poporul german va fi chemat să-şi spună cuvântul său " (Pag.145 din cartea " În Serviciul Mareşalului ", Vol.I de Larry Watts).

Cât de clarvăzător a fost Mareşalul Ion Antonescu spunând aceste cuvinte !

Sau : " Rusia va ieşi din acest război şi mai puternică de cât înainte. Aceasta va însemna aşadar şi mai departe pentru Europa un pericol mai mare şi de lungă durată ..."(Pag.145,146).

Şi alte multe citate pe care le găsim în motivele pentru care România a intrat în război alături de Germania în contra Rusiei, ca :

" Merg alături de Germania împotriva Rusiei deoarece ea luptă împotriva ameninţării năvălirilor dinspre răsărit : acum 10 secole prin slavi, acum trei secole prin ruşii conduşi de Tari şi acum două decenii prin Stalin. (Pag.173)."Şi alte expresii similare veţi găsi în paginile : 162, 168, 169, 170, 174, 175, 176, 177, 178, 181, şi la pag.195 unde este redat : " Ordin către Armată : Ostaşi, Vă ordon Treceţi Prutul .....", ordin dat la 22 Iunie 1941.

În ce scop americanul nostru Larry Watts (despre care autorul recenziei nu crede că aceasta ar fi numele său de baştină ? !!, a fost manevrat de Securitate ? Acestea sunt întrebările la care am fi dorit să ne dea explicaţii, sau cel puţin să ne facă anumite ipoteze ziaristul nostru şi să nu ne lase să aşteptăm până ce dânsul va citi şi cel de al doilea volum al cărţii lui Larry Watts ...

La o altă afirmaţie că : " Ofiţerul anonim intervievat de Larry Watts vorbeşte de fapte şi evenimente arhicunoscute ...", răspund :

Da, este adevărat că aceste evenimente sunt cunoscute de cei care le-am trăit ; dar generaţiile mai tinere, ce ştiu ei de aceste evenimente? Ori e bine să-i lăsăm ca să le cunoască numai din revistele legionare : "Carpaţii' sau " Ţara şi Exilul " care în numărul 11-12 din Oct., în articolul " 40 de ani de la Biruinţă (?)", scrie : " Biruinţa legionară a fost de scurtă durată, pentrucă a fost sugrumată de un alt tiran, demn urmaş al lui Carol II, Generalul Antonescu. După ce s'a ridicat pe mormintele tineretului legionar, s'a aliat cu duşmanii înfrânţi la 6 Sept.1940, cu scopul de a restaura vechea ordine şi vechile privilegii ale unei minorităţi care prăda poporul. Peste hotar s'a asociat cu Germania Hitleristă, care nu vedea cu ochi buni biruinţa naţionalismului în România. Eroarea lui Antonescu, eroarea lui Hitler, pe care au plătit-o scump la 23 August 1944, târând în prăpastie tot sudul Europei."

Şi apoi concluuzia acestui articol : " Războiul s-a pierdut la 22 Ianuarie 1941, în România, când Hitler a dat ordinul nefericit ca armata germană să coopereze cu Antonescu la restabilirea ordinii."

Tot în "Ţara şi Exilul", curierul mişcării legionare din Septembrie-Octombrie 1984, se mai scrie : " Antonescu şi Iuliu Maniu n'au fost altceva decât nişte - idioţi utili - ai comunismului."

Fără comentarii : las pe cititori să judece aceste aprecieri inconştiente şi complet eronate.

3. O altă recenzie este : " Soarta conducătorului ", publicată în ziarul "Cuvântul Românesc" din Iunie 1985 - " O ruşine a scrisului românesc în exil ."

Cer scuze cititorului că utilizez aceleaşi expresii vulgare întrebuinţate în acest articol, în care se urmăreşte " cu neruşinare " ponegrirea Mareşalului Antonescu.

Autorul, Alexe Poenaru, care desigur că nu a fost în ţară în timpul războiului purtat de Armata Română sub comanda Mareşalului Antonescu, în contra armatei sovietice, utilizează aceleaşi expresii folosite în articolul " 40 de ani de la Biruinţă ", despre care am vorbit mai înainte.

Articolul începe cu un paragraf din cartea lui Larry watts " În Serviciul Mareşalului ", de la pag.58 şi anume cu o vonvorbire la telefon dintre Fabricius, ministrul Reichului în România, cu Adolf Hitler, pe timpul Rebeliunii. În această convorbire Fabricius spunea: " Domnul General Antonescu este silit să treacă la represalii împotriva legionarilor. Aceştia s'au dedat la acte de teroare în toată ţara şi în Capitală... Totul este neseriozitatea, necinste şi minciună...".

Această convorbire, redată aproape similar, se mai găseşte scrisă la pag.104 în cartea D-lui Gh.Barbu şi anume : " Memorial Antonescu, Le III-e Homme de l'Axe ", publicată în " Colection des Documents Politicues " la Paris în 1945. Domnul Gh. Barbu a fost şef de cabinet (nu cel militar) atât la ministrul Mihai Antonescu cât şi la Mareşalul Antonescu.

Toţi cei care au trăit aceste evenimente, bine înţeles în afară de legionari, ştim că acesta este adevărul adevărat ; şi mai ştim că "adevărul supără ", după cum spune un proverb românesc.

În continuare Fabricius spunea : " Este necesar să se dea mână liberă Domnului General, singurul în măsură să stabilească ordinea în România. Domnia-Sa roagă să daţi ordin ca unităţile germane aflate în ţară, să nu intervină sub nici o formă ...".

Era necesar ca Generalul Antonescu să ceară ca trupele germane să nu intervină, pentrucă în dimineaţa zilei de 21 Ianuarie 1941, când a început rebeliunea, print'o conexiune la cablul postului de radio România-Bod, legionarii rebeli anunţau: " Armata germană este cu noi... De la Braşov trupele române sub comanda Generalului Dragalina se îndreaptă spre Bucureşti..."

Şi acum să vedem ce concluzie trage autorul articolului, din convorbirea lui Fabricius cu Hitler : (col 1 jos şi col 2 sus) Până azi nimeni nu a ştiut că Antonescu a cerut binecuvântarea lui Hitler pentru lichidarea naţionaliştilor români, pe care se ştie că Hitler nu-i iubea.

Şi mai departe - coloana 2 mijloc - : " Dar cum era să se amestece germanii (în rebeliune, precizăm), care ceruseră lui Antonescu scoaterea din acţiunea politică a unui tineret ce le încurca socotelile imperialiste " ?

Sunt afirmaţii de un cinism care te uimesc. Auziţi că Hitler nu iubea mişcarea legionară, pentrucă le încurca socotelile imperialiste !!!

Cum poate afirma acest legionar că Hitler nu iubea pe naţionalişti ?

– Unde s'au refugiat legionarii pe timpul prigoanei regelui Carol al II-lea ?

- Pe sprijinul cui s'a bazat Mişcarea Legionară când a început rebeliunea aşa cum anunţau la Radio în dimineaţa zilei de 21 Ianuarie : " Armata germană este cu noi." ?

- Cine i-a scos din ţară în uniforme şi maşini germane, ca să-i ducă în Germania, prin Bulgaria şi Jugoslavia, după rebeliune ?

- Cine apoi i-au scos din lagărele din Germania, după 23 August 1944, ca să formeze aşa zisul " Guvern naţionalist de la Viena " spre a-i utiliza ca pe nişte marionete, etc., etc. -

Cum poate afirma acest legionar asemenea enormităţi cand Germania avea nevoe de Armata Română pentru războiul contra sovieticilor ? Din cine era formată Armata Ţării ?, nu din tineret !

În coloana 2-a sus : " Antonescu a lichidat voit pe cei cu formula " Totul pentru Ţară ", ca să ajungă după 1944 la "Totul pentru Soviete". Bazându-se pe o totală solidaritate internă, ar fi putut opera o decroşare" - (la 23 August 1944, complectăm noi) ; iar în coloana 3-a sus, scrie: " Tineretul român naţionalist a fost distrus ca să se ajungă la situaţia de azi ".

Vedeţi ce afirmaţii superficiale şi inconştiente !

Auziţi că dacă tineretul legionar ar fi rămas mai departe la conducerea ţării, România n'ar fi ajuns în situaţia de astăzi ! Dar ţările ideologilor fascişti şi naţional-socialişti, care au rămas mai departe la conducerea ţărilor lor în timpul războiului, care le-a fost soarta ?

Iar mai departe în fraza din coloana 3 de sus : " ..., iar în 1941 Antonescu a jucat rolul unui instrument, fără să-şi dea seama ce face ".

Dar cei care într'adevăr că nu şi-au dat seama ce fac, au fost legionarii rebeli, atunci când au început rebeliunea.

În coloana 3 mijloc, autorul vorbeşte despre unire : " Dacă din 1941 până în 1944 România era divizată în : General, Legionari, Politicieni vechi şi Rege, deci dacă toate aceste componente se uneau pentru a sluji din toate puterile neamul românesc, nu ar fi fost posibilă tragedia denumită " actul dela 23 August 1944 ", din care s'a născut România comunistă de astăzi".

Ne întrebăm : Unire cu cine ? Cu cei care pregăteau echipa morţii ca să-l ucidă pe General şi pe alţi foşti oameni politici, aşa după cum au ucis mişeleşte pe Nicolae Iorga şi pe Madgearu ?

Unire cu cei care spuneau înainte de declanşarea rebeliunii : " se va trage din fiecare fereastră..." În cine să tragă ? În Armata Ţării, în Armata Română, aşa după cum au şi tras.

Unire cu cine ? A citit Dl. Alexe Poenaru articolele apărute în " Vatra " Nr. 170 : " De ce nu poate fi împăcare între Legionari şi scribi..."

Dacă nu le-a citit atunci să le citească şi apoi să vorbească de Unire.

Personal am asistat la desbinarea dintre legionari între anii 1955 şi 1959, pe timpul când am trăit la Madrid şi Barcelona.

Am avut ocazia să cunosc destul de bine " Unirea " ce exista între cele trei fracţiuni ale Mişcării Legionare ; este ceva ce nu se poate imagina !

Cu fraze de injurii şi epitete ca cele utilizate de comunistul Eugen Barbu din R.S.R., naţionalistul nostru Alexe Poenaru foloseşte la fel, de trei ori următoarea expresie, în cuprinsul articolului său şi anume :

- col. 2 sus : " Ofiţerul cu dublu cabinet, odată antonescian şi azi comunist, se înflăcărează în cel mai pur stil al tiraniei de azi ".

- col.4-a jos : " La cine se gândeşte acest personaj cu dublu cabinet, la România sau la Soviete ? "

- col.3-a jos şi a 4-a sus : " Aceasta arată întreg tâlcul unor interviuri la care a răspuns un fantomatic - ofiţer cu dublu cabinet -. Neruşinarea cu care se măslueşte istoria în această carte este până acum unică ", afirmă Dl. Alexe Poenaru.

În concluzie : cel care vrea să măsluească istoria nu este aşa zisul ofiţer " cu dublu cabinet ", care se vede clar că povesteşte evenimentele pe care le-a trăit, ci acest autor al unui articol insidios, în care el utilizează nişte fapte imaginare cu expresii vulgare, care urmăresc chiar cu neruşinare să ponegrească memoria Mareşalului Ion Antonescu.

4. Recenzia D-lui M.F.Enescu " O mărturie în libertate condiţionată " publicată în ziarul " Cuvântul Românesc " din Iulie 1985.

În prima parte a articolului se arată că acest ofiţer, " Căpitanul ICS (aşa l'a botezat Dl. Enescu), a fost selecţionat de către autorităţile comuniste pentru Ambasada Americană din Bucureşti ca să-i deaD-lui Larry Watts aceste interviuri . Citez paragraful din col.2-a sus, din articolul D-lui Enescu : " Ambasada şi Consulatul Statelor Unite au mijlocit căutarea persoanei menită să corespundă investigaţiei D-lui Watts. Şi cine era mai în măsură să îndrumeze pe cercetătorul Larry Watts la persoana competentă decât autorităţile comuniste ? Numai ele aveau evidenţa persoanelor care au ţinut zilnic contactul cu Mareşalul Antonescu ..."

Eu refuz să cred că a mers atât de departe colaborarea SecurităţiiR.S.R. cu Ambasada Americană încât chiar Securitatea să fi selecţionat pe " Căpitanul Ics ", ca să dea informaţii D-lui Larry Watts.

În căutarea acestei persoane eu sunt sigur că Ambasada Americană a utilizat numai serviciile sale proprii de investigaţii, care prin Serviciul său de " Informaţii şi Contrainformaţii " ţin o evidenţă a persoanelor care ar putea să le fie utile. Deci Ambasada Americană nu a trebuit să se adreseze autorităţilor comuniste, aşa cum afirmă Dl.Enescu.

În ceea ce priveşte afirmaţia sa din coloana 2 jos : " Dintre supravieţuitori ... torităţile comuniste l'au ales pe cel mai nimerit pentru interesele regimului ".

Dar cine este martorul " desemnat de autorităţile comuniste " ?

Cu datele din acest articol , complectate cu altele luate din cartea lui Larry Watts " În Serviciul Mareşalului ", se vede că " el este un ofiţer de cavalerie, şeful promoţiei 1926 când colonelul Ion Antonescu a luat comanda regimentului 9 Roşiori " Principesa Elena " din Giurgiu, venind din Anglia unde fusese ataşat militar timp de 4 ani. Căpitanul Ics era tânăr sublocotenent, eşit din băncile şcoalei şi se afla în acel regiment (pag.14 din carte). Este o dată importantă atât pentru identificarea numelui acestui ofiţer, cât şi pentru selecţionarea sa în Cabinetul Militar al Mareşalului Antonescu,.

Deci Căpitanul Ics fiind bine cunoscut de fostul său comandant de regiment, a fost personal selecţionat de Conducător şi a funcţionat la Cabinetul de la Preşidenţie (precizez că denumirea corectă era " Cabinetul Militar al Conducătorului"), de la 6 Septembrie 1940 până la 23 August 1944; adică din prima şi până în ultima zi a Regimului Antonescu " (col.3 jos) şi mai departe (col.3 sus) " Astfel Căpitanul Ics, ofiţer de elită şi martor important, a fost selecţionat de două ori : mai întâi de Mareşalul Antonescu şi apoi (zic eu) de către Ambasada Americană şi nu de autorităţile comuniste, aşa cum repetă pentru a patra oară Dl. Enescu, în articolul său.

Cu datele mai sus arătate era foarte uşor pentru Securitate să identifice numele acestui ofiţer, pentru că în Cabinetul Militar al Conducătorului nu au fost decât trei ofiţeri de cavalerie. Printre aceştia amintesc pe Colonelul Romeo Zaharia, care şi-a pierdut o mână în luptele de la Marea de Azov şi ulterior a murit în închisorile comuniste.

Dacă aceste "interviuri" ar fi fost luate fără ştirea Securităţii, care ar fi fost ulterior soarta acestui ofiţer ? Aşa cum afirmă şi Dl. Enescu "că desigur poate Căpitanul Ics a suferit mulţi ani de închisoare grea, probabil şi captivitate rusească, fiindcă a fost apropiat al Mareşalului " (col. 3 mijloc)... şi că poartă - pecetea libertăţii condiţionate - de unde Dl. F.Enescu a şi tras titlul articolului său : " O mărturie în libertate condiţionată ".

Eu cred că Ambasada Americană, pentru a preveni astfel de neplăceri pentru Căpitanul Ics să dea aceste " interviuri".

Şi atunci se pune întrebarea logică : care este motivul pentru care Securitatea a permis Căpitanului Ics să dea aceste informaţii, câtă vreme, timp de patruzeci de ani, de când Mareşalul Antonescu a fost ucis, memoria sa a fost tratată de regimul comunist cu tot felul de nedreptăţi şi blamări ? La această întrebare voi da răspunsul după ce voi termina comentariile la toate afirmaţiile din articolul D-lui Enescu.

Paragraful din col.3 jos spune : " De altfel primul volum al acestei mărturii este dedicat cvasi în întregime Legiunii şi aşa zisei rebeliuni de la 21 - 23 Ianuarie 1941".

Precizez : două treimi din această carte, adică până la pag. 130, se tratează prima perioadă a guvernării Generalului Antonescu, adică a " statului naţional legionar", analizând diferitele situaţii, până când " statul naţional legionar " a încetat de a mai exista, odată cu rebeliunea.

Paragraful din col.5 jos arată : " Actul de la 23 August 1944, este o consecinţă a eliminării Legiunii de la suprafaţa politică a României ". Dar se pune întrebarea: care a fost soarta celorlalte ţări în care mişcările naţionaliste au rămas la conducerea politică şi militară în timpul războiului? Crede Dl F. Enescu că România ar fi făcut excepţie ? Noi am fost pe front şi am văzut superioritatea sovieticilor în oameni şi mai ales în material de provenienţă americană spunem că nu !

Eu nu doresc a purta nici un fel de polemică asupra evenimentelor din Ianuarie 1941, care ca şi lovitura de stat de la 23 August 1944, a produs atâta desbinare în exilul românesc ; dar nu noi aici în exil vom stabili adevărul istoric. Această spinoasă sarcină va revenii unei alte generaţii.

Ţin totuşi să precizez că evenimentele petrecute la Rebeliune au mai fost descrise şi în mod asemănător cu cele din cartea lui Larry Watts " În Serviciul Mareşalului ".

Astfel este cartea D-lui Gh.Barbu : " Memorial Antonescu, Le III-e Homme de l'Axe ", publicată în colecţia "Documents politicues" Paris 1950. Dl. Gh.Barbu a fost şef de cabinet atât pentru Mareşalul Antonescu cât şi pentru ministrul Ică Antonescu.

La fel au mai fost publicate aceste evenimente în cartea lui Henri Prost : " Destin de la Roumanie ", apărută la Pris cam în acelaşi timp cu cartea D-lui Gh.Barbu. La apariţia acestei cărţi, Generalul P. Chirnoagă, un mare simpatizant al Legiunii, i-a făcut o critică arătând că Henri Prost este omul masoneriei şi că în eceastă carte el caută să compromită Mişcarea Legionară. Aceste evenimente mai sunt descrise şi în cartea D-nei Denise Basdevan : " Terre roumains contre vents et marees ", precum şi în alte cărţi mai recente.

La paragraful din coloana 6 jos " Dar înfăţişarea unui personaj istoric nu are însemnătate fără o critică dreaptă ". Întreb pe Dl. F.Enescu : de ce nu scrie nimic din cele arătate în ultima treime a cărţii lui Larry Watts, adică de la pag.130 până la pag.192 ? Pentrucă acolo se arată adevărata personalitate a Mareşalului Antonescu şi opera sa de guvernământ. Şi-l mai întreb pe Dl. Enescu : de ce Securitatea a permis să se scrie astfel de afirmaţii ca cele făcute de Mareşalul Antonescu contra "Marei Prietene de la Răsărit", pe care le-am arătat în recenzia Nr.3 ?

De ce Securitatea a permis să se publice adevărul despre opera de guvernământ şi personalitatea Mareşalului Antonescu, altul de cât cel publicat oficial până acum ?

Şi acum eu voi încerca să dau un răspuns la aceste întrebări, pe care le-am mai pus şi la recenziile anterioare :

Se ştie foarte bine cum Ceauşescu şi guvernul său de la Bucureşti, aşa după cum confirmă şi amabasadorul american la Bucureşti David Fundenburk, demisionat, în interviul său la Radio Europa Liberă, - caută şi utilizează toate mijloacele ca să răspândească părerea, atât în ţară cât şi în străinătate, că el este " independent " faţă de Rusia Sovietică

Acelaşi scop l'au urmărit serviciile subversive comuniste din România, când au permis

(urmare pag. 14)

RĂSPUNS LA RECENZIILE CĂRŢII " ÎN SERVICIUL MAREŞALULUI "

(continuare din pag. 13)

să se publice în luna Mai 1949, lucrarea lui Aurel Simion : "Preliminări politico-diplomatice ale insurecţiei române din August 1944 ". Această lucrare a fost tipărită în 6.800 de exemplare, care s'au epuizat în mai puţin de două luni. Aici se arată pentru prima dată de către guvernul comunist român, personalitatea Mareşalului Antonescu şi panorama politică pe timpul guvernării lui. Nimeni în ţară nu şi-a putut imagina că ar fi posibil să se publice sub regimul comunist, astfel de date despre Mareşalul Antonescu.

Prin publicarea lucrării lui Aurel Simion, apărută în ţară şi a americanului Larry Watts apărută în străinătate în limba engleză şi r0mână, s'a urmărit să se arate, într'un mod indirect, că politica de aşa zisă " independenţă " a lui Ceauşescu faţă de U.R.S.S., este similară cu politica Mareşalului Antonescu faţă de Germania. Aşa cum Mareşalul nu a putut face o altă politică faţă de Germania atunci, tot aşa R.S.R.-ul nu poate face astăzi o altă politică decât alături de Sovietici. Aşa cum Mareşalul Antonescu a luptat din răsputeri, pe timpul guvernării lui, să salvgardeze independenţa României faţă de ingerinţele Germaniei hitleriste, tot aşa actuala politică dusă de Ceauşescu este ca să salveze " independenţa " şi economia ţării faţă de supremaţia sovietică.

În concluzie Dl.F.Enescu scrie în coloana 6 jos : " Mareşalul Antonescu şi-a răscumpărat greşelile prin înălţimea de vederi în timpul anului 1944 şi prin purtarea sa semeaţă faţă de învingător. Sfârşitul demn al Mareşalului Ion Antonescu înobilează istoria României atât de îndoliată în ultimii ani ".

Iar eu închei : Mareşalul Antonescu va dăinui cât va mai fi Istoaria Românească, drept şef al cruciadei anticomuniste. El a fost tot timpul vieţii sale un mare patriot, un mare caracter şi totdeauna şi-a pus dragostea sa de ţară deasupra ori cărui sentiment.

Mircea Petru
Fost Comandor Aviator
Ofiţer de Stat Major

QUOT CAPITA , TOT SENSUS .

Motto : Un împărat ce-a fost nebun
Făcutu-şi-a calul tribun
Un paranoic din născare
Dusu-şi-a ţara la pierzare.

Înainte de a intra în subiect, vreau să subliniez că - prin cele ce voi scrie mai jos - nu este intenţia mea de a îngroşa rândurile celor care şi-au fixat drept ţel a-l critica, zi de zi, pe Ceauşescu, crezând că tot râul vine dela el. Eu mă număr printre aceia care, cunoscând experienţa Uniunii Sovietice - unde, de aproape 70 de ani, de fiecare dată când a murit un tiran s'au făcut tot felul de speculaţii, sperându-se într-o schimbare în bine, care însă nu s'a produs - cred că numai înlăturarea regimului poate aduce cu sine o ameliorare radicală a vieţii popoarelor ce suportă jugul comunist.

Şi nu era în intenţia mea nici de a readuce pe tapet anumite caracterizări făcute cu ani în urmă de un periodic spaniol, cu ocazia vizitei în Spania, în anul 1979, a familiei conducătoare române, dacă nu mă vedeam provocat de două articole de pe prima pagină a periodicului " Tribuna României " (nr.296 din 15 Iulie 1985), periodic de circulaţie exclusivă în afară frontierelor României. Mă refer la : " O voce distinctă în lume ", semnat de Valentin Lipatti şi " Un om, o epocă, o ţară ", semnat de Petre Ghelmez.

Pentru V.Lipatti, N.Ceauşescu este " exponentul autorizat (de cine ? n.n.) al vocii distincte, clare, ferme a României în concernul naţiunilor lumii ", iar pentru P.Ghelmez " în istoria nouă a României se detaşează cu puternică pregnanţă ultimile două decenii, numite cu adâncă semnificaţie şi în semn de ales omagiu " Epoca lui Ceauşescu" ".

Afirmă V.Lipatti că " preşedintele N.C. şi-a adus o strălucită contribuţie, teoretică şi practică, la pregătirea, desfăşurarea şi încheierea cu succes a Conferinţei pentru Securitate şi Cooperare în Europa ".

La rândul lui, P.Ghelmez nu se lasă nici el mai pe jos cu adulaţiile : " Preşedintele C., dotat cu o putere de muncă ieşită din comun, cu o inteligenţă ageră şi un remarcabil simţ al mersului evenimentelor istoriei, iubindu-şi din adâncul fiinţei poporul din rândurile căruia s'a ridicat, înzestrat cu marea înflăcărare a patriotului şi revoluţionarului a cărui viaţă este dăruită pe de-a-ntregul patriei şi poporului său, din fragedă tinereţe, a ştiut să unească într-un singur tot forţele creatoare ale întregii ţări, în marea acţiune de făurire a unei societăţi noi pe pământul românesc, de ridicare a gradului de civilizaţie şi cultură pentru toţi fii patriei".

Este ultima treptă a decăderii pe care au coborât domnii V.Lipatti şi P.Ghelmez. Dacă dânşii n'au văzut în cei 20 de ani ai " Epocii Ceauşescu ", decât calităţi la preşedintele ţării şi dacă au tupeul să ne vorbească tocmai nouă, celor cărora se adresează " Tribuna României ", de " gradul de civilizaţie şi cultură" pe care l-a promovat acest " viu exponent al poporului din rândurile căruia s'a ridicat ", atunci să ne fie permis să reproducem în traducere fidelă, ceea ce a scris un periodic spaniol despre N.Ceauşescu şi consoartă, după numai câteva zile de şedere a acestora în Spania, în anul 1979.

ADIOS, CEAUŞESCU, ADIOS !

Prima vizită a unui şef de stat din est la Madrid a lăsat în rândurile autorităţilor spaniole o impresie detestabilă. Impoliteţile, incorectitudinile şi butadele d-lui Ceauşescu, ale soţiei sale - nr.3 al Partidului Comunist al României - şi al fiului lor s'au ţinut lanţ din primul moment în care au păşit pe pământ spaniol.

Amicul lui Carillo (şeful Partidului Comunist al Spaniei, n.n.) nu a fost la înălţimea ospitalităţii care i s'a acordat. În numeroase ocazii a frizat intolerabilul. Când se urca în avionul care-l ducea înapoi, în ţara sa, senzaţia pe care o lăsa Ceauşescu printre cei care veniseră la aeroport, spre a-şi lua rămas bun dela el, era că nu ştiau care a fost rostul vizitei.

Diferitele scene petrecute şi " detaliile " sunt nenumărate. Cea mai nevinovată este întrebarea " de ce scârţâiau treptele în somptuasa reşedinţă de la Aranjuez " (unde au fost găzduiţi, n.n.). Protestele cârmuitorului comunist român erau pentru toate nimicurile de acest fel. La un banchet oficial, soţia lui a dat la o parte farfuriile - cu vădită indispoziţie - şi n'a vrut să guste nimic. Fiul lor în vârstă de aproape 30 de ani, care a fost protagonistul câtorva scandaluri particulare la Madrid, a rămas cu mâinile în buzunare, fără a răspunde salutului soţiei premierului Suarez, care îi era vecină la masă. - D-na Ceauşescu s'a ridicat deodată dela masă şi a pornit-o pe coridoarele palatului de la Moncloa, ajungând până la cabinetul primului ministru, unde - spre uimirea funcţionarilor spanioli care o urmau - a început, în mod ostentativ, să-şi " aranjeze " chiloţii şi combinezonul.

Vizitând o întreprindere, Ceauşescu a refuzat paharul cu vin spaniol care i s'a oferit în mod ospitalier şi a preferat să tragă o duşcă din sticla pe care i-a întins-o unul din funcţionarii români care îl însoţeau. După cât se pare, există o fotografie în care - în timpul vizitei efectuate la Valencia - Ceauşescu poate fi văzut în picioare, lângă un lustragiu care-i lustruia pantofii, în timp ce se executa imnul naţional.

Dar, poate, cel mai insolent a fost gestul preşedintelui României când şi-a luat rămas bun de la personalul de serviciu al palatului de la Aranjuez. Ceauşescu a spus: " Celui care va ridica pumnul îi voi da un cadou ". S'au găsit doi care au ridicat pumnul, deşi - în realitate - s'au împărţit daruri tuturor.

Se pare că, în concordanţă cu această ambianţă, conversaţiile oficiale au fost reci, distante, protocolare şi inutile.

De acord cu surse demne de crezare, dl. Ceauşescu voia neapărat ca regele Spaniei să semneze un comunicat împreună cu el; dar, i s'a explicat că regele domneşte, nu guvernează şi că cel care guvernează este Suarez, monarhul spaniol neobişnuind să semneze comunicate de acest tip. În rezumat, totul vorbeşte în sensul că acest voaiaj al preşedintelui român la Madrid nu a contribuit nici decum la o apropiere mutuală. Ba, poate, a mărit chiar neîncrederea autorităţilor spaniole faţă de regimurile comuniste din estul Europei, mai ales dacă se ţine seama că dl. Ceauşescu apare drept conducătorul cel mai desprins de orbita Moscovei. Ce pot fi ceilalţi ?

Afară de toate acestea, câţiva din cei care au avut ocazia să-l observe mai îndeaproape, zilele acestea, pe Ceauşescu au ajuns la concluzia că este bolnav şi - în deosebi - că nu-şi poate disimula obiceiurile de autocrat. Şi este evident faptul că asesorii lui, dacă îi are, nu l-au instruit cum trebue pe el şi pe cei din familia sa în legătură cu ceeace înseamnă mândria şi ospitalitatea spaniolilor.

Adios, Ceauşescu, adios !

- Traducere din spaniolă de Marcel Nicolau (ss) Abel Hernandez - Ziarul "Ya" Madrid 27 Mai 1979

Din cele scrise de Abel Hernandez se desprinde clar la ce " grad de cultură şi civilizaţie " a ajuns N. Ceauşescu şi împreună cu el şi familia lui. Cu atât mai mare este, deci, surprinderea noastră faţă de cele afirmate de Valentin Lipatti şi P. Ghemez, care cu un tupeu ce frizează inconştienţa vor să ni-l prezinte în cu totul alte culori pe idolul lor. Ignorez motivul pentru care se prostituiază aceşti doi compatrioţi. Eu le doresc, în orice caz, să se trezească înainte de a bate ora 25 şi să se pocăiască aşa cum o făcea - acum 30 de ani - poetul basarabean Andrei Lupan în :

MEA CULPA .

Îs vinovat pentru tributul
Ce l-am plătit la nătărăi
C-o stihuire mai limbută
Şi c-un glosar ştampat de ei.

Când am bătut timid măsura
În tactul strâmb al drâmbei lor,
Când am stâlcit literatura
Şi l-am jicnit pe cititor.

Ruşinea asta arzătoare
La ce-aş ascunde-o în deşert ?
Chiar dacă toţi mi-or da iertare,
Eu unul nu pot să mi-o iert.

Vezi: Klaus Heitmann: Rumaenische Sprache und Literatur in Bassarabien und Transnistrien, in " Zeitschrift fuer Romanische Philologie " Band 81, Heft I/II - 1965

Marcel Nicolau

COLŢUL ECONOMIC

Recent a avut loc la Viena conferinţa statelor reunite sub numele de OPEC (Organizaţia statelor producătoare de petrol).

Reamintim că în 1973 OPEC-ul stabilind noi cote şi noi preţuri ridicate pentru ţiţeiul brut extras a reuşit pentru câtva timp să provoace " criza petrolului ", ba chiar un şantaj al petrolului cu implicaţii nu numai economice, ci şi politice.

De atunci lucrurile s'au schimbat. America şi-a conspectat rezervele de petrol brut din Alaska şi a realizat conducta prin care în orice moment îşi poate asigura sursa de energie necesară. Europenii, prin descoperirea zăcămintelor de petrol din Marea Nordului, s'au eliberat în bună măsură de şantajele OPEC-ului.

Totuşi OPEC-ul mai juca un anumit rol până mai deunăzi când a izbucnit războiul dintre Iran şi Irak, ambele ţări producătoare de petrol. Lupta fratricidă a dus la antagonisme în sânul organizaţiei, fiecare dintre interesaţi încercând să-şi asigure "partea leului" din exploatarea aurului negru.

Astfel, la menţionata conferinţă, Arabia Saudită, principala ţară producătoare şi exportatoare de petrol, a recunoscut că a subminat statutul de preţuri stabilit de OPEC, vânzând marfă cu rabat firmelor americane.

Irakul împreună cu alte patru state au cerut să li se aloce cote mai ridicate de extracţie şi export. La aceasta Iranul a replicat ameninţând că îşi va dubla extracţia pentru fiecare baril - cotă (159 litri) în plus acordat Irakului.

Încă din Octombrie 1984 producţia totală anuală programată a statelor OPEC care se ridica la 16 milioane de barili, nu a mai putut fi vândută rămânând un excedent de circa 1,5 milioane de barili nevânduţi.

Este o veste bună pentru economia statelor cu industrie desvoltată. Disensiunile dintre diversele state din sânul cartelului OPEC, astăzi practic ineficace, precum şi apariţia de noi mari producători de petrol ca Anglia şi Norvegia, fac asigurarea cu surse energetice a Vestului , pentru încă o lungă perioadă de timp.

Din nefericire situaţia României nu se poate îmbunătăţi prea mult deoarece ţiţeiul importat trebue achitat în valută forte, care lipseşte ţării noastre. Ar mai exista două soluţii posibile pentru rezolvarea problemii.

România va livra armament uneia din părţile implicate în conflictul Irano-Irakian. După informaţiile noastre, tancurile româneşti sunt de bună calitate şi oţelul nevandabil pe pieţile vestice, deabia aşteaptă să fie prelucrat şi transformat în arme de luptă.

În cazul în care soluţia de mai sus nu ar surâde guvernului român, acesta ar putea opta pentru o a doua soluţie:

Din ţiţeiul brut ne-prelucrat livrat României, revine o cotă de - să zicem - 30% acestei ţări drept cheltueli de prelucrare a restului de 70%, care trec în activul respectivei ţări livratoare de petrol brut. Jumătate din acest activ serveşte pentru achiziţionarea de "materiale speciale" la dispoziţia ţării producătoare de petrol cu care a fost încheiat contractul.

În felul acesta s'ar putea spera şi pentru cei de acasă o iarnă ceva mai puţin sălbatică.

corespondent

" IDEOLOGIE ŞI CRIZĂ ECONOMICĂ - STRATEGIE ŞI TACTICĂ ÎN RELAŢIILE EST - VEST ". –

Recent a apărut o nouă carte a cărei temă este inedită atât pentru exilul politic din statele captive Uniunii Sovietice, cât şi pentru Occident. Cartea se plasează în rândul lucrărilor de idei şi contribuţii aduse activităţii *de găsire a unei căi de soluţionare a conflictului Est - Vest.*

Volumul are 227 de pagini, din care, 205 cartea propriu-zisă. În ultimile 22 de pagini este prezentat rezumatul cărţii în limbile engleză, germană şi franceză. Astfel cartea este accesibilă şi occidentalilor, căci şi ei sunt interesaţi, în special, politicienii, economiştii, ziariştii, studenţii, institutele de strategie, organizaţiile guvernamentale, etc.

Cartea începe cu dedicaţia : " Celor care ajută popoarelor captive din Europa de Est să se elibereze de sclavia comunisto - sovietică ". Ea cuprinde 19 capitole. În prima parte găsim războiul " de un fel deosebit ", tactici şi practici, diverse mijloace de acţiune şi criza ideologiei comuniste. În cea de a doua parte, cartea se ocupă de criza economică, forma concretă prin care strategia economică poate acţiona contra Uniunii Sovietice. Spaţiul cel mai larg a fost acordat elementelor tactice atât din strategia economică, cât şi din cea ideologică. Apoi, se aduce o contribuţie concretă la victoria strategiei economice, ca şi la arătarea modului cum se poate ajunge la o asemenea strategie.

Pentru prima dată în literatura politică internaţională este prezentată relaţia ideologie - criză economică şi existenţa cercului vicios care este izvorul dar şi apusul ideologiei comuniste, în cazul în care se ştie profita de el.

Strategia militară a NATO este doar o strategie " deterrence ", de intimidare a agresorului potenţial, dar agresorul Uniunea Sovietică nu atacă militar, deşi atacă şi se extine continuu. Contra războiului unilateral sovietic NATO nu poate acţiona căci îi lipsesc mijloacele specifice necesare unui asemenea război. Singura cale eficientă este dată de către strategia economică, dar această strategie încă nu este concepută. Această concepere încearcă să o realizeze autorul George Băltean.

În acest sens sunt prezentate o serie de tactici economice, ca şi o serie de idei creatoare de tactici. Deasemenea, în vederea asigurării efectului aplicării tacticilor economice, unele tactici sunt prezentate în comparaţie cu tacticile ideologiei comuniste. Această comparare crează un model necesar al altor tactici.

Autorul ajunge la constatarea că strategia economică a Occidentului poate, pe de o parte, să acţioneze distrugător în interiorul lagărului sovietic, iar, pe de altă parte, poate stopa agresiunea sovietică pe plan internaţional.

Autorul mai constată că deşi strategia eco-

(urmare pag. 15)

nomică are o importanţă capitală în confruntarea Est - Vest, ea singură nu poate conduce la victoria Vestului. Această strategie are nevoe de un suport doctrinar , de o doctrină, pe care autorul o denumeşte " doctrină umană ". Împreună, strategia economică şi doctrina umană formează " Forţa Unită ", (United Force), care poate asigura o bază solidă, activă şi ofensivă. Această bază uşurează şi acţiunea strategiei globale occidentale. În asemenea condiţii se poate vorbi de posibilitatea creerii unei detente reciproce şi reale.

Autorul, George Băltean, este membru al Asociaţiei Ziariştilor Liberi din Europa, a publicat în 1981, în aditura Ion Dumitru, broşura " Polonia. Experienţă şi Exemplu ", ca şi numeroase articole în presa din exil.

Cartea " Ideologie şi Criză Economică - Strategie şi Tactică în Relaţiile Est - Vest " este necesară în casa tuturor celor care sunt interesaţi de soarta Europei de Est şi, în primul rând, soarta României. Fiecare exilat îşi poate aduce contribuţia la eliberarea ţării făcând cunoscut această carte occidentalilor şi prezentând propuneri autorului :

George Bălteanu

Alte Haide 2 B
8000 Muenchen 40
West Germany
Tel. 089/361 28 37

ALEXANDRU GREGORIAN - POET AL LUMINILOR ŞI UMBRELOR

Încă din anul 1928, Alexandru Gregorian semnează, în ţară, eseuri şi articole politice în revistele " Gândirea " şi " Sfarmă Piatră " (aceasta din urmă fondată de el împreună cu Nichifor Crainic) şi în ziarele " Mişcarea ", " Calendarul " şi " Universul ".

În 1943 debutează cu un volum de poeme intitulat " *Poeme pentru cruciaţi* " şi unul de eseuri " *Ţara Demiurgului* ", *apărute la Editura Cugetarea din Bucureşti.*

Războiul şi tragicele lui urmări îl îmong pe calea exilului. În Italia şi apoi în Statele Unite ale Americii îşi continuă cu succes cariera de gazetar împletită cu împlinirea unei bogate activităţi pe târâm cultural la Roma, la Muenchen, la Loretta - în Pensilvania - unde a deţinut catedra de profesor de limba şi istoria civilizaţiei franceze la Universitatea San Francisc of Assisi.

În 1953, vede lumina tiparului volumul " Poeme pentru fraţii mei ", în Editura autorului, la Muenchen.

Stabilit în Spania, între anii 1980 şi 1985, Alexandru Gregorian publică alte trei volume de poeme : " Pete de lumină " - în 1980 -, " Coasta Soarelui " - în 1982 - şi " În creştetul luminii " - în 1985 - , în Editura Asociacion Cultural Hispano-Rumana din Salamanca.

Mi-a fost dată deosebita plăcere de a citi ultimele două volume : " Coasta Soarelui " şi " În creştetul luminii ".

Incontestabil, Alexandru Gregorian este un poet autentic, un poet de mare sensibilitete.

În abundeţa şi varietatea lirismului său, pana poetului se'nfrăţeşte cu penelul pictorului. Versurile sale pline de har ne dăruie imaginea de o luxuriantă coloratură a Andaluziei pe care a îndrăgit-o şi pe care-o cântă inspirat în splendide tablouri : " Asta e ţara concuistadorilor în zale,/ plecaţi afară din timp în legende,/ ţara albelor catedrale / încremenite de sfinţi fiori / în păduri de stalactite-lumină, / ţara dospită din flori / sub balcoane cereşti,/ ţara cu chiparoşi / unduind nepământeşti / rugi pe sub bolţi de euharistii ;/ ţara'nchinată Sfintei Marii,/ ţara de mărgean / a ibericului Cid năzdrăvan,/ a tristului Quijote de la Mancia / şi a bravului Sancio Pancia ;/ a iluminatului Francisco Pizarro / şi-a sfintei Tereza ;/ ţara care freamătă / între cuvioşii măslini, / în paftale de stele şi crini." (Ţara de vis).

Conştient de dăruirea ce i-a fost hărăzită, chinuit însă de nelinişti şi întrebări, poetul ni se mărturiseşte : " Şi cânt şi mă dăruesc/ - Cu câtă uimire !- / În odoare de ceruri, de har./ Nu ştiu :/ E un blestem ? Este un dar ?" (Transfigurare).

Pătruns de lumina marilor adevăruri creştine, Alexandru Gregorian ne poartă până'n adâncurile sufletului său, acolo unde - pe prag de taină - se încheagă dialogurile cu dumnezeirea : " Şi Tu, Doamne, tot sihastru,/ pe cel tron de foc, albastru,/ rotind lumi din astru'n astru.../ Nu mai vii ca'n vremea-aceea/-călcând vântul şi mareea -/ la ai Tăi, în Galilea! " (Geneza).

Şi iată şi închinarea dorului de Ţară : "Românie - stemă de vifor, altar,/ Ierusalim al sufletului meu,/ Prag de cer, flamură de foc,/ Şi azi şi mâine şi mereu,/ Ţie, hotar de lumi fără noroc,/ Îţi închin iar şi iar şi-ţi las/ Dorul amar, ruga, cântu-mi de jar/ Cu fiece zbor şi fiece pas./ Românie - pisc alb, iconostas,/ Ca nici când, te simt vie şi aproape ! (România).

Nu putem încheia decât cu dorinţa fierbinte ca poetul acestei minunate incantaţii să ne dăruie cât mai curând un nou volum, un întreg volum din care iubirea şi dorul său de plaiurile strămoşeşti să răzbată cel puţin cu tot atâta pasiune cât a pus în versurile ce cântă frumosul pământ de adopţie, al Spaniei surori.

ANDREI OZANA

COMUNICAT INFORMATIV

Inginer chimist, Nicolae Pora, exilat, este unicul român milionar, din Ottava, capitala Canadei . Domnul Nicolae Pora, este iniţiatorul, întemeietorul şi însufleţitul organizator al " Câmpului românesc " din : Hamilton, Ontario, Canada . Ca imigrant desţărat, a venit din Paris în anul 1950, în oraşul Hamilton .

În prezent domnul N. Pora, în calitatea de preşedinte ales, al Consiliului de Construcţie, se ocupă cu renovarea şi modernizarea " Câmpului românesc " din Hamilton. Acest loc este o adevărată " Vatră Românească " din Hamilton .

Contribuţiile se pot trimite, cu menţiunea " Pentru fondul de Construcţii ", pe adresa : Asociaţia Culturală Română, Box 4217, Station D.- Hamilton, Ontario, L8 V4 L6 - Canada .

Hatman Matei Hajbotă

O ANIVERSARE ORTODOXĂ

La 6 August a fiecărui an " Schimbarea la Faţă " are loc la " The Orthodox Monastery of the Transfiguration din Ellwood City Rd 1 C.P. 184x Pensylvania 16117

Stabilită din 1968 pe plaiurile evocatoare subcarpatice din iniţiativa şi sub directa organizare a Maicei Alexandra (A.S.R. Principesa Ileana) - mânăstirea a devenit un focar românesc al religiei ortodoxă deschisă tuturor credincioşilor creştini de pe continentul american.

La această ceremonie - la care au participat peste 1000 de persoane, românii din Pensylvania, Ohio, New-York , reprezentând un număr apreciabil de credincioşi - a avut o deosebită semnificaţie ; sfinţirea unei minunate troiţe sculptată de compatriotul nostru Valeriu Cercel şi dedicată memoriei tuturor creştinilor morţi în închisorile şi lagărelor comuniste .

Întreaga ceremonie s'a desfăşurat în prezenţa Maicei Alexandra, a Maicei Stareţe Benedictă şi a celor 8 maici (două surori din România) - Ceremonia a fost condusă de Mitropolitul Theodosius, Primat al bisericii ortodoxă pe acest continent, precum şi de Prea Sf. Nathaniel Episcop al ortodoxiei române din America.

Au fost prezenţi : Brsi Duhovnic al mânăstirii Braga, Remus Grama din Youngstone, Oh.Pr. Richard Grabowski din Cleveland, Oh.Pr. John Mancantelli din Hermitage, Pa.Pr. Gregory Becker din Waren, plus Sf.Părinţi ai cultelor ortodoxe înrudite ucrainiene, ruse, syriene , sârbe , bulgare şi a unui excelent cor religios dirijat de Pr.I. Soroka.

În sunetul toacei, o lungă procesiune a condus pe ierarhii ortodoxi la pavilionul de vară, unde ceremonia religioasă s'a terminat cu sfinţirea fructelor şi a continuat la locaşul noii troiţe.

O perfectă organizare a îngăduit tuturor a vizita biserica şi celelalte clădiri ale mânăstirei, a revedea şi stabili noi prietenii, a retrăi o întreagă zi în atmosfera credinţei româneşti.

Mulţi din cei prezenţi - printre care şi corespondentul venit din Canada - care desrădăcinaţi de patrie au pierdut ocazia de a continua legăturile religioase din trecut-.

Întreaga ceremonie a reprezentat un moment extrem de emotiv şi de neuitat.

GEORGE CRISTOVEANU

" FII OM , FII DREPT ŞI RECUNOAŞTE CĂ , PE DEASUPRA AMBIŢIILOR , INTRIGILOR ŞI URILOR , ESTE PATRIA , ESTE VEŞNICIA NEAMULUI , ŞI CĂ ACOLO TREBUE SĂ NE ÎNTÂLNIM TOTDEUNA CHIAR DACĂ NU NE ÎNŢELEGEM DE FIECARE DATĂ . "

ION ANTONESCU

DESPRE CONSILIUL NAŢIONAL

E cazul de-a vorbi despre activitatea "CONSILIULUI NAŢIONAL". O fac cu atenţia de-a nu răni pe nimeni, cu modestie. Totuşi ar fi contra adevărului să nu subliniez ceeace s'a adus nou în politica Exilului.

Ne-am întâlnit cu toţii când s'a format "CONSILIUL NAŢIONAL". Era un timp de sfârşit de viaţă a unui "COMITET NAŢIONAL". Diplomaţii ce au încercat lungă vreme să reprezinte ţara, au îmbătrânit. Se stingeau, deodată cu o politică greşită. Ei au construit totul pe-un artificiu. Ei nu dădeau nici-o importanţă Exilului. Singura preocupare era politica externă. Viitorul nostru depindea exclusiv de Occident.

Când Occidentul a inaugurat politica de coexistenţă, când a tăiat fondurile, când şi fondul naţional a secat, cei ce voiau să reprezinte neamul, s'au dovedit neputincioşi.

În aceste momente a apărut un om ce a reînviat acţiunea dusă în primul rând de Iuliu Maniu în ţară, în colaborare cu Brătienii, cu Titel Petrescu şi cu legionarii. Era o politică de solidarizare naţională, de întemeiere pe virtuţile poporului nostru. Era o politică de democraţie, ce chema Ţara şi Exilul, la rezistenţă. Unei atari politici de unitate, de democraţie, era uşor să se ataşeze cei de peste hotare, deoarece de astădată se punea greutate pe ei. S'ar fi pus şi pe Ţară, dacă ea s'ar fi putut exprima. Cum însă doar Exilul era liber, el trebuia să ţie loc celor 22 de milioane de Români.

Se făcea deci o politică realistă, aceea introdusă de Nicolae Penescu, ce continua acţiunea din ţară, aceea de rezistenţă, în care s'au stins cei mai însemnaţi conducători ai neamului nostru.

Cum N. Penescu venea după 16 ani de temniţe şi suferinţe din ţară, el avea autoritatea necesară să solidarizeze cu el ce era mai viu în pribegie. Odată cu instalarea "CONSILIULUI NAŢIONAL", se făcea întoarcerea spre cei ce se sacrificaseră în înfruntare, se legau exilaţii să respecte alegerile libere, să nu se mai falsifice conştiinţa oamenilor, să se pună greutate pe drepturile omului. Dar în afară de aceasta mai intervenea o noutate în Exil. Se chema la rezistenţă toată lumea. Erau înrolaţi toţi cei ce voiau să lupte, se revenea la povaţa lăsată de Iuliu Maniu. A putut intra în firul rezistenţei şi Mişcarea Naţionalistă, care era destul de activă peste hotare, ca să nu fie neglijată. Se făcea un act de dreptate, ce întârziase prea mult în dauna ţării.

Cu toate că acest Consiliu n'a putut strânge toate energiile româneşti, el a însemnat suficient pentru a da o combinaţie de durată. A instaurat o coloană vertebrală solidă, ce a rezistat tuturor atacurilor. Şi atacurile n'au lipsit şi nu lipsesc. În bună parte, de reuşita în continuare a Consiliului Naţional, depinde şi independenţa naţională. El ţine această independenţă, în condiţiuni foarte grele. Dar cei ce luptă, ştiu că dacă independenţa se stinge, neamul nostru va aluneca total pe panta sclaviei.

Rog Exilul să reţină acest fapt. Să fie convins că noi vrem ca ceva să se schimbe în viaţa poporului nostru. Noi vrem ca neamul nostru să trăiască în demnitate, aşa cum trăeşte şi lumea liberă. Pentru a păstra această independenţă de gândire, noi avem nevoe de ajutorul tuturor celor buni, celor ce iubesc justiţia. Este cea mai puternică axă de vieţuire, această independenţă, întemeiată pe unire.

E. cu atât mai adânc de respectat această necesitate de unire şi de demnitate, cu cât evenimentele internaţionale nu prevestesc ceva încurajator. Noi suntem uitaţi

(urmare pag. 16)

DARE DE SEAMĂ ASUPRA ŞEDINŢEI COMITETULUI COORDONATOR AL "UNIUNII ROMÂNILOR LIBERI".

În ziua de 12 Octombrie 1985 a avut loc la Paris şedinţa membrilor Comitetului Coordonator al "UNIUNEI ROMÂNILOR LIBERI". După rapoartele de activitate ale Preşedintelui, Vice-Preşedinţilor, Secretarului General şi ale celorlalţi membri - din conţinutul cărora s-a putut constata progresele constante şi amploare ce treptat capătă numita organizaţie în Exilul românesc - s-a examinat şi aprobat raportul financiar al Casierului Uniunei.

Secretarul General a informat apoi Comitetul de cererile de adeziune la "UNIUNEA ROMÂNILOR LIBERI" a 30 de postulanţi, cereri ce au fost studiate fiecare în parte şi încuviinţate în unanimitate.

Comitetul a mai deliberat şi asupra înfiinţării unor noi filiale ale "Uniunei Românilor Liberi" în R.F.G. şi Elveţia, asupra contactelor cu mass-media, cu celelalte organizaţii ale Exilului românesc, cât şi despre relaţiile cu presa aceluiaşi Exil.

Comitetul a înregistrat cu regret decesul D-lui Ion Vardala, membru în Comitetul Coordonator al "UNIUNEI ROMÂNILOR LIBERI". Locul defunctului în Comitet a fost complectat de către Dl. Vlad Angelescu din New-York care a întrunit cel mai mare număr de voturi dintre candidaţii din Statele Unite rămaşi pe lista celor aleşi la 20 Mai 1984 cu prilejul Congresului de la Geneva al Românilor Liberi.

În încheiere, Comitetul Coordonator al "UNIUNEI ROMÂNILOR LIBERI" a fixat locul şi data ţinerii viitoarei sale şedinţe şi anume la Paris, în luna Aprilie 1986.

Vice-Preşedinte al "Uniunii Românilor Liberi" pentru Europa,
Dan Cernavodeanu

SESIUNEA DE COMUNICĂRI ŞTIINŢIFICE ŢINUTĂ ÎN ZIUA DE 4 OCTOMBRIE 1985 LA INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI DIN FREIBURG i. BR.

Sesiunea anuală de comunicări ştiinţifice a a Institutului Român de Cercetări din Freiburg a fost inaugurată în ziua de 4 Oct.1985, orele 9, în sala festivă a instituţiei, de Dr. Pavel Chihaia-Muenchen, care, în calitate de conducător al discuţiilor salută prezenţa în sală a lui Wolf Aichelburg, ca reprezentant al Saşilor, şi d Dr.Horst Fassel, redactor al ziarului " Banater Post ", ca reprezntant al Şvabilor din Banat.

Mai departe, el dă cuvântul primului Dr.Dan Cernovodeanu-Paris, care în lucrarea sa " Heraldica în slujba ştiinţei istorice prezintă cele două tendinţe principale din ştiinţa istorică românească, referitoare la importanţa rolului pe care-l joacă heraldica în această ştiinţă : prima tendinţă este reprezentată de grupul format în jurul istoricilor I.Bogdan, C.Moisil, N.Hagi-Moscu ş.a., care atribuie heraldicii un rol important în studiul istoriei României, pe când cea de-a doua tendinţă, reprezentată de D.Greceanu şi Nicolae Iorga, neagă rolul istoric al heraldicii româneşti.

Vorbitorul, ca partizan al primei tendinţe dă, pentru confirmarea poziţiei sale, două exemple blezonul cneazului Litovoi şi stema de pe sigiliul lui Mihai Viteazul, ca surse de informaţii asupra situaţiei politice din Ţările Româneşti din epocile respective şi ca elemente ce contribuie la elucidarea unor probleme de istorie controversate.

Pe marginea acestei comunicări, au făcut completări şi au pus întrebări Dr.N.Djuvara,

(urmare pag. 16)

DESPRE CONSILIUL NAȚIONAL

(continuare din pag. 15)

de cei mari, sau neglijați când piedicile sunt prea anevoios de trecut. Deci trebue să ne bazăm în primul rând pe virtuțile noastre. Atât în țară, cât și peste hotare. Se repetă trecutul, cu lungul șir de incertitudini. Deci totul depinde de unirea noastră, de efortul nostru, de eroismul moral.

După aceste considerații , cele mai importante, dau ceva și din realizările Consiliului Național, atât în Franța cât și în celelalte secții existente, în alte țări.

Consiliul a răspândit ideea unirii. El a făcut școală. Azi presa vorbește peste tot de strângerea rândurilor, precum se desvoltă peste tot acțiuni de unire. E ceva pozitiv, mai ales ținând seama de-un popor ce a practicat des fragmentarea.

Prin Consiliul Național s'a ajuns la crearea unei edituri "Coresi", care a editat un mare număr de cărți, întărind cultura românească. S'au scos reviste, unele în limbi străine. S'au făcut manifestări naționale, la Paris, Muenchen, Montreal, New-York, altele se pregătesc, s'au adresat memorii Cancelariilor, s'a luat legătura cu parlamentul european, s'a asistat la conferințe internaționale, s'a luat legătura cu oameni politici din lumea liberă, s'au trimis mesagii prin postul de radio, s'au luat interviuri...

Tot ce a fost omenește posibil s'a făcut și totul doar cu resurse bănești date din sărăcia membrilor, din eforturi până la epuizare a unora.

Iată pe scurt ceva din viața noastră.

Noi chemăm la unire din nou toată suflarea românească. Unirea este cea mai mare forță a unui popor. Să vină deci toți cei ce mai cred în viitorul României și să fie convinși că reînvierea noastră depinde primordial de noi, de sacrificiile noastre.

Președintele Consiliului Național
Horațiu Comaniciu

SESIUNEA DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE ȚINUTĂ ÎN ZIUA DE 4 OCTOMBRIE, 1985 LA INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI DIN FREIBURG i. BR.

(continuare din pag. 15)

A.Bogdan și Dr.Matei Cazacu.

În comunicarea următoare, " Contribuții documentare la activitatea lui Gino Lupi în probleme de istorie a Românilor ", Dr.Luminița Fassel-Freiburg, pe baza materialelor din fondul testamentar lăsat Institutului de profesorul italian Gino Lupi din Milano, întreprinde o analiză a activității acestuia, considerându-l ca cel mai important apărător al cauzei românești în Italia în perioada dintre cele două războaie mondiale, pe temeiul luărilor sale de poziție în problema continuității și în problemele referitoare la Românii din Transilvania.

În cadrul acestor probleme, Gino lupi a combătut în numeroase rânduri, în spirit polemic, diverși autori italieni, punând în evidență vaste cunoștințe în domeniul istoriei și culturii românești.

Studiul " Aspecte ale relațiilor Țărilor Române cu Imperiul Otoman - sec.XV-XVI " al istoricului Mihnea Berindei, specializat în turcologie, rezident la Paris, a fost citit de Dr. Matei Cazacu, autorul neputându-se deplasa la Freiburg din motive de sănătate. În urma investigațiilor sale, întreprinse în arhive, care i-au înlesnit accesul la o serie de documente, cele mai multe turcești, din sec.XV și XVI, autorul a ajuns la noi informații în domeniul relațiilor româno-otomane. Amenajarea drumurilor comerciale dovedește intensificarea relațiilor româno-otomane și explică scăderea importanței pe care o avuseseră până atunci Genova și Veneția.

D-nii A.Bogdan și I.-I. Bidian au contribuit cu noi elemente și interpretări la completarea temei de mai sus.

După o pauză de două ore și jumătate, în care răstimp s'a luat masa de prînz în comun la restaurantul " Goldene Anker ", sesiunea de comunicări a continuat, discuțiile fiind conduse de data aceasta de Dr.Matei Cazacu.

În studiul său " Problema continuității în lumina cercetărilor arheologice și istorice sec. III – XIII ", istoricul A.Bogdan-Paris, propune spre investigare o temă, încă mult discutată și controversată. Sunt examinate cele mai noi descoperiri arheologice, care întăresc teza existenței unei populații românești străvechi. În sprijinul acestei teze autorul amintește o serie de izvoare istorice, bizantine, slave etc., în care se vorbește despre aceste populații străvechi românești pe teritoriul României actuale.Pe marginea acestei teme au luat cuvântul din rândurile celor prezenți în sală, Dna Maria-Ioana Ionescu, Dr.Vlad Georgescu și Dl. I.-I.Bidian.

Seria de comunicări a luat sfârșit cu studiul " Poziția internațională a Țărilor Române în sec.XIV - XVI " al Dr.Matei Cazacu-Paris. Autorul combate teoria istoricului Elian, care afirmă că n'ar fi existat relații între Țările Românești și Imperiul Bizantin și formulează o ipoteză proprie, bazată, printre altele, pe afinitățile dintre titlurile și ceremonialul de înscăunare ale Domnilor români cu cele ce se întâlnesc în ocazii similare în Impriul Bizantin. Politica matrimonială, ca și convențiile încheiate în această perioadă sunt și ele elemente ce vin în sprijinul afirmațiilor autorului asupra poziției internaționale a Țărilor Românești.

Partea artistică a sesiunii a fost susținută de Doamna Niculina Caraman, care ainterpretat la oboe muzică populară românescă.

Sesiunea s'a încheiat cu masa de seară luată în comun de toți participanții la Kolpinghaus.

Dacă aruncăm o privire de ansamblu asupra studiilor ce s'au citit la această Sesiune științifică, constatăm pe fondul general al istoriei României două subiecte de preocuparea
1. relațiile ce se dezvoltau între Țările Românești și celelalte populații și formații statale, învecinate sau nu, fie aceste relații politice, fie comerciale, care dovedesc în intervalul de timp avut în vedere (sec.XIII - XVI), puternica vitalitate și dorință de afirmare a poporului român ;
2. continuitatea poporului român pe teritoriul României actuale, fie dovedită prin mărturii arheologice incontestabile, fie afirmată și popularizată, pe baza unor cunoștințe temeinice, de profesorul italian Gino Lupi.

Meritul referințelor este, printre altele, de a fi prezentat studiile lor de înaltă ținută științifică într-o formă accesibilă tuturor, trezind interesul publicului larg pentru trecutul țării noastre.

Iancu Ioan Bidianu

RUGĂM PE COLABORATORII NOȘTRI EXTERNI :
Articolele trimise redacției spre publicare, să nu fie mai lungi de patru pagini scrise corect la mașină și să nu aibă un caracter polemic.

La " INTERNAZIONALES BERATUNGZENTRUM "
Dna. Waltraud Roth dă informații în probleme școlare în limba română.
Miercurea între orele 9 - 12
Joia între orele 9 - 17
Tel. 2336875
Goethestr. 53 - 8000 Muenchen 2

" SPUNE-I REGELUI CĂ NU PLEC SUPĂRAT PE EL ȘI CĂ L-AM IERTAT. MAI MULT : SPUNE-I CĂ-I MULȚUMESC CĂ MI-A OFERIT PRILEJUL SĂ MĂ AȘEZ , CU UN MINUT MAI DEVREME , ÎN RÂNDUL ACELORA CARE S'AU JERTFIT PENTRU BINELE ȘI ONOAREA ACESTUI NEAM . "

Aceste cuvinte au fost spuse de către Mareșalul Antonescu, lui Radu Leca, câteva minute înainte de execuție !

MOMEALĂ ȘI DISCORDIE

Subtilitățile întrebuințate de București pentru a ieși într-o lumină favorabilă în ochii " închiși " ai diplomațiilor occidentale, sunt din ce în ce mai rafinate. Acum Bucureștiul " împușcă doi iepuri dintr-un foc ", își arată și " independența " mult trâmbițată și aruncă și " mărul discordiei " într-un exil învrăjbit și suprasaturat de spioni !

Două exemple ne stau la îndemână pentru a demonstra cele afirmate.

Tânărul istoric american Larry Watts, obținând o bursă Fulbright, se deplasează în mai multe rânduri la București, pentru a se documenta cât mai real cu putință asupra personalității Mareșalului Antonescu.

Impresionat de figura istorică a Mareșalului și nemulțumit de tot ceea ce a citit despre dânsul, s'a hotărât să investigheze personal toate sursele posibile în vederea scrierii unei cărți.

Este evident faptul că această carte apărută : " În Serviciul Mareșalului ", reprezintă numai un interviu luat de către Larry Watts unuia din ofițerii din cabinetul mareșalului, deci numai una din sursele de investigație ale istoricului american și nicidecum cartea pe care intenționează să o scrie.

Cui putea Larry Watts să se adreseze în vederea acestei investigații decât Ambasadei Americane din București. Aceasta, prin serviciile ei secrete, îl încunoștințează că singurul care mai trăiește din " cabinetul mareșalului" este un căpitan de cavalerie, al cărui nume este bine cunoscut.

Evident, Securitatea românească este cu ochii pe tânărul american, dar își dă seama *că este interesul ei ca istoricul să-și poată* duce până la capăt misiunea ce și-a propus.

Astfel căpitanul este autorizat, sub o formă sau alta, de a răspunde la întrebările americanului. Un excelent ofițer, un camarad desăvârșit, șef de promoție și om în afara oricărei suspiciuni, găsește la rândul său ocazia să cinstească memoria șefului adulat și-și face o datorie de onoare ca în ultimii ani din viață să-i aducă un ultim omagiu. El răspunde la întrebările istoricului american cu conștiința absolut curată, de a spune numai adevărul.

Securitatea românescă însă are și ea de câștigat din această întrevedere între loaialul octogenar și tânărul istoric doritor de a afla cât mai multe lucruri despre Mareșal.

Care a fost interesul Securității ? Fără îndoială a fost un dublu interes. Securitatea recurge indirect la monstruozitatea de a întrebuința figura Mareșalului Antonescu, pentru a-și dovedi încă odată independența și pentru ca lovind indirect pe unii, să-i poată recupera pe alții !

Desigur că " înțelepții " diplomați occidentali, au văzut din toată această poveste, un nou semn al independenții guvernului dela București ! Era clar pentru Securitate faptul că bătrânul căpitan nu va putea vorbi decât frumos despre Mareșal și tot atât de clar că rebeliunea legionară va fi unul din subiectele cele mai interesante de abordat. Dar un devotat al Mareșalului nu putea să nu atingă și litigiul dintre Mareșal și Rege, și și acest adevăr spus , era în interesul Securității. Ea nu avea nevoie să intervină cu absolut nimic, căci de data aceasta adevărul îi slujea interesele în modul cel mai perfect.

Pentru Securitate figura Mareșalului Antonescu, nu mai prezenta nici-un pericol, dar de aureola celui ucis de ei, se puteau servi acum, pentru a-și demonstra " naționalismul " și " independența ", dar și pentru a arunca " mărul discordiei " în exil.

Momeala aruncată, este mușcată din plin, de toți cei izbiți prin declarațiile căpitanului, ei răspund cu înverșunare, și astfel se iscă polemica atât de mult savurată de către București.

Dar toată această poveste, nu a fost decât o fericită ocazie, care i-a picat Securității cât se poate de bine. Aceasta însă nu înseamnă că Securitatea stă cu brațele încrucișate așteptând ocazii fericite. Vom vedea din cele ce urmează că Securitatea își creiază propriile ei posibilități de a interveni, pentru a provoca discordia în exil, dar și pentru a căuta să-l dirijeze după interesele ei.

(urmare pag. 17)

CENZURĂ LA POSTUL DE RADIO " EUROPA LIBERĂ "

Suntem acum îndrituiți să afirmăm cu absolută certitudine că postul de radio " Europa liberă " este cenzurat nu numai de americani, care dau numai o indicație generală asupra liniei de urmat al postului, ci și de directorul acestui post de radio, domnul Vlad Georgescu.

După " modelul Bucureștiului ", (este normal, acolo a fost crescut, educat și instruit) a introdus o cenzură proprie, socotindu-se ca pe moșia lui, și hotărând după propriile vreri o linie la maximum de stângistă, în tocmai ca a revistei domnului Michael Titus de la Londra.

Nu se admit la acest post de radio, decât critici la adresa lui Nicolae Ceaușescu și aceste critici sunt numai de natură economică, socială și culturală.

Urmând întru totul indicațiile Bucureștiului, aceleași indicații, care au fost date și domnului Michael Titus, suntem îndrituiți să numim de astăzi acest post de radio, București III, denumire pe care de altfel i-au dat-o românii din țară.

Din următoarele patru exemple, veți putea singuri trage concluziile celor mai sus afirmate.

Decesul lui Ion V. Emilian, nu afost anunțat la postul de radio " Europa Liberă ".

Domnul Vlad Georgescu, din considerente absolut personale, nu a găsit necesar să încunoștiințeze pe românii din țară de moartea uneia din cele mai mari personalități ale exilului românesc. Ura personală l-a făcut pe domnul Vlad Georgescu să uite că postul de radio se numește " Europa Liberă", că indiferent de vrerea domnului Vlad Georgescu acel *" Liberă " din coada " Europei " are o semnificație, care se identifică cu " libertatea " și* și că în orice democrație din lume, toate opiniile sunt respectate și își au locul rezervat la emisiunile de radio și televiziune.

Tot adversar de opinie a lui Ion V. Emilian, a fost și Noel Bernard, fostul director al postului de radio " Europa Liberă ", dar acesta a găsit foarte normal ca la apariția cărții lui Emilian " Les Cavaliers de l'Apocalypse ", nu numai să anunțe la postul de radio apariția cărții, ci să-i și facă o critică foarte favorabilă.

Domnul Vlad Georgescu, trecând peste principiile care satu la baza existenții acestui post de radio, trecând peste legile nescrise ale democrației, sfidând de pe fotoliul directorial pe care s'a cocoțat întreaga opinie publică a exilului românesc, a întregii țări, dar și a contribuabililor americani, care au crezut că finanțează un post de radio într-adevăr liber, se comportă întocmai ca la "Scânteia" și execută o cruntă cenzură dictată de ură, cel mai josnic sentiment omenesc.

Tânărul istoric american, Larry Watts, a scris o carte intitulată : " În Serviciul Mareșalului ".

Cine credeți dumneavoastră dragi cititori că a fost desemnat de către domnul Vlad Georgescu să facă critica acestei cărți ?

Domnul Paul Goma !!!

Domnul Paul Goma, după cum era de așteptat, nu a făcut o critică literară a cărții (capitol în care să zicem ar fi fost autorizat) ci cu " competența " domniei sale multilateral dezvoltată, a făcut o critică politică !

Obiectul acestui articol nu este însă critica pe care a făcut-o domnul Paul Goma, frate de " seceră și ciocan " cu domnul Vlad Georgescu, ci urmările acestei triste emisiuni de la postul de radio.

Domnul Larry Watts, revoltat de critica făcută de domnul Paul Goma, a scris o scrisoare domnului Vlad Georgescu, cerând explicațiile de rigoare.

Domnul Vlad Georgescu nu a redat la postul de radio textul acestei scrisori de protest, după cum o elementară lege a presei l-ar fi obligat, sfidând în acest fel, pe un cetățean american, care cu banii lui contribue la marele salariu, pe care directorul Vlad Georgescu fără nici-o jenă îl bagă lunar în buzunar.

Corespondenții " Europei Libere ", domnii: Paul Goma, Mihnea Berindei, Dinu Zamfirescu și doamna Sanda Stolojan s'au angajat într-o mârșavă " operă " de ponegrire a domnului G.A. Pordea, deputat în Parlamentul European,

(urmare pag. 17)

MOMEALĂ ŞI DISCORDIE

(continuare din pag. 16)

De circa un an, a apărut la Londra o revistă cu specificul chipului "cultural, literar". Ne-au picat întâmplător în mână, primele cinci numere apărute.

Revista se numeşte " Convergenţe ", având director pe dl. Dr. C.Michael Titus.

În numărul 1 al acestei reviste, în articolul intitulat : " Pentru acum şi pentru viitor ", dl. Michael Titus afirmă : " A sosit timpul ca să se treacă în mod suveran peste toate considerentele partizane şi politice şi să se afirme cultura şi civilizaţia românească, dar numai ele "! "Dar numai ele ", spune totul !

Tot în nr.1, în articolul : "Foste speranţe", dl. Michael Titus afirmă : " Convergenţele află că românii din Anglia, Franţa şi Germania, vor să facă o organizaţie românească în exil ". Revista este dezamăgită că organizaţia este politică ! Concluzia : a nu se face politică în exil !

În numărul 4 al ecstei reviste găsim articolul : " Diaspora, Exilul şi Ţara ". În acest articol, tot dl. Michael Titus, ne dă nişte definiţii clare : " Exilul are un caracter politic, pe când diaspora are un caracter social etnic şi moral ".

De altfel continuă dl. Michael Titus, exilul nici nu există, deoarece chiar dacă iniţial au fost exilaţi, prin simplul fapt că au fost asimilaţi de ţara de adopţie, şi-au pierdut implicit caracterul politic, intrând în diasporă. Astfel acest termen de exil, este practic complet ireal, diaspora fiind singura realitate. Odată intrat în diasporă, individul nu mai poate avea o atitudine politică, ci numai culturală şi spirituală. Dl. Michael Titus afirmă : " noi dorim să separăm politica - forma temporară - de cultură şi civilizaţie, - forma istorică - ! Domnul Michael Titus este de părere că trebue să renunţăm complet de a face politică, şi să ne ocupăm numai de partea culturală, amestecând cultura diasporei cu actuala cultură din ţară, căci aceasta este singura noastră posibilitate de supravieţuire. De altfel domnul director al " Convergenţelor ", *a trecut la practică, în revista domniei sale apărând articole a mai multor* scriitori - comunişti notorii - care se află în ţară, alături de câţiva inconştienţi din exil. Putem da ca exemplu pe arhicunoscutul " om al zilei " Ion Dodu Bălan, care de la Bucureşti, alimentează cu " cultura " domniei sale coloanele revistei domnului Michael Titus!

Bucureştiul, prin condeiul domnului Michael Titus, afirmă cu claritate : exilul să nu facă politică, ea ne este rezervată numai nouă !

Dar ilustrul nostru " cultural ", nu se opreşte aici.

În numărul 5 din mai 1985 în articolul intitulat : " Fratelui meu ", autorul, ne dă după exemplul " Celui mai iubit ", dela Bucureşti, " sfaturi preţioase " !!!

După ce face o analogie cu Octavian Goga, care la întoarcerea în satul său, venind dela studii, observă cu tristeţe că, consătenii săi s'au îndepărtat de el şi i se adresează cu " Dumneata ", ne dă sfatul că de câte ori vom voii să vorbim în numele celor din ţară, sau pentru ei, să ne aducem aminte că în ţară ni s-ar spune " Dumneata ".

Ni se spune cu claritate : nu avem dreptul să vorbim în numele ţării !

După afirmaţiile revistei, în diasporă se află două milioane de români. Deci aproape 10% din întreaga populaţie a ţării. Nu au oare dreptul să vorbească prin reprezentanţii lor aceşti 10%, atâta vreme cât cei din ţară nu pot vorbi având căluşul în gură ?

Dar iacă, domnul Michael Titus, are dreptul să vorbească în numele guvernanţilor dela Bucureşti ! " Nu mai faceţi politică, mulţumiţi-vă cu o manifestare culturală, ţara vă va ajuta la aceasta trimeţându-vă "articole preţioase", căci şi ea are culturnicii ei "!!!

Nu s-a întâmplat până acum în exil ca întro revistă aşa zis românească, să se ia o atitudine atât de clar dictată de Bucureşti.

Si totuşi, nu trebue să ne mire faptul, că mulţi din exilul nostru au muşcat din plin şi din această momeală.

Tot în numărul 5 al acestei reviste, Bucureştiul intervine prin interpuşi, cu aceeaşi momeală, ca cea întrebuinţată cu ajutorul involuntar al onestului căpitan de cavalerie şi al prea bine intenţionatului Larry Watts.

De data aceasta cel vizat este numai fostul suveran, şi din nou pentru această lovitură este cu mârşăvie întrebuinţată figura Mareşalului Antonescu.

În ceeace-l priveşte pe Mareşal, istoria este riguros respectată, dar în ceeace-l priveşte pe fostul Rege, nu cunoaştem realitatea.

În studiul său monografic dedicat vieţii şi personalităţii Regelui Mihai - Crown against Sickle - Gould Lee, fost ofiţer britanic în - Comisia Aliată de Control - afirmă că Mareşalul Ion Antonescu, după raidul de la 1 August 1943, ar fi dispus împuşcarea piloţilor prizonieri.

Revista pretinde că Artur Gould Lee, ar fi deţinut aceste informaţii din conversaţiile acestuia cu regele Mihai şi cu anturajul lui. Revista continuă : " este regretabil că ofiţerul englez, nu a confruntat afirmaţiile regelui cu alţi participanţi la evenimente şi cu documentele aflate la arhivă ". Revista demonstrează prin aceste documente că mareşalul nu a intenţionat niciodată să dea un astfel de ordin, ci din contra, a dat ordine foarte clare şi precise, pentru ca prizonierii să fie bine trataţi, şi îngrijiţi medical întocmai ca şi răniţii români. De altfel la inspecţia regelui la unul din spitalele în care se aflau prizonierii, s'a putut constata că ordinile mareşalului au fost riguros executate.

Revista insinuează fără înconjur că ori regele l-a minţit pe ofiţerul britanic, ori acesta a inventat toată această poveste, aruncând-o pe umerii lui Mihai.

Faptul că mareşalul nu ar fi fost capabil de o astfel de mârşevie este un lucru ce nu l'ar putea contesta nici cei mai mari duşmani ai lui.

Ne place să credem că nici fostul rege nu s'a putut preta la o minciună atât de grosolană, ori cât l'ar fi urât pe mareşal.

Nu însă descoperirea adevărului în această chestiune, face obiectul articolului nostru, ci " Şahul la Rege ", dat de către guvernanţii din Bucureşti, prin intermediul revistei " Convergenţe ". Bucureştiul alimentează astfel cu noi dovezi pe adversarii fostului suveran.

Cum a avut domnul Michael Titus acces la arhivele armatei ?

Mai degrabă suntem dispuşi a crede că articolul cu pricina, a venit gata confecţionat de la Bucureşti, poate chiar împreună cu articolul "tovarăşului" Dodu Bălan !

Un lucru este cert, obiectivul a fost ex-Regele României.

Cine va mai muşca şi din această momeală ?

I.P.

CENZURĂ LA POSTUL DE RADIO " EUROPA LIBERĂ "

(continuare din pag. 16)

luând ca martor pe fostul şef secund al Securităţii româneşti Mihai Pacepa, pentru a dovedi că domnul Pordea este spion. Toată ura stângiştilor de la Paris se datorează faptului că dl. Pordea face parte din partidul domnului Jean Marie Le Pen (partid de dreapta) şi că pe listele acestui partid a fost ales deputat în Parlamentul European.

Ziarul franţuzesc "Le Matin", la sugestiile acestor stângişti, a deschis campania împotriva domnului Pordea şi i-au sărit repede Lupta, Căminul românesc, Dialog şi chiar Cuvântul Românesc.

Putea oare rămâne mai prejos "Europa Liberă", cu-atât mai mult cu cât această "măreaţă" acţiune a fost iniţiată de corespondenţii postului de radio ?

Domnul Vlad Georgescu, după ce redă cu lux de amănunte la postul de radio "bomba explodată la Paris", mândrindu-se de faptul că corespondenţii săi au demascat pe acest periculos "spion" şi-a anunţat ascultătorii că îi va ţine în curent cu urmările acestui mare eveniment.

Dar domnul Vlad Georgescu a tăcut !

Postul de radio nu a mai spus un singur cuvânt despre "marele spion" prins de către "onorabilii" colaboratori ai domnului Vlad Georgescu !

Motivul tăcerii ? Simplu : domnul Pordea i-a dat în judecată pe defăimătorii săi, a câştigat procesul, şi prin sentinţă judecătorească, aceştia au fost condamnaţi la amendă şi în plus la obligativitatea de a publica în trei ziare, la alegerea domnului Pordea, desminţirea acestei defăimări, cu scuzele de rigoare.

Nu ar fi fost normal ca şi domnul Vlad Georgescu să fi comunicat ascultătorilor din România eroarea pe care a făcut-o ?

Doar directorul postului de radio promisese ascultătorilor din România că îi va ţine în curent cu cele ce vor urma în această chestiune.

Dar de legea presei, de respectul ascultătorilor, domnul Vlad Georgescu nu a auzit niciodată şi astfel cu această „istorioară . . şi-a îmbogăţit palmaresul său care va ajunge "în istoria" acestui post de radio, pe timpul cât a avut drept director "un istoric" !

Reproducem textual din foaia românească de opinie şi informaţie "Vatra" numărul 172 din Mai-August 1985, scrisoarea domnului Nicolae Lupan, adresată domnului Vlad Georgescu :

Domnule director, la 6 Iunie 1983, după ani de insistenţă din partea mea, la Europa Liberă a fost introdusă o emisiune săptămânală de 10 minute despre Basarabia şi Bucovina. Pentru mine, scopul primordial al acestei emisiuni a fost şi rămâne menţinerea sentimentului naţional românesc în faţa colonizării şi asimilării ruseşti, or, pe parcursul acestor doi ani de emisiuni, apreciate în modul cel mai pozitiv pe tot cuprinsul ţării, mi se cere renunţarea la forma narativă de prezentare şi ancorarea lor la tot felul de mărunţişuri arhicunoscute de actualitate economică, socială, culturală, etc. O atare autocenzură, impusă, chipurile, din culisele conducerii americane a postului de radio "Europa Liberă", în detrimentul întregirii spirituale a neamului românesc, ar fi peste puterile mele. În consecinţă, Vă rog să aduceţi la cunoştinţa colaboratorilor Dvs şi a radio ascultătorilor motivele retragerii mele dela "Europa Liberă".

A îndeplinit această dorinţă a colaboratorului său până bine de curând, domnul Vlad Georgescu ?

I-a deranjat oare pe americani acele 10 minute rezervate săptămânal Basarabiei şi Bucovinei româneşti ?

Ceea ce ne izbeşte din scrisoarea domnului Nicolae Lupan, este următoarea frază : "mi se cere renunţarea la forma narativă de prezentare şi ancorarea la tot felul de mărunţişuri arhicunoscute de actualitate economică, socială, culturală, etc".

Această scurtă frază, spune totul. Americanii nu au interzis emisiunea, dar ea trebue să se conformeze dispoziţiunilor date de Bucureşti, aceleaşi dispoziţiuni, pe care le-a primit şi domnul Michael Titus, directorul revistei "Convergenţe". Ele sună clar : " nu vă mai ocupaţi de politică, aceasta ne este rezervată nouă,(lui Nicolae Ceauşescu), ocupaţi-vă de chestiuni economice, sociale, culturale " !

Noi credem că nu întâmplător cuvintele domnului director Michael Titus sunt repetate aidoma de domnul director Vlad Georgescu ! Câtă asemănare între aceşti directori !!!

Deci radio "Europa Liberă", nu se află numai sub cenzură americană, ci probabil şi sub cenzura Bucureştiului, prin interpusul său domnul Vlad Georgescu, uns în această postură de americani !!!

Cine mai poate deslega aceste iţe atât de încurcate ? Vă dau adresa celor care sunt în stare de acest lucru şi le stă în posibilitate, adresaţi-vă cu încredere Masoneriei !

I.P.

EDITURA CORESI

1. Persecuţia Bisericii Creştine din România - C. Ioaniţoiu (Epuizată)
2. Tombes Sans Croix , Tome I
3. Morminte Fără Cruce , Vol.II - C. Ioaniţoiu 35 DM.
4. Morminte Fără Cruce , Vol. III - C. Ioaniţoiu 48 DM.
5. Cartea Neagră a României , 1944-1983 ———
6. În Ghiarele Securităţii - Gheorghe Mazilu (Epuizată)
7. Contra Propagandei Maghiare - Vasile Coman 15 DM.
8. Calendar 1985 ———
9. Drumul Crucii , Vol.I - Aurel State 30 DM.
10. Sub Jug Străin - Vasile Florea 15 DM.
11. Podurile De Peste Nistru Din Primul Milen - Caşin Petrescu-35 DM.
12. Zâmbet Printre Lacrimi , Vol.I (După Gratii)-Vasile Gurău-30 DM.
13. Picuri Dintr'o Lume Fără Soare - Dr. A.Al. Bidian 15 DM.
14. Puncte De Vedere - Eugen Popescu 30 DM.
15. Întâlnirea Dela Paris 10 DM.
16. Se Vetir , Quand , PURQUOI , Comment de Denise Pop Câmpeanu 50 DM.
17. Le Drame De La Roumanie, editată de Consiliul Naţional 20 DM.
18. Pribegie şi Dor - Alexandru Isac 20 DM.
19. Fericirea Furată - Ion Ştefancu 25 DM.
20. Harta României 5 DM.
21. În Lupta Neamului - Horaţiu Comaniciu 25 DM.
22. Le Voayage De l'Argo, piesă în 5 acte - Octavian Vuia 25 DM.
23. Sub Două Dictaturi - Eugen Popescu 30 DM.
24. Din Istoria Transilvaniei - A. Nicodim 10 DM.
25. The International Monetary Sistem - George Paul Huber 10 DM.
26. Frânturi Din Viaţa Poporului - Eugenia Uşeriu 35 DM.
27. Războiul Pentru Întregirea Neamului - Mircea Vulcănescu ———

Cărţile publicate la Editura "Coresi", se pot comanda la următoarea adresă:
N. Constantinescu
Via Alla Roggia 32
6962 Viganeloo, Elveţia

Editura are sub tipar :

Cartea Neagră a României , ediţie germană .
Balada Fratelui Ucis De Frate - Luca Arbore
Drumul Crucii, Vol.II - Aurel State.
Carte De Rugăciuni.
Catehism Al Creştinului Ortodox.

COMPLOT , INFAMIE ,

MAIS AUSSI QUELLE MASCARADE !

Le succès du Front National de France dans une série d'élections communales et surtout le fait que cette dinamique organisation anticommuniste, dirgée par Jean Marie Le Pen - ancien président de la Corporation des étudiants en Droit et vaillant officier parachutiste en Indochine et Alger - ait réussi a pénétrer dans les centres industriels, considérés, jusqu'aujourd'hui un domaine réservé aux candidats socialistes et communistes, a provoqué une véritable consternation parmi les militants de gauche et d'extrême gauche.

Un mois avant les élections pour le Parlement Européen, c'est à dire le 19 Mai 1984, au Grand Orient de France a eu lieu une conference ayant pour thème le combat contre le Front National. Par conséquent, on a aussitôt déclanché une campagne extraordinaire usant de tous les moyens d'information possibles et le Front National a été présenté comme une résurrection du Nazisme en France. Se rendant compte sous peu qu'une pareille absurdité ne pouvait s'accréditer, ils ont commencé par diffamer les candidats afin de les livrer à la risée publique et ils ont découvert qu'un roumain - récemment naturalisé francais, en 1983, - était inscrit le quatrième sur la liste de Le Pen. Et pour abattre ce candidat on a tramé tout un complot en appelant aux roumains réfugiés depuis quelques années à Paris qui font partie du groupe des intellectuels «progressistes» se proposant de teindre en rouge la surface de notre vieux continent. De pair avec Paul Goma - écrivain médiocre - et son manager, l'eurocommuniste Tepeneag, on a mobilisé d'autres roumains tels que : Dinu Zamfirescu - dont la femme a été chef de séction à la Radio diffusion de Bucarest -, Mihnea Berindei - secrétaire de rédaction de la revue anarcho-trotskiste «Alternative», traître qui se considère mandataire autorisé à signer des déclarations à côté des révisionnistes hongrois - ainsi que les inévitables Virgil Ierunca et Monica Lovinescu. Etant tous des vedettes de la «Free Europe» la collaboration de ce poste de radio était donc assurée.

Se basant sur les fausses informations qui lui étaient fournies par ceux que je viens de citer, le quotidien socialiste «Le Matin» a publié, la veille du scrutin, un article où l'on insinuait que le Numéro 4 figurant sur la liste du Front National pouvait être l'homme de paille du gouvernement de Bucarest. Monsieur Pordea n'a eu connaissance de cet article qu'après les élections et il a aussitôt intenté une action de diffamation contre «Le Matin», le procès devant passer en justice à la 17-ième Chambre du Tribunal de la Seine'

Le matin même de la première audience, «Le Matin» publiait un autre article dont le titre occupait en entier la première page: «Le député de Le Pen : un espion roumain'» Le quotidien socialiste tenait à tout prix à préciser espion «roumain» et non «communiste» pour ne pas contrarier les «camarades» du complot !

Le même jour, dans sa première émission, la radio «Free Europe» citait l'article, se donnant par surcroît la peine de diffuser la nouvelle par téléphon à ceux qui n'avaient pas écouté l'émission.

Sur quoi s'appuyait cette grave accusation, lancée par «Le Matin» avec la visible intention d'influencer les débates du procès? Sur une déclaration faite par Ion (Vania) Mihai Pacepa, officier de la Sécurité roumaine durant 28 années, d'après ses propres affirmations, 30 d'après les notres, arrivé au grade de général-lieutenant du service de la même institution et sous-chef du service d'espionnage extérieur et réfugié en Occident le 28 Juillet 1978. Habitant d'origine russe du Nord de la Dobroudjà, né à Tulcea, il était au début de l'année 1949 lieutenant-majeur à la Sécurité de la ville de Constanța . Parlant couramment la langue russe, il était en même temps agent de liaison de commandement soviétique.

En ces qualités il a soutenu l'action de collectivisation forcée, qui a eu lieu en Dobroudjà à l'aide des tanks, en participant aux interrogatoires et aux tortures des paysans arretés. Bon nombre de personnes établies en Allemagne Fédérale ont été témoins de l'activité qu'il a déposée à cette période. Après avoir fini les études de l'Académie KGB de Léningrade, il a occupé d'importantes fonctions dans les cadres du Ministère de l'Intérieur roumain et à la Diréction Générale de la Sécurité d'Etat où, après avoir gravi tous les échelons hiérarchiques, il est arrivé au grade de général-lieutenant.

Ayant tous ces antécédents, en Juillet 1978, il était obligé de fournir des raisons plus ou moins plausibles pour motiver sa «culbute».

Il s'est donc confectionné une autobiographie fantasmagorique - publié par«Le Matin» - pour se disculper devant l.instance juridique, - autobiographie ridiculement incrédible pour ceux qui sont au courant des événements survenus en Roumanie durant la deuxième guerre mondiale.

Nous allons citer fidèlement et sans aucune omission quelques passages de cette autobiographie apparus dans les pages de la publication «Cuvantul romanesc» :

En 1940, mon père a été condamné à mort par l'organisation fasciste «la Garde de Fer» parcequ'il travaillait pour une compagnie américaine et on l'avait surpris en train d'écouter le poste de radio BBC. (Cuvantul romanesc» a traduit en train par în tren ce qui en roumain veut dire : dans le train). Finalement,il n'a pas été exécuté, mais cela n'en a pas moins été un moment décisif de ma vie, le moment où j'ai commence a hair la dictature. «Affirmation aberrante autant que perfide. En 1940, donc avant l'entrée de la Roumanie en guerre, ni la Garde de Fer ni aucune autre instance roumaine n'avaient prononcé des sentances de peine capitale. D'ailleurs, tout le monde écoutait pendant la guerre les émissions de la BBC et personne n'en a été emprisonné ni même un seul jour et à plus forte raison quelqu'un qui «s'apprêtait à écouter la BBC». On n'a jamais arreté personne pour le simple fait d'avoir été employé à une compagnie américaine, à moins d'avoir fait du spionnage ou de s'être rendu coupable d'un acte de sabotage. Pacepa soutenait qu'à la suite de cet événement il était devenu membre de l'Association d'amitié avec les Etats Unis. (Quand cela s'est-il passé ; car pendant la guerre une pareille association n'a jamais exité ?!) Et aussi membre d'un parti anticommuniste ! (Le quel?) «Plus tard j'ai été membre d'une organisation anticommuniste clandestine. J'ai été arrêté.»

Dans une lettre adressée à sa fille - lettre publié par «Le Matin» - Pacepa déclare qu'à l'âge de 16 ans il a lutté, de main armée, contre «l'occupant allemand» et à 17 ans, toujours armé, il a lutté, contre«l'occupant soviétique». Il prétend qu'il a détruit toutes les preuves de ces antécédents, au début de sa carrière d'officier de la Sécurité roumaine et que, durant les 28 années qu'il a activé, il s'est continuellement préparé à passer du côté des Etats Unis. Nous nous demandons s'il a servi la même dèclaration saugrenue aux Services américains...?! En tout cas, il a tenu a faire une déclaration d'amour aux Francais : « J'ai reçu une éducation française. Le plus cher ami de mon père, l'historien Nicolae Iorga - assassiné en 1940 par la Garde de Fer fasciste - (Affirmation qui n'a aucunement dérangé les messieurs du «Cuvantul romanesc !) m'a inspiré un grand respect pour l'histoire de la France. Le français a été la deuxième langue que j'ai appris après le roumain (!).

La Sorbonne a été mon idèal et je rèvais de vieillir à Barbizon en peintre. «Qui serait tellement naif pour croire que Nicolae Iorga aurait perdu son temps à enseigner l'histoire de France au jeune Pacepa, agé de 11 ans !

Le camarade général Pacepa a déclaré à Madame Agathe Logeart, qui l'interwievait pour le journal socialiste «Le Matin», : «C'est moi qui a réintégré Gustav Pordea, vers l'année 1970, en le stimulant à écrire des articles sur la Transilvanie, l'un des deux principaux sujets dont le gouvernement de Bucarest voulait qu'on parle. «Quant à l'autre sujet - il s'agit de la Dobroudjà - Pacepa est d'avis que c'est un territoire que le même gouvernement se le dispute d'avec les Bulgares.

Afin de donner plus de précision à cette très vague notion de «réintégration» dans son article du 3 Février 1985, le journal socialiste «Le Matin» reproche à Monsieur Pordea «qu'il a commis une gaffe en déclarant que la Transilvanie est le berceau du peuple roumain, thèse tellement chère à Ceaușescu ... «déclaration faite durant un débat (au Parlement Européen). Voilà donc pourquoi l'on traite d'espion roumain, l'unique défenseur de la cause roumaine dans un parlement occidental ! Le fait que la Transilvanie soit le berceu du peuple roumain n'est pas «une thèse très chère à Ceaușescu», mais une réalité historique que chaque roumain est appelé à affirmer toujours et partout.

On peut aisément concevoir que les soi-disants «dissidents» roumains ainsi que tous les vauriens opportunistes soient d'un autre avis, mais il est absolument incrédible qu'une publication roumaine telle que «Cuvantul romanesc» de Hamilton se prete à diffamer un roumain qu'elle devrait défendre à corps pérdu ; tâche qui nous incombe à chacun d'entre nous. Bien plus, c'est une flagrante injustice !

ION V. EMILIAN

Article écrit par I.V.Emilian, en roumain, dans le No. 154 (Mars 1985) du Stindardul.

UN DEPUTE DU PARLEMENT EUROPEEN

CALOMNIE A LA RADIO ««FREE EUROPE

Les correspondants externes de la radio «Free Europe», messieurs Paul Goma, Mihnea Berindei et Dinu Zamfirescu se sont lancés dans une ignoble action de diffamation contre monsieur G.A. Pordea, député au Parlement Européen, en prenant à témoin l'ancien chef-second de la Sécurité roumaine Mihai Pacepa. Ils ont accusé monsieur Pordea d'espionnage. La haine des gauchistes de Paris est dûe au fait que M. Pordea appartient au parti de monsieur Jean-Marie Le Pen (parti démocratique de droite) et que, figurant sur les listes de ce parti, il a été élu député au Parlement Européen .

A l'instigation de ceux de gauche, le journal français «Le Matin» a initié une campagne contre monsieur Pordea et, immédiatement, s'y sont ralliées les soi-disantes publications roumaines : Bire, Lupta, Caminul romanesc, Dialog et meme Cuvantul romanesc. La radio «Free Europe» ne pouvait le leur céder en rien, d'autant plus que cette «magnifique» action était l'oeuvre de ses correspondants.

Monsieur Vlad Georgescu, le directeur de la séction roumaine de ce poste de radio, après avoir annoncé à grand luxe de détails «qu'une bombe vient d'exploser à Paris» et fier du fait *que justement ses correspondants* ont démasqué un dangereux espion, faisait savoir à ses auditeurs qu'ils seront tenus au courant des suites de ce grand événement. Or, le temps passe, les auditeurs aux écoutes attendent et ... monsieur Vlad Georgescu se tait. La radio «Free Europe» n'est plus revenue sur l'affaire du «grand espion», découvert par les «honorables» collaborateurs de Vlad Georgescu. On connaît le motif de ce silence. Monsieur Pordea a déposé une plainte en justice contre ses calomniateurs et, gagnant le procès, ceux-ci ont été condamné par arrêt juridique à payer amende et à rendre publique, dans les pages de trois quotidiens au libre choix du réclamant, le démenti de l'infamie ainsi que les excuses de rigueur.

Il aurait été normal que M. Vlad Georgescu communique à ses auditeurs de Roumanie l'erreur commise, du moment qu'ils les avait assuré d'être tenus au courant de cette affaire. Mais, M. Vlad Georgescu paraît ignorer la loi de la presse, le respect dû aux auditeurs et c'est ainsi qu'avec cette «fable», «l'honorable directeur» vient d'augmenter son palmarès qui, sans aucun doute, marquera dans «l'histoire» de ce poste de radio l'une des plus désolantes pages de la triste époque durant laquelle son directeur était un «historien».

Mais, si M. Vlad Georgescu souffre d'une «totale amnésie» concernant «l'espion» - ce à quoi il s.est trouvé contraint par la décision de l'instance juridique de Paris -; cela ne s'est point passé de même avec ses collaborateurs : Paul Goma, Mihnea Berindei et Dinu Zamfirescu qui, n'ayant aucune qualité officielle, ont fait preuve d'une totale irresponsabilité.

La revue «Dialog», dans son numéro de Septembre 1985, publiait un article signé par Ion Solacolu et intitulé «Face au microfone». Il y était question d'une table ronde à laquelle participaient Mihnea Berindei, Paul Goma et Dinu Zamfirescu.

Messieurs Paul Goma et Mihnea Berindei insinuaient (l'allusion était assez transparente) que monsieur Pordea était arrivé au Parlement Européen à la suggestion de Nicolae Ceaușescu !!! Monsieur Paul Goma était d'avis qu'on devait accorder des circonstances atténuantes à Monsieur Pordea par ce qu'en fin de compte ce n'est qu'un «gateux». L'insolence des gauchistes du poste de radio «Free Europe» ne connaît vraiment aucune limite !

Une conclusion s'impose : puisque les dissidents du parti communiste roumain ne sont pas arrivés à siéger au Parlement Européen, aucun roumain n'a le droit d'y entrer et à plus forte raison un nationaliste roumain !

ION PANTAZI

BUCAREST GEMIT SOUS LES COUPS DES BULLDOZERS

LA DEMOLITION D'UNE CAPITALE

Ceaușescu est en train de démolir la ville de Bucarest, afin de faire assez de place à la construction de ses palais. Un quart de la capitale de la Roumanie est devenue un tas décombres.

Après avoir pillé toutes nos richesses, après avoir cofisqué les terres, les petites industries, les ateliers particuliers, les propriétés, après avoir incarcéré preque la totalité, la jeunesse et les paysans, les communistes détruisent maintenat les vestiges de notre histoire. Durant ces quarante années de gouvernement communiste à peu près cinq millions d'hommes ont traversé leurs prisons, ce qui représente le quatrième de la population roumaine.

On nous a battu, maltraité, torturé, affamé. Des dizaines de milliers d'êtres ont été tués' Ils ont altéré la langue roumaine, ils ont falsifié l'histoire et l'on nous a tant terrorisé que les parents n'ont plus aucune confiance en leurs enfants. Actuellement, il n'y a que les lèche-pieds des «grands» et les plus sordides délateurs qui mangent à leur gré . Les moindres des emplois - ceux où l'on peut voler plus à l'aise - sont surenchéris par des excès de délation. Il y a un nombre considérable de retraités qui ne reçoivent en guise de pension de retraite que trois ou quatre cents lei mensuellement, alors qu'un kilo de viande coûte 80 lei. D'ailleurs, ce ne sont que les hommes du régime qui puissent obtenir de la viande *fraîche ou en conserves en n'importequelle quantité; le reste de la population peut s'estimer heureuse si elle trouve ce qui reste* des animaux, destinés aux privilégiés, car on ne vend plus dans les magasins que des sabots, des têtes et des tripes et encore à un prix assez élevé. Le beurre, la margarine, le café, le chocolat constituent des primeurs qu'on ne rencontre plus que dans les contes bleus. Le sucre et l'huile sont rationalisés: on reçoit 1 kilo chaque mois par personne. Le maximum de chaleur qu'on peut avoir l'hiver dans les logis atteint 10 grades. L'électricité ne fonctionne que cinq à six heures sur vingtquatres et l'on ne sait jamais à quelle heure on l'interrompt. Dans la capitale du pays, aussitôt que la nuit tombe, on circule à l'aide de lanternes et de cierges allumés. On ne reçoit plus les vieillards malades dans les hopitaux, parce qu'ils sont censés à mourir quand même et alors à quoi bon s'en occuper! Ceux qui travaillent encore ont droit à l'hospitalisation mais, le plus souvent, entassés par trois dans un lit .

On a démoli des palais, des monastères, des églises, des hopitaux - déclarés monuments historiques et architectoniques -, des institutions publiques, des milliers de maisons et d'appartements; on a profané des tombes et on a pulvérisé à la dynamite les ossements de nos princes régnant et voievods, qui reposaient là depuis des siecles.

Plus de 200.000 personnes ont été littéralement jetées dans la rue, la démolition de leur demeure leur étant annoncée seulement 48 ou 24 heures avant.

On attend avec terreur l'apparition d'un nouveau décret - dont le contenu a été énoncé dans un discours publique de chef de l'état - concernant le sort qui attend tous ceux qui ont dépassé l'âge de pouvoir travailler. Ils devront quitter la Capitale et déménager dans les villages où les attendent des chaumières por le logement, sans chauffage, ainsi que l'impossibilité de s'approvisionner pour se nourrir. Cela équivaut à une condamnation à mort. D'ailleurs on enregistre déjà un nombre impressionnant de suicides dûs au désespoir de se retrouver sans toit du jour au lendemain.

On instituera dans la Capitale des «cantines de blocs» pour les habitants des constructions à plusieurs étages; ceux qui vivent dans de petites maisons et des appartements seront groupés pour déjeuner à la chaudière. Véritable régime de prison! De là à servir des menus de prison: de la soupe aux légumes saumurés ou à pelures de pommes de terres -

(urmare pag. 19)

en réservant toutefois le gruau pour les grandes fêtes communistes: le 23 Août et le 30 Décembre - il n'y a qu'un pas à faire.

Occident, réveille-toi ! Tout ce que je viens d'énumérer se passe dans une capitale européenne ! Les monuments d'art qu'on a détruit n'appartiennent pas seulement à la Roumanie, mais à l'Europe.. Ils font partie du trésor mondial.

Ce que n'ont pu faire des centaines d'années, les invasions des barbares, les occupations étrangères, les bombardements, les tremblements de terre, les incendies et les innondations, ont détruit, dans une seule année, les communistes d'après des plans conçus délibérément ou par inspiration instantanée pour qu'un peuple de l'Europe ne puisse retrouver à l'avenir les moindres traces de son histoire. C'est ainsi qu'on construit le communisme. Et notez bien, cela ne se passe point dans un lointain petit pays du Troisième Monde, dont peut être vous n'avez pas entendu parler, mais en Europe, à moins de 2000 km. distance de chez vous !

Comment qualifier alors vos gouvernants qui reçoivent avec tous les honneurs le chef de l'Etat roumain ?! Il se prélasse dans la calèche de la reine d'Angleterre, il devient «doctor honoris causa» de toutes les Académies occidentales et on le bourre de milliards de dollars ! Et que pourrait-on dire du vice-président Georges Busch qui est d'avis que « Bucarest fait des progrès concernant les droits de l'homme et que la liberté religieuse y est respectée » ? Quels sont les progrès dans le domaine des «droits de l'homme » alors que plus de 200.000 hommes de la Capitale de la Roumanie ont été jetés sur le pavé ?! Est ce que maltraiter les vieillards et les tuer fait partie d'un alinéat encore inconnu de nous figurant parmi les « droits de l'homme » ? La destruction des monastères et des églises fait partie de la « liberté religieuse » ? Que pourrait-on encore ajouter à tout cela ?!

Rien. Mais que les gouvernements de l'Occident sachent que nous les considérons complices de la démence communiste . Il n'y a guère d'autre mot pour désigner ceux qui connaissent ces choses et font semblant de n'en rien savoir et, ce qui est encore plus grave, subventionnent les criminels pour qu'ils mènent à bonne fin l'oeuvre de démolition physique et spirituelle d'un peuple. Nous les tenons responsables des « goulags » roumains, de la profanation des tombaux, de la destruction systématique des vestiges de notre histoire, de la mutilation apirituelle d'un peuple Européen de 22 millions d'hommes !

Continuez d'agir comme vous l'avez déjà fait. recevez les gouvernants communistes avec les mêmes honneurs que dans le passé, félicitez-les des progrès réalisés , donnez-leurs des décorations et gorgez-les de dollars !

Offrez-leurs encore et encore « La clause de la nation la plus favorisée », donnez-leurs la technologie la plus avancée, pour qu'à votre tour vous aboutissiez un jour là où nous en sommes nous !

C'est grâce à l'argent des contribuables occidentaux qu'ils ont construit les fusées que vous craignez tant. C'est avec l'argent des contribuables occidentaux qu'ils ont pu perfectionner le terrorisme auquel vous ne pouvez tenir tête. Et c'est encore avec ce même argent des contribuables occidentaux qu'ils organisent leurs résaux taux qu'ils organisent leurs résaux d'espionnage auquels vous vous heurtez chaque jour, ainsi que les grèves et les démonstration collectives auquelles vous assistez impuissants .

En conclusion, je répète : continuez les contacts aux niveaux les plus élevés, recevez-les somptueusement, donnez-leurs autant de dollars qu'ils vous demandent un jour, à votre tour, «asile politique» mais à une autre planète ! Votre technologie qui a atteint le plus haut degré de perfection vous en facilitera les moyens !

ION PANTAZI

THE SUMMIT CONFERENCE IN GENEVA.

The world policy presents two well-defined aspects: the obvious one, which assumingly aims at the elucidation of the situation by pressures exerted on people, by threats, proposals and conferences and the"backstage manoeuvre", using the above mentioned means in order to achieve its major economic aims, according to well-established plans.

We shall analyse in turn both aspects and we shall try to draw the essential conclusions.

The world-wide public opinion is actually cocentraded on this summit conference in Geneva, where Reagan and Gorbachov will meet in order to find a way out of this deadlock.

All propaganda means have been activated in view of this conference, which should save humanity from a catastrophic nuclear war, or at least one expects such a result from it !

Thus, thousands of reporters are analysing to the tinniest detail the advantages and disadvantages of t w o men, the most important men among the tycoons : Reagan and Gorbachiov who will face each other at this conference.

All important political personalities are interviewed on this matter and their answers are expounded and taken amiss in as many ways as possible.

On these lines, among Reagan's disadvantages at this conference are quoted : his limited mandate, the pluralistic systm, the economic fluctuation and those of the public opinion, the pressures exerted by the Congress and Senate, the hostility of the Third World, as well as the necessity to reach a satisfactory result. It is evident, that all these disadvantages of Reagan are allotted to Gorbachov as advantages !

Generally speaking, Gorbachov has to face only one great disadvantage : the disastrous economic situation of the Soviet Union.

At what are the two leading spirits aiming?

Reagan would like to obtain a reduction of the number of nuclear missiles, a reduction as substantial as possible, yet, without having any influence on his spatial weapons programme, on his " Star War ". At the same time he wants to get a guarantee from the Soviets, namely that will keep aloof from the events in Central America and the Middle - East as well as the promise to retreat the Soviet armed forces from Afghanistan. In exchange for these American demands, Reagan would go on granting economic help, allowing the promoting of trade and the concluding of cultural agreements.

On the other hand, Gorbachov would be willing to discuss the reduction of the number of nuclear missiles, on condition that the Americans should entirely give up their spatial weapons programme.

He wants the American technology, a two-sided commercial relation-ship, economic help and cultural exchanges,

For Reagan this conference is of capital importance : if it is a success, this means the crowning of his administration, if it is a failure his entire administration is minimized.

But Gorbachov wants to turn the conference into a propagandist arena, trying to break off the western alliance, to draw a maximum profit from the limited mandate of Reagan, from the unsteadiness of the western public opinion and from the incoherence of the United States allies.

Under these conditions, Gorbachov's mission is obviously much easier and Reagan's may be considered at the most as thankless.

Besides, if we take in consideration also the fact that Reagan was against this conference before achieving his spatial programme, which would have alloted him a most convenient superiority, that he was compelled by the entire public opinion, by his allies, by the Congress and Senate not only to participate in the conference, but moreover to ask for it, we can realize the huge burden which weighs on him.

Nevertheless, this look of the matter concerning the conference is the one presented to the public opinion, but the world-wide policy is more a " backstage business " than in broad daylight.

This summit meeting should not be limited to the conference itself, it should rather be considered from the viewpoint of general concerns of the Freemasonry. These concerns, wich at their turn are the consequence of political and economic interests, might be easily explained by fact that this conference will take place,although it is well-known that its outcome is not promising at all.

Consequently, the main concern is to keep things as they actually are, with future prospects leading to an easing of tension in the next years ... post-Reagan !

It is obvious that the Reagan administration is a weapon of the Freemasonry used as a threat against communism, pointing out that it should keep its limits. In no case is their aim to solve the international situation on basis of the principles that were laid down in Yalta and were confirmed in Helsinki. This conference will draw a profit from the confused, transitory situation in which we actually are and as matter of fact this is its real aim.

Reagan will be hindered to go on with his steadfast programme, but at the same time he will neither be humiliated, being obliged to cede, having in view that the masonic interests impose the maintaining of the actual "status quo " in policy, a somehow well-balanced situation, postponing " sine die " any possibilities leading to a clarification of the international situation, alternating also in the future the periods leading to an easing of tension and the periods of cold war.

The Russian, although they won't make any progress to conquer the world,will achieve their programme, as all these conferences are only a means to gain time and diffuse their propaganda. For the time being, their main aim is to set the members of the Atlantic Union against each other and to turn to their account as much as possible these last three years of the Reagan administration, plus other two years, till the new American President will get used to manoeuvre !

Consequently, the next five years there are no chances to find a way for solving the litigious problems and for another ten years we shall most probably have a new international slackening of tension !

As things are today, we can almost foresee the end of our century, with little chances of changing much the actual international situation ! There is, of course, the possibility to meet with the unexpected, which depends in the first place on the world-wide economic situation, that might bring about an outcome contrary to the actual interests of the masonic world.

If they had been willing to set up a clear situation, the eight years of Reagan administration could have straightened the world and the future American President's task would have been an easy one : only to lay down fair peace conditions, expected by the whole world. That was indeed Reagan's purpose, but unfortunately it was beyond his possibilities, mainly because his intentions collided with the major interests of the Freemasonry.

The wave of opinion in favor of Reagan has been promoted by the Freemasonry only to counterbalance the super-rearmement of the Soviets, in order to show them " the other side of the medal ", in case the communists would dare to aim at more than they are allowed.

At first sight, the masonic interests seem to be purely economic,but from these economic interests actually derive the political ones. Or, looking at the problem from another angle, the economic interests are quided by the political actions, the latter stepping in, to safeguard them.

Both the financial and economic interests impose wars under control, dissensions of opinions, lack of stability, in order to help the Freemasonry to rule the world without any difficulties. The principle " divide et impera " is followed step by step with an utmost ingenuousness.

Reagan represented a " political moment ", he was a necessary tool for counterbalancing the rearmement of the Soviets, but soon, his mission being fulfilled, another President will take his place, a new "tool" bringing forth another " political moment "....... the man of the detente !

These reasons lead to the conclusion that the Reagan-Gorbachov meeting is in fact of no importance, bringing only a contribution to the maintainance of a confused political situation, in favor of the masonic economic interests, wich exceed by far the interest of setting up a political situation under perfect control.

The final communique of the conference will be evasive and the comments of the press will point out that the situation was somehow clarified, now each " side " being more aware of the position of the opposite side !!!

As a matter of fact, the summit meeting is reduced to the performance of two actors: Reagan, who would like to achieve something, but who has hands and feet bound, and Gorbachov, who obviously realizes that he risks too much in imposing his will ! Both men are directed by a masterful masonic hand and the one act play has the aim to convince the taxpayers that if their financial sacrifice has to be increased, it helps people to get freedom and it helps others to keep it !

After a couple of years, Reagan will realize, like Nixon did, that the possibilities of the American Presidents are so restricted, that they are actually only playing the part assigned to them in a sophisticated play "Eugen Ionesco like", with conclusions referring to "The Rhinoceros". Who are they? Do they belong to the right or to the left wing ?

First, Eugen Ionesco designated in turn those of the right wing and then those of the left, calling them " rhinoceros ", finally drawing the conclusion that both of the right and the left belong to this species !

Yet, this famous author never realized that his " rhinoceros " were actually aware of their yearnings, to destroy all those of the opposite side, while the genuine " rhinoceros " are, as a matter of fact, those who don't know what they want, namely His Excellency's " Democrats ", forming a third " herd ", which comes to the arena to participate in the fight between right and left. They are subsidizing this show, but they risk to be thrown in the arena, too, if the " tamer " or " director " is dissatisfied with the ending... And the sole recipient of the entire performance is the owner of the circus... the Freemasonry '

Pity for the dull mob, pity for all " rhinoceros ", both for those in the arena and those sitting on the tribune, all of them are only paying for poor shows, without being aware that " up there somebody is laughing at them " !

ION PANTAZI

A EUROPEAN CAPITAL IS PULLED DOWN.

Ceausescu batters down Bucharest, and instead has palaces done for him !

One third of Romania's capital was turned into huge debris mounds.

After they have deprived us all our properties, seizuring the real estates, the small industries, the private workshops, the houses and dwellings, after imprisoning the entire intellectuality, all the young people and the peasantry, now they destroy our historic remnants, too .

In forty years of communist ruling, almost 5 million people were in jail . That represents one third of the population .

We were thrashed, tortured, sppliced, starved to death, tens of thousands innocent people died in jail .

Thei distorted our language, falsified our history, they terrorized us so much, that the parents don ' t trust their children anymore .

Today, only those submissive, ready to creep in front of the " Big Bosses ", the informers and detractors of the worst kind might find a job, have something to eat . The overzealous informers fight even for the smallest job, where there is still something to be stolen .

There are rentiers with only 300-400 lei a month to live on... and a melon costs 50 lei !

Meat and canned food are kept back only for people " loyal " to the regime, for those they can trust . The population goes shopping and has to pay exorbitant prices for trash : cattle hoofs, heads or bowels . Butter, margarine, oil are words one reads only in fairy-tales !

In winter, the thermometers in the dwellings only seldom climb beyond 10 to 11 degree C. Current is saved for the industry and all electrical sources for private use are put out of function for almost 20 hours a day ! Moreover, one never knows when the current goes out .

In the capital town of the country, right after it gets dark, people go about the streets with lanterns and candles ...

Old people are not admitted in hospitals, as death is the only thing they still can wait for . The employees have the right to be hospitalized, but they must share the bed with two other patients .

Tens of palaces, monasteries, churches, hospitals, historical and architectural monuments, public utility service buildings, hundreds of streets, thousands of houses were destroyed, tombs violated, the bones thrown away, kings and princes who were resting in peace since hundreds of years in their

(urmare pag. 20)

A EUROPEAN CAPITAL IS PULLED DOWN.

(continuare din pag. 19)

family vaults, were blown up with dynamite.

More than 200.000 people were thrown out of their houses, with a 24 hours notice for packing their things. The houses were pulled down...

Old people will have to leave Bucharest, to leave behind all they have, to move to rural regions, where the only dwellings are cabins without windows and doors, without heating and shopping possibilities.

Their fate is terrible and death will be their salvation, to be freed from these inhuman conditions. The number of persons committing suicide reached a terrific level.

In the Romanian capital, kitchen-units are planned and those who live in small houses or apartament houses will be gathered to have their meals from big pots, portioned out with soup-ladles, like in prison. Their meals will consist mostly of the food one gets in jail : sour green tomato soups, potato peeling soups and on communist holidays, as for instance on August 23 and December 30.... Tapioca soup !

Wake up Western World ! What I just mentioned happens in a European capital town !

The monuments of art did not belong only to the Romans, they belong to Europe, they are a part of the world's treasures.

All those things that were preserved during hundreds of years, that were spared even by the Barbarians, by occupying foreign forces, bombardments, earthqugkes, fires, floods, were distroyed by the communists, planning the holocaust coldly, or on the spur of the moment, " achieving " it in only one year.

Thus, a European nation loses for ever all traces of its past, all the remnants of its history. This is how the communists understand to build up a new world !

Let me point out : all this doesn't happen in a small country of the Third World, perhaps a country unknown by most of you, but here in Europe, at less than 2000 kilometres ...!!

And how should we then consider your governing personalities, who welcome this insane Romanian leader, with all the honours due to rulers, who take him for a drive in the caleche of the Queen of Great Britain, who award him the title of " member of honour " of all the Western academies and shove him billions of dollars into his throat ?

What opinion should we have of the American Vice-President Busch, who considers that Bucharest made progress concerning " the human rights " and that the freedom of confession is observed ?

What progress was made in the field "humanman rights ", when more than 200.000 people of the Romanian capital town are thrown out of their dwellings ?

And the old men and women maltreated and killed, are they also belonging to a special item of " the human rights ", the content of which was never revealed to us ?

And the pulling down " en masse " of the churches, is it also included in the clause " freedom of confession " ?

We cannot say anything more, we are spechless with indignation, yet, " last but not least " we must point out, that we consider the Western Governments as accomplices of the communist insanity.

We don't find any other names for those who are aware of these facts, but pretend to know nothing, and moreover, even support financially the criminals to accomplish their " master-work " of physical and spiritual annihilation of a nation.

We accuse you of complicity for the setting up of the Romanian " goulags ", for the violated tombs, for the systematic destruction of all remnants of our nation's history, for the spiritual mutilation of a European nation consisting of 22 million human beings.

You are free to go on acting like you did till now : welcome them with all the honours, congratulate them for the progress they achieved, confer them further orders and fill their bags with dollars !

Go on granting them " the clause of the most favored nation ", put at their disposal the latest data of technology, and one beautiful day you will also reach the point at which we actually are.

It is with the money of the Western taxpayers that thei built up their missiles which frighten you so much .

With this same money they financed the development of terrorism and today you have problems to struggle against it.

And also with the money of the Western taxpayers were organized all the spying agencies, the strikes and demonstrations you have to face daily, unable to do whatsoever to put an end to it all.

Concluding, I can only recommend you to carry on keeping contact with them at the highest levels, welcome them as heartily as possible, go on filling their bags with dollars and then you may be sure to achieve the utmost, namely to reach the point when it will be your turn to request " political asylum " .... but on other planets ! Your advanced technology will help you anyway to achieve this aim !.

ION PANTAZI

DIE VERANTWORTUNGSLOSIGKEIT DES WESTENS.

Westliche Presse und westliches Fernsehen haben sich wie wild auf Südafrika gestürzt ; kein Tag vergeht, an dem man uns nicht den Kampf des südafrikanischen Volkes für die Freiheit vorführt und die Grausamkeit der Regierung von Pretoria vor Augen hält !

Da die irreführende Information der westlichen Propaganda keine Grenze kennt, sind wir verpflichtet, die Wahrheit wiederherzustellen.

So wie die Presse während der letzten 40 Jahre täglich die Erinnerung der ganzen Welt und besonders des deutschen Volkes an die Grausamkeit des Holocaust von 3 Millionen Juden wachgehalten hat, während der sowjetische Holocaust von 60 Millionen Menschen nur sehr selten und sehr knapp erwähnt wird, so werden auch heute die Informationen über Südafrika von Presse und Fernsehen so verstümmelt weitergegeben, daß dadurch im Westen ein sogenanntes menschliches Gefühl erweckt und erhalten werden soll, das die Notwendigkeit der Sanktionen gegen Südafrika rechtfertigt.

Mit diesem Vorgehen zieht der Westen mit der Propaganda der Sowjetunion an einem Strang, die das Interesse hat, dieses Land zu destabilisieren und es in ihre Einflußsphäre einzubeziehen. Im übrigen hat Leonid Breschnev dem Premierminister von Somalia, Siad Barre, seinem damaligen Verbündeten, gesagt : " Unser Ziel ist, die zwei Territorien zu besetzen, die den Reichtum des Westens ausmachen : den Persischen Golf mit seinem Reichtum an Energie und Süd- und Zentralafrika mit seinem Reichtum an Mineralien ".

Die südafrikanische Union besitzt 3/4 der Weltproduktion an Chrom, über die Hälfte der Weltproduktion an Platin und Gold, 1/3 an Mangan und 1/5 an Uranium, das bedeutet einen Mineralienreichtum von unschätzbarer strategischer und wirtschaftlicher Bedeutung.

Halten wir uns vor Augen, daß die amerikanischen Bestände an Chrom sehr klein sind, sowohl quantitativ wie auch qualitativ - 92 % davon müssen importiert werden -, daß der industrialisierte Westen ohne Chrom nicht überleben kann, dann wird uns klar, was der Verlust von Südafrika bedeuten könnte.

Presse und Fernsehen Lassen wissentlich unter den Tisch fallen, daß es in Afrika 33 Militärdiktaturen mit einer einzigen und totalitären Partei gibt, gegenüber nicht mehr als 7 Länder mit einem demokratischen Regime.

Es wird nichts über den Lebensstandard Südafrikas geschrieben, der bei weitem der höchste in ganz Afrika ist !

Presse und Fernsehen erwähnen mit keinem Wort die gewerkschaftliche Freiheit in diesem Land, eine Freiheit, für die die Polen seit vielen Jahren ohne Eegebnis kämpfen. In den anderen von den Russen besetzten Ländern - nota bene : europäischen Ländern - kann man von dieser Freiheit nicht einmal träumen.

Besagt die Tatsache nichts, daß es in den Länden, in den Werkskantinen, in den Schulen Weiße, Schwarze und Mischlinge gibt ? Ist die Tatsache ohne Bedeutung, daß die Löhne bei gleicher Ausbildung gleich sind, ohne Unterschied von Rasse, Religion und gesellschaftlicher Klasse ? nichts von all dem ist für die westliche Presse und Fernsehen von Bedeutung, nur die demagogische Formel : " ein Mensch, eine Stimme " !

Leider kann die Regierung von Pretoria ein solches Recht nicht gewähren, da die vorhandenen Stammesrivalitäten zwischen den Xhosa, Zoulou und Tswana so groß sind, dass dadurch interne, nicht endende Kämpfe, ja chaotische Zustände entstehen würden. Die Weißen haben die Aufgabe, zu vermitteln und zu einigen ; diese Stämme wären anders nicht lebensfähig.

Wir fragen uns : Was verfolgen diese unverantwortlichen Journalisten ? Womöglich werden sie so lange keine Ruhe geben, bis sie aus Südafrika ein zweites Äthiopien machen !

Vergessen wir nicht, daß die selbe Presse und das selbe Fernsehen den Ausgang des Krieges in Vietnam und auch die heutige Lage im Iran bestimmt haben. Wird ihnen das Gleiche in Südafrika gelingen, so ist der dritte Weltkrieg verloren, bevor er angefangen hat.

Daß sich die ganze westliche Presse und das Fernsehen ausschließlich damit beschäftigen, wie die Regierung von Pretoria bestraft wird, aber sich niemand darum kümmert, daß über 100 Millionen von Europäern von den Russen als Sklaven verkauft wurden, ja sogar den Henkern dieser Völker wirtschaftliche Erleichterungen, Darlehen, die Klausel der bevorzugten Nation gewährt werden, ist eine Verirrung, die unser Fassungsvermögen weit übersteigt.

Mit dieser lächerlichen Humanitätsduselei beweist der Westen nur eine verhängnisvolle Verantwortungslosigkeit, verursacht von einer moralischen Verkommenheit, die einfach hingenommen wird.

I.P.

OFFENER BRIEF DEN WELTPOLITIKER.

Bukarest wird von Ceausescu zerstört damit er Sich Paläste bauen kann.

Ein Viertel der rumänischen Hauptstadt ist in Schutt und Staub verwandelt.

Nachdem man uns Hab und Gut, durch Verstatlichung weggenommen hat so wie Grundstücke, private Werkstätte, Industrie Unternehmen, Häuser und Wohnungen, die Intellektuellen, die junge Leute, die Bauer ins Gefängnis eingesperrt wurden, jetzt werden auch noch die Spuren der Geschichte ausgelöscht.

Im Laufe von vierzig jahren von kommunistischer Herrschaft fast fünf Millionen Bürger, ein Viertel der ganzen Heimatlandbevölkerung, ist verhaftet und gefoltert worden. Die Zahl der Toten beträgt Hunderttausende von Unschuldigen.

Sie haben uns die Sprache durchgedreht und entfremdet, sie haben unsere Geschichte verfälscht, sie haben den Schrecken verbreitet so daß die Eltern kein Vertrauen zu den eigenen Kinder mehr haben können.

Ein Stück Brot wird nur von denen die die Sohlen der Hoheiten lecken wollen verdient ! nur diejenigen die im Dienste der Staatssicherheit stehen können hoffen als Angestellte oder Beamten eingesetzt zu werden.

Eine Wassermelone kostet fünfzig Lei, viele Rentner bekommen dreivier hundert Lei monatlich. Fleisch und Konserven werden ausschließlich den Systemtreuen verkauft. Die Bevölkerung ist zufrieden wenn sie teuere minderwertige Fleischprodukte wie zum Beispiel Knochen, Kuttlereien und Eingeweide kaufen kann,

Die Butter und Margarine, das Öl sind Begriff die nur in den Märchenbücher getroffen werden können.

Während des Winters erreicht die Wärme in den Wohnungen im besten Falle zehn-elf Grad. Das Licht wird fünf-sechs Stunden aus vierundzwanzig eingeschaltet, und es ist nicht bekannt wann es ausgeschaltet wird.

In der Finsternis der Hauptstadt beleuchten sich die Leute den Weg durch Kerzen und Leuchten.

Die Alten werden nicht mehr in Krankenhäuser aufgenommen ; sowieso müßen sie sterben. Die Werktätigen haben weitgehend dieses Recht beibehalten ; sie belegen zu zwei oder zu dritt ein Bett.

Es wurden Paläste, Kirchen, historische Denkmäle, Krankenhäuser, öffentliche Gebäude, tausende von Wohnungen abgetragen ; es wurden die Gräber unserer Fürsten geschändet, die Gebeine auf die Müllhalden geworfen oder in die Luft mit Dynamit gesprengt.

Über 200.000 Bürger wurden auf die Straßen gesetzt ; daß die eigenen Wohnungen, planmäßig abgerissen werden, wurde ihnen erst vierundzwanzig Stunden in voraus mitgeteilt.

Die Rentner werden aus Bukarest und weiteren großen Städten vertrieben und in kalte Dorfhütten untergebracht ; über Verpflegungsmöglichkeiten dürfen wir nicht viel reden, sie existieren überhaupt nicht. Diese alten Leute sind praktisch zum Tode verurteilt.

Die Selbstmordversuche haben die höchste Quote Europas erreicht, aber darüber steht in den Zeitungen kein Wort.

In der Hauptstadt werden in jedem Stadtviertel Kantinen gegründet. Die Bevohner von alleinstehenden Häusern und Appertements werden zur gemeinsamen Mahlzeiten eingeladen um die berühmten Knastgerichten zu genießen; Kartoffelschalensuppe ; gelegentlich als Nationalfeiertagsgericht, am 23 August und 30 Dezember wird Gerstengrompen serviert.

Wach auf Westen !

Das oben Erwähnte geschieht in einer europäischen Hauptstadt.

Die Kunstdenkmäler gehören nicht nur den Rumänen, sie gehören dem ganzen Europa, sie gehören dem Welttresor.

Was hunderte von Jahren, die Barbaren, die Besatzungen, die Bombardements, die Erdbeben, das Feuer und die Überschwemmungen nicht zerstören konnten, haben die Kommunisten planmäßig, kaltblütig innerhalb eines Jahres zerstört, damit ein europäisches Volk nicht mehr die Spuren seiner Geschichte wieder finden kann.

(urmare pag. 21)

So wird Kommunismus gebaut !

Bitte geben Sie Acht, alle diese Ereignisse sind nicht in einem Ländchen der Dritten Welt entstenden, von dem Sie nie etwas gehört haben, sondern hier mitten in Europa, 2000 Kilometer von Ihnen entfernt !

Wie können Ihre Politiker beurteilen, die den wahnsinnigen " Führer " Rumäniens empfangen ihn durch Städte und Paläste führen, ihn Mitglied " honoris causa " westlicher Akademien ernennen, und seine Taschen mit Milliarden füllen ?

Was können wir uns über die Behauptungen von Herrn Busch, Vizepräsident der Vereinigten Staaten wundern der glaubt daß Bukarest Vortschritte bezüglich der Menschenrechte und der Religionfreiheit gemacht hat ?

Ist das Mißhandeln der alten heute ein uns unbekannter Paragraph der so oft erwähnten Menschenrechte ?

Ist die Zerstörung der Kirchen ein Beweis daß die religiöse Freiheit eingehalten worden ist ?

Vor Empörung sind wir stumm. Aber die Regierungen der westlichen Mächte sollen wissen daß wir Sie als Komplizen des kommunistischen Wahnsinns betrachten.

Wir können nicht anders diejenigen bezeichnen, die die oben erwähnten Tatsachen zur Kenntnis nehmen, und so tun als ob sie von Nichts wissen, sondern die kriminellen Machenschaften unterstützen, die den Niedergang eines Volkes mit sich zuzieht.

Wir klagen sie der Mittäterschaft zu den rumänischen Gulags, der Grabschändung, zur systematischen Vernichtung der Spuren unserer Geschihte, zur geistigen Verkrüppelung eines von zweiundzwanzig Millionen Volkes an !

Sie dürfen ihre Politik genau so wie bis heutzutage weiter führen, ehren sie den Henker eines Volkes, für die erreichten " Fortschritte ", gratulieren sie den Henker, stopfen sie mit Dollars die Taschen des Henkers, und verleihen sie Ihm weitgehend Auszeichnungen.

Mit dem Geld des westlichen Steuerzahler haben sie die Raketen gebaut die sie heutzutage erschrecken !

Mit dem Geld des westlichen Steuerzahler zahlen sie die Terroristen, vor denen sich niemand schutzen kann !

Und ebenso mit dem Geld des westlichen Steuerzahlers haben sie die besten Spionagedienste der Welt, die Streiks und Demonstrationen die sie machtlos täglich betrachten müßen, ermöglicht.

Zusammenfassend, setzt ihr bitte die Kontakte auf den höchsten Ebenen fort, empfangt sie so prunkvoll wie möglich, stopft weitgehend ihre Kassen mit Dollars. Dadurch könnt ihr von ihrem Erfolg absolut sicher sein, und es wird auch Ihre Reihe kommen um " politisches Asyl " zu betteln, aber auf anderen Planeten !

Ihre hohe Technologie bietet ihnen diese Möglichkeit.

Ion Pantazi

ERKLARUNG BEI DER PRESSEKONFERENZ NATIONALEN FRONT AM 20. IUNI 1984 .

(Stindardul nr. 152) - G.A. Pordea

„Zu sagen, es sei nur das gerecht oder ungerecht, was die positiven Gesetze vorschreiben oder verteidigen, hieße zu behaupten, daß nicht alle Strahlen gleich lang waren, bevor der Kreis geschlossen wurde". Mit diesem Bild wollte Montesquieu das über alles erhabene Moralgesetz verdeutlichen, das in seinem Kernpunkt der gesamten Menschheit zu eigen ist, ein Gesetz, von dem das harmonische Zusammenleben der Gesellschaft abhängt.

Seit dem 17. Juni abends scheint diese Vorstellung von der gegenseitigen Ergänzung von Moralgesetz und sozialem Gleichgewicht plötzlich wiedergeboren zu sein; wir haben dies dem Sieg der Nationalen Front und der Niederlage ihrer Gegner zu verdanken. Das europäische Engagement Frankreichs, das durch diesen Sieg wieder zum Leben erweckt wurde, wird von nun an noch um eine Idee kräftiger, klarer und stärker.

Als Osteuropäer erkenne ich in diesem Phänomen vermehrt Möglichkeiten — für unser Europa, so wie wir es sehen — einen durchdringenden Einfluß auf die gefangenen Nationen jenseits des Eisernen Vorhangs auszuüben. Diese Nationen sind im wahrsten Sinne des Wortes europäisch, und zwar hinsichtlich ihrer abendländischen Geschichte und Kultur, aber auch hinsichtlich ihrer gesellschaftspolitischen Gemeinschaftsgefühle, die gestern wie heute so manches Mal bestätigt wurden.

Diese Nationen sind auf Grund ihres treuen Festhaltens an den Grundwerten der menschlichen Zivilisation ganz und gar europäisch und haben zu diesem Erbe durch die Jahrhunderte hindurch ihren Beitrag geleistet.

Angesichts einer Weltlage, die durch die erdumfassende Konfrontation der beiden Supermächte stark beeinträchtigt ist, ist die vorrangige Frage, die sich nun Europa stellt, die der Verteidigung und damit der fortschreitenden Erleichterung der dramatischen Lebensbedingungen dieser unterworfenen Völker; insbesondere ihre Loslösung von der sowjetischen Vormundschaft, die Wiederherstellung ihrer Personalität und die freie Öffnung zum Westen, was sie mit ihrer ganzen Kraft wünschen.

Über diese Forderung hinaus — welche natürlich auch die Verwerfung einer sogenannten marxistischen Ideologie durch die Europäer umfaßt, einer Ideologie, die nur ein Vorwand ist für den Imperialismus und den Umsturz seitens eines tyrannischen und expansionistischen Systems — ist die zweitwichtigste Frage die der in Frage kommenden Mittel zur Erreichung dieser Ziele. Zwischen einerseits den antisowjetischen Kritzeleien in den Gängen der Metro und andererseits den Plänen der Kremlinologen und Strategen gibt es — auf der Basis einer gleichen Opposition —nicht nur einen wesentlichen Unterschied, sondern auch eine ganze Skala von Zwischenmaßnahmen.

Die europäische Verankerung wird binnen kurzer Zeit verschiedene Erscheinungsformen annehmen, auf pragmatischem Wege und gemäß den zutage tretenden Notwendigkeiten. Es ist jedoch besonders wichtig, daß die Leitgedanken so realistisch wie möglich auf diesem Hintergrund formuliert werden. Es scheint mir, daß es gerade Frankreich zufallen wird, im Schoße des europäischen Parlaments die in dieser Hinsicht wesentlichsten Initiativen zu ergreifen — und dies auf Grund seiner Stellung, seines außergewöhnlich reichen geistigen Erbes und seines großen Ansehens. Diese Initiativen werden den Untergang des Westens verhüten und die Gerechtigkeit im Osten wiederherstellen, bis zu den Grenzen der russischen Welt, mit dem Ziel, eine neue demokratische und liberale kontinentale Ordnung zu errichten, im Sinne der gesamten europäischen Gemeinschaft, die in tiefster Achtung vor dem menschlichen Gewissen und der Würde des Menschen geeint ist.

20. 6. 1984

G. A. Pordea
Abgeordneter des europäischen Parlaments

*
* *

EIN WAHRER FREUND DER DEUTSCHEN IST GESTORBEN

Am 11. Juli d.Jhs verschied Dr. Ion Emilian und wurde auf dem Friedhof von Fürstenfeldbruck beigesetzt.

Einiges aus seinem Leben sei hier erwähnt.

Ion Emilian wurde am 14. Dezember 1906 in Craiova geboren. Nach Beendigung der Kadettenschule regte sein Vater das Studium der Rechtswissenschaft an. Als junger Rechtsanwalt trat er in einigen politischen Prozessen hervor.

Da er schon in Familie und Kadettenschule eine nationalistische Prägung mitbekommen hatte, trat er als noch junger Mann in die politische Organisation " Liga Apararii Nationale Crestine " ein, die von dem nationalgesinnten Prof. A.C.Cuza und danach von Octavian Goga geführt wurde. Diese nationalistische Partei war deutschfreundlich.

Als im 2. Weltkrieg Rumänien in den Krieg gegen Sowjetunion eintrat, meldete er sich freiwillig bei dem Kalaraschen-Regiment 2 in Caracal. Vom ersten bis zum letzten Kriegstag gegen die Sowjetunion ist Ion Emilian bei seiner Einheit geblieben. Was konnte für einen jungen rumänischen Nationalisten schöner sein als die Ehre, gegen den Kommunismus zu kämpfen ?

Chotin, Dnester, Mohilev, Bug, Mihailovka, Bdyansk, Djankoi, Feodosia, Kertsch, Kuban, Anapa, Krasnodar ..., diese Namen stehen für ebensoviele Kämpfe, die die rumänen und deutschen Soldaten Schulter an Schulter austrugen. Dort, im Feuergefecht, im Hagel der Geschosse wurde die wahre Freundschaft zwischen den rumänischen und deutschen Soldaten, zwischen den Völkern beider Länder zementiert.

In diesen Kämpfen wurden Ion Emilian alle rumänischen Orden und Auszeichnungen verliehen, darunter die höchste rumänische Auszeichnung " Mihai Viteazul ", wie auch "das Eisene Kreuz" erster und zweiter Klasse.

Ion Emilian konnte sich zwar der deutsch-rumänischen Siege erfreuen, die ihn bis zum Kaspischen Meer und nach Astrachan führten, mußte jedoch auch an den schmerzlichen, nichtsdestoweniger ehrenvollen Rückzugskämpfen teilnehmen, die die Bitternis der Niederlage in sich trugen.

Während des Rückzuges in der Kalmukssteppe keimte im Herzen Emilians die Freundschaft zum deutschen Volke auf, an der er sein ganzes Leben hindurch festhält. Wahre Freundschaft festigt sich in widrigen Zeiten.

Er war Hauptmann, als unser gerechter Krieg am 23. August 1944 verloren war, und der rumänische König unserer Armee den Dolchstoß versetzte und sie so zur Kapitulation zwang.

Ion Emilian war kein " Hitler-Anhänger ", so wie es auch keine Nazis oder Faschisten in unserer Armee gab ; wir haben nur für die Befreiung unserer rumänischen Provinzen Bessarabien und Buchenland gekämpft und waren uns dabei der kommunistischen Gefahr voll bewußt.

Am 23. August 1944 wußte Emilian, daß Deutschland den Krieg verloren hatte. Er konnte jedoch seiner Sache nicht untreu werden, die mit der des rumänischen Volkes identisch war, nämlich bis zum bitteren Ende gegen den Kommunismus zu kämpfen ; er konnte auch die deutsch-rumänische Waffenkameradschaft nicht vergessen und kämpfte an der Seite der deutschen Wermacht bis zum 9. Mai 1945.

Danach widmete er den Rest seines Lebens dem Ideal seiner Jugendzeit. Mit herausgabe der Zeitung " Die Standarte " setzte er seinen anticommunistischen Kampf fort. Seine Zeitung ist die erste und somit älteste rumänische Exilzeitung. Ebenfalls im Exil schrieb Emilian ein Buch, das die Geschichte unseres Grieges im Osten darstellt. Das buch trägt den Titel : " Der Phantastische Ritt ". Es ist die beste rumänische Kriegsberichterstattung. Die deutsch-rumänische Waffenkameradschaft wird mit außerordentlicher Sensibilität beschworen.

Ich betrachte es als Ehre, den in seiner Zeitung geführten Kampf fortzusetzen und ich hoffe, ihn bis zum letzten Atemzug, so wie Emilian es getan hat, führen zu können.

STINDARDUL ROMANILOR

ULTIMA ORĂ .

A apărut Volumul II din cartea " În Serviciul Mareşalului " de Larry Watts.

Cartea reprezintă o serioasă contribuţie pentru explicarea războiului nostru în răsărit, pentru clarificarea conduitei Mareşalului confruntat cu cele mai grele situaţii, dar şi pentru elucidarea acelui nenorocit 23 August.

Căpitanul " X ", aşa cum a fost denumit acest ofiţer din Cabinetul Mareşalului, este avansat în acest volum II , la gradul de maior, aşa cum era normal să fie în anul 1941.

Deşi cunoaştem foarte bine numele şi activitatea acestui distins ofiţer, respectăm anonimatul său, deşi nu înţelegem cui foloseşte !

Este probabil ca acest anonimat a fost impus de Securitate, care obişnueşte să învălue în mister anumite aşa zis "secrete", tocmai pentru a provoca cât mai multe controverse. Evident cea mai plauzibilă ipoteză este : aşa zisa apărare a ofiţerului faţă de ruşi !

Pentru Securitate, scopul pentru care a aprobat acest interviu, se desemnează de această dată cu claritate : a demonstra " independenţa şi naţionalismul " guvernului de la Bucureşti şi de a nimici forţele exilului (Rege, partide istorice şi legionari).

Prin justificarea făcută cu claritate a războiului nostru în răsărit, indirect este atacată Uniunea Sovietică.

În concluzie, pentru acest interviu, nu a fost necesară numai aprobarea Securităţii ci şi aceea a KGB-ului .

Se poate constata din acest fapt cât de interesaţi sunt ruşii în a susţine aşa zisa "independenţă" a Bucureştiului.

Dar, tocmai din această deplină înţelegere dintre KGB şi Securitate, rezultă totala subordonare a RSR-ului.

Din păcate, au fost strecurate în gura intervievatului, conversaţii şi declaraţii, pe care acesta era în imposibilitate de a le cunoaşte. De exemplu : cu o zi înainte de 23 August, Regele îl chiamă pe valetul său şi-l învaţă cifrul seifului, spunându-i că acolo îi va închide pe arestaţi. Acest fapt, după relatare s'a petrecut, între patru ochi, Rege-valet.Presupunând prin absurd că relatarea ar fi exactă, faptul nu putea fi cunoscut de către ofiţerul din Cabinetul Mareşalului, ci cel mult de către Securitate, care ulterior l-a anchetat pe valet.

Este indubitabil faptul că Securitatea nu a putut pune la dispoziţia ofiţerului dosarele de anchetă pe care le are.

In concluzie ; fie că Securitatea a colaborat direct cu Dl. Larry Watts, fie că acesta a cunoscut dintr'o altă sursă acest amănunt şi l'a pus el însuşi în gura ofiţerului.

Şi într'un caz şi în celălalt, numai Dl. Larry Watts ar putea elucida acest lucru, de care istoricul american este incontestabil responsabil.

Dar relatările nu se opresc aici. In gura intervievatului, se pun idei şi fraze care au apărut în publicaţiile din exil şi niciodată în ţară : Le III-eme Homme de l'Axe de Gh. Barbul - Interviul Regelui acordat D-nei Elisabeta Frank şi mai flagrant decât toate - Comunicarea făcută de subsemnatul la întrunirea din August 1978 a cenaclului "Apoziţia", publicată în revista "Apoziţia" nr. 6-7 din 1980-1981.

Nimeni nu poate crede că ofiţerul intervievat a putut avea acces la aceste publicaţii ! Şi totuşi o pagină şi jumătate din revista "Apoziţia" este compilată cuvânt cu cuvânt, respectându-se uneori şi virgulele şi tot acest conţinut este redat de către acest ofiţer, ca şi cum acesta şi-ar depăna amintirile !

În acest caz de flagrantă inexactitate, fie că Securitatea i-a înmânat direct D-lui Larry Watts acest text, fie că istoricul american l'a cunoscut din occident şi l'a introdus în carte, fără a da lămuririle necesare, lăsând astfel impresia cu totul inexactă că această comunicare i-a fost făcută de către ofiţerul din Cabinetul Mareşalului.

În această privinţă credem că Dl. Larry Watts , este dator cu explicaţii.

S'ar putea să mai existe şi alte asemenea inclarităţi, care poate ne-au scăpat, dat fiind faptul că ziarul era gata în momentul în care ne-a sosit la redacţie această carte şi nu am avut timpul necesar, pentru a o studia în amănunt.

Cu toate că această carte este de o mare importanţă în elecidarea multor necunoscute, reprezentând incontestabil punctul de vedere al Mareşalului asupra evenimentelor petrecute între anii 1940 - 1944 , ea ne demonstrează sadismul guvernului dela Bucureşti, care pentru a-şi ajunge scopuri actuale, nu ezită să întrebuinţeze figura acestui mare martir al neamului românesc, a Mareşalului Antonescu, murdărindu-o odată în plus, prin înţelegerea postumă, pe care chipului i-o arată.

Ne permitem să revenim asupra acestui subiect.

Stindardul românilor .

Rugăm pe cititorii noştri, să scuze greşelile de editare, care se datoresc faptului că pentru prima oară am lucrat la un compozer şi tot pentru prima oară am pus un text în pagină

Sperăm ca pe viitor, aceste greşeli să fie cât mai rare !

RACLELE STRĂMOŞILOR , CRUCILE MARTIRILOR ŞI DREPTURILE COPIILOR NOŞTRI NE PORUNCESC SĂ NE SCRIM CU PROPRIUL NOSTRU SÂNGE DREPTUL LA ONOARE , SPĂLÂND CU ACELAŞI SÂNGE PAGINA NEDREAPTĂ ÎNSCRISĂ ÎN ISTORIA NOASTRĂ , NU DE NEAMUL ROMÂNESC ÎNSUŞI , CI DE TRĂDĂTORII LUI.

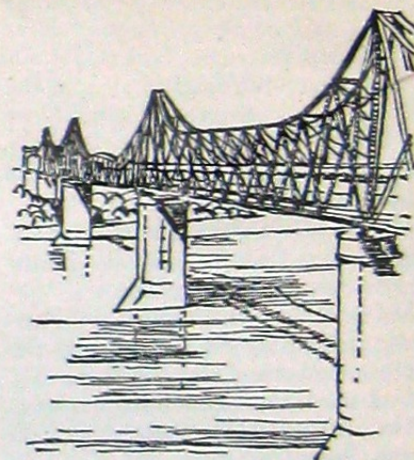
Din proclamaţia către ţară din 22 Iunie 1941

AM PURTAT RĂZBOIUL CONTRA RUSIEI SOVIETICE PENTRUCĂ AŞA CEREA ONOAREA POPORULUI ROMÂN ŞI AM CONTINUAT SĂ LUPTĂM PESTE NISTRU PENTRU A EVITA CA ROMÂNIA SĂ DEVINĂ O COLONIE GERMANĂ. AM ACŢIONAT ÎNTOTDEUNA ÎN CADRUL LEGALITĂŢII ŞI AL SPIRITULUI DE UMANITATE. EVENIMENTELE AU FOST MAI TARI DECÂT MINE ŞI M'AU DOBORÂT. CA ŞEF ÎNŢELEG SĂ SUPORT TOATE CONSECINŢELE ŞI ÎMI ASUM ÎNTREAGA RĂSPUNDERE PENTRU CONDUITA RĂZBOIULUI, ÎN AFARĂ DE CRIMELE ŞI ABUZURILE CE S'AU COMIS ŞI CARE, AŞA CUM SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ORICE RĂZBOI, NU SUNT ORDONATE DE ŞEFI.

ŞI ACUM VREAU SĂ TERMIN CU ACEST TESTAMENT POLITIC CĂTRE POPORUL ROMÂN :

SCUMP POPOR ROMÂN !
SUNT MÂNDRU CĂ M'AM NĂSCUT ŞI AM CRESCUT ÎN MIJLOCUL TĂU, ÎN ASCENDENŢA TA IMPERIALĂ, ÎN GLORIA STRĂLUCITOARE A COROANEI LUI TRAIAN, A ATÂTOR MARTIRI ŞI EROI. AM PURTAT PATRU RĂZBOAIE PENTRU TINE ŞI CRED CĂ MĂ SITUEZ ÎN RÂNDUL MARILOR LUPTĂTORI PENTRU LIBERTATEA ŞI FERICIREA TA. MAJORITATEA COLABORATORILOR MEI SE DESOLIDARIZEAZĂ ACUM DE MINE. DECLAR ÎN MOD SOLEMN CĂ ÎN AFARĂ DE FURTURILE ŞI CRIMELE COMISE, IAU ASUPRA MEA TOATE GREŞELILE PE CARE EI LE-AU COMIS.

(" Din Ultimul Cuvânt" al Mareşalului, rostit în noaptea de 14 spre 15 Mai 1946, la procesul intentat de comunişti contra lui şi a colaboratorilor săi).

În ultimul moment aflăm ştirea încetării din viaţă la Bucureşti , a Generalului Teodor Radu în vârste de 97 de ani. Erou al luptelor dela Cireşoaia , din primul război mondial , Generalul de Cavalerie Tedy Radu , invalid de război , rămâsese cel mai bătrân ofiţer din Armata Regală Română .

A fost decorat cu ordinul "Mihai Viteazul" şi cu ordinul francez "Croix de Guerre".

A fost un suflet ales şi un camarad desăvârşit.

Dumnezeu să-l odihnească .

Vom reveni asupra acestui om , într'adevăr excepţional .

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich : Ion Pantazi
Gmunderstr.28 - 8000 München 70

